

VISLIELĀKĀ KAUIJA,

KĀDA VIEN IR BIJUSI

Paldies tev, brāli Orman. Lai Tas Kungs tevi svēti.

² Labrit, draugi. Esmu laimīgs, ka šorit atkal atrodos šeit, kaut arī man šķiet, ka man tas ir nedaudz negaidīti, un esmu pārliecināts, ka arī sanāksmei. Un es tikko kā lasīju un... Paldies, māsa. Un šķiet, ka Tas Kungs kaut ko ielika manā sirdī, lai es atnestu to Draudzei, un es nodomāju, ka ir pienācis laiks to darīt. Un tagad tas...

³ Kad es ierados...bet tad es nezināju, ka mēs būsim šajā svētdienā šeit, es biju paziņojis, ka man ir Vēstījums Draudzei. Un es vēlos, ja Dievs ļaus, runāt šo Vēstījumu nākamo svētdien. Un tas būs diezgan ilgi, tāpēc varbūt tas ilgs līdz pusvieniem vai vieniem, iespējams, ja tas būs šajā laikā. Tas jau ilgu laiku man ir uz sirds, un es domāju, ka esmu parādā cilvēkiem atbildi, kāpēc esmu bijis mazdarbīgs misionāru laukos. Un es esmu sludinājis par to netiešā veidā, taču esmu pārliecināts, ka tas nekad nav bijis izteikts tā, kā tam vajadzētu būt izteiktam. Tāpēc es domāju, ja Kungs dos, nākamo svētdien es vienkārši gribu nesteidzoties to izskaidrot, iemeslu un cēloni, un pastāstīt jums, saskaņā ar Rakstiem, kas šobrīd notiek, kāpēc viss ir tieši tā. Jo droši vien es uzreiz došos ārzemju braucienā vai vēl kaut kur. Šobrīd es gaidu, lai ieraudzītu, kādā virzienā Viņš mani aicinās doties. Pēdējo...

⁴ Pirms kādām trim vai divām naktīm apmēram pusnakti es saņēmu telefona zvanu; un bija jāpalūdz par kādu sievieti, kura atradās slimnīcā. Un viņi man pazvanīja un sacīja: "Palūdz." Bet es aizmirsu vārdu, kuru viņi man nosauca, kas...Teica, ka tā bija Džeimsas Belas kundzes draudzene, viņa ir māsa mūsu draudzē, melnādaina māsa, ļoti uzticama, jauka sieviete. Es domāju, ka vārds, ko viņi nosauca, bija Šeferda. Un tā es izkāpu no gultas un nometos ceļos, un—un pateicu savai sievai. Telefona zvans bija viņu uzmodinājis. Un es sacīju: "Mums ir jāpalūdz par Šeferdas kundzi, pazvanīja māsa, tā ir Džeimsas Belas kundzes draudzene." Un tā mēs par viņu palūdzām un devāmies atpakaļ gultā.

⁵ Un pēc tam nākamajā dienā, apmēram desmitos vai vienpadsmitos, es atkal saņēmu telefona zvanu. Tas bija Billijs. Un viņš pateica, ka tā nebija Šeferdas kundze, bet ka tā bija pati Belas kundze, nevis Belas kundzes draudzene. "Tā bija Belas kundze, un viņa ir slimnīcā, ļoti smags stāvoklis." Un mēs

traucāmieš uz slimnicu, bet viņa bija mirusi. Tas Kungs bija pasaucis Belas kundzi mājās.

⁶ Belas kundze daudzus gadus uzticīgi pulcējās kopā ar mums šeit draudzē. Viņas vīrs Džeimss un es strādājām kopā ar manu tēvu, pirms daudziem gadiem, taisijām . . . Mēs taisijām dzelzceļu no Pensilvānijas uz Kolgeitu šeit, pirms daudziem gadiem, šķiet, pirms trīsdesmit vai vairāk gadiem. Un mēs milam mūsu Belu. Viņa bija lielisks cilvēks.

⁷ Un es saprotu, ka viņai bija asa žultspūšļa slimības lēkme, un viņi . . . Viņas ārsts, kurš ļoti labi zināja viņas stāvokli, tajā laikā bija aizbraucis no pilsētas. Un viņu apskatīja jauns ārsts un—un viņš ieteica neatliekami veikt operāciju, bet viņa to neizturēja. Un—un viņa bija . . . Es domāju, ka viņa . . . Kā es saprotu, viņas pastāvīgais ārsts nebūtu viņai noteicis operāciju, jo viņa bija drukna, bet viņas žultspūslis bija sliktā stāvoklī. Un, manuprāt, viņai tur bija akmeņi vai kaut kas tāds, bet—bet Kungs bija žēlsirdīgs. Viņai arī pirms tam bija bijušas šīs lēkmes, un Kungs par to daudzas reizes bija parūpējies. Taču tā sanāca, ka . . . Labi, izsakot to pilnīgi skaidri, mēs teiktu šādi: Dievs pasauca mūsu Belu, un tieši tā tam bija jānotiek, redziet.

⁸ Un kā tas tika palaists garām . . . man to paziņoja, ka es domāju, ka tā bija Šeferdas kundze . . . jaunkundze. Es nepazinu Šeferdas jaunkundzi. Varbūt šī lēdija šorīt atrodas šeit, un varbūt es viņu pazītu, ja redzētu viņas seju. Taču man pateica, ka tā bija Šeferdas kundze. Un, ja jau tas notika šādi, lai tas būtu . . . Ja es būtu zinājis, ka Belas kundze atrodas šādā stāvoklī, es droši vien būtu devies turp un uzreiz būtu stāvējis par viņu lūgšanā. Taču, redziet, iespējams, ka Dievs negrib, lai mēs to darītu. Tāpēc ka “mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu”.

⁹ Un es esmu pārliecināts, ka mūsu Bela mīlēja mūsu Kungu. Viņa bija laba sieviete. Lūk, viņa bija viena no mums. Šajā vietā mums nav nekādu ādas krāsu robežu. Dieva ģimene nezīmē ādas krāsu robežas. Nav svarīgi, vai mēs esam sarkani, brūni, melni, dzeltenīgi vai balti. Lai kāda šī krāsa nebūtu, mēs esam brāļi un māsas Kristū. Un tāpēc mēs—mēs milam viņu. Mums, šim lūgšanu namam, viņas trūks. Kā gan man trūks māsas Belas, šo stipro un dobo “āmen”, kas skanēja no stūra tur aizmugurē. Un vedot viņu mājās, viņa runāja par Kungu Jēzu.

¹⁰ Un, ja es pareizi saprotu, es to uzzināju tikai pirms maza brīža, bet man šķiet, ka viņas bēres notiks šeit baznīcā. [Brālis Nevils saka: “Pareizi.”—Tulk.] Šajā otrdienā [“Pulksten vienos.”] pulksten vienos. Un man liekas, ka tu un es būsīm runātāji [“Pareizi.”] šajā bērū dievkalpojumā.

¹¹ Bet šajā draudzē mēs šorīt esam par vienu vājāki, tāpēc parādot cieņu mūsu mātai Belai, piecelsimies uz brīdi kājās, noliecot savas galvas lūgšanā.

¹² Dzīvības Dievs, Kurš dod un paņem dzīvību, kā reiz senatnē teica Ijabs: “Tas Kungs deva un Tas Kungs ņēma; svētīts, lai ir Tā Kunga Vārds.” Pirms daudziem gadiem Tu atsūtiji mūsu Belu mūsu vidū, lai viņa kopā ar mums būtu varenās Dieva valstības līdzpilsonis. Un mēs pateicamies Tev par katru reizi, kad viņa mūs iedvesmoja; kā viņai patika dziedāt un liecināt, un kā viņa bija tik ļoti piepildīta ar Garu, ka varēja kliegt un skaļi gaviļēt. Un viņai nebija kauns no Jēzus Kristus Evaņģēlija, jo viņai Tas bija Dieva Spēks pestīšanai. Viņas gadi pieauga, un pienāk laiks, kad mums visiem nākas dot atskaiti. Un šajā rītā Tu esi paņēmis viņu prom no mums, lai viņa būtu Tavā Klātbūtnē. Jo tas patiešām tā ir; kad mēs aizejam no šejienes, mēs atrodamies Dieva Klātbūtnē.

¹³ Ak, Dievs, mēs par visu Tev pateicamies! Mēs lūdzam, lai tu svēti viņas viru, manu draugu Džeimsu; viņas dēlu, viņas meitu, viņus visus. Mēs saprotam, ka viņas puika lido no Vācijās, no bruņotajiem spēkiem, viņš dodas mājās, lai šeit uz zemes parādītu visu iespējamo pēdējo cieņu savai aizgājušajai mātei. Kā gan šajā rītā droši vien dreb šī jaunā vira sirds. Es lūdzu par viņu, Kungs. Dievs, svēti viņu. Svēti Džimmiju, un kā viņš. . . Redzot, kā viņš tur strādā nogurdinošas stundas, lai sagādātu iztikšanu savai ģimenei. Es lūdzu, lai šī lielā ģimene nesadalās, bet lai tā ģimene būtu vienota arī tajā Zemē, kas ir otrā pusē.

¹⁴ Lai mēs, Kungs, tagad savelkam ciešāk bruņas un jostu, nedaudz ciešāk, un dodamies tagad ciņā, lai cinitos ar vienu mazāk, nekā mums bija pirms nedēļas. Mēs lūdzam, lai Tu mūs uzturi un stiprini, un palīdzi mums, kad mēs turpinām, lai vienā jaukā dienā mēs atkal varētu sanākt kopā tajā otrā pusē. Jo mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

¹⁵ Un tā, lai mūsu aizgājušās māsas dvēsele atdusas mierā. Es gribēju pateikt, ka viņas—viņas bērnu sprediķis būs šeit svētdien, tas ir, otrdien, un mēs. . . Ikviens, kas var atnākt, ir laipni gaidīts. Man šķiet, ka brālim Nevilam šeit ir pasākuma kārtība, un jums tas ir. Lūk, šodien es tikai. . .

¹⁶ Redziet, to nav pārāk daudz. Ja vien varētu atnest kādu krēslu brālim un mātai Slauteriem tur aizmugurē. Man pateica par jūsu zvanu, māsa Slautere, un es par jums palūdzu. . . cita māsa Slautere, māsa Džina Slautere, kurai bija tularēmijas infekcija. Protams, viņai ir ļoti smags gadījums, bet mēs paļaujamies uz Dievu, ka ar viņu viss būs kārtībā.

¹⁷ Tagad mēs vēlamies izlasīt dažas Rakstu vietas. Un šorit es vienkārši gribu mācīt, nesteidzoties, jo, kopš es atgriezos no Arizonas, nu, mans kakls ir nedaudz jūtīgs.

¹⁸ Un tā, neaizmirstiet, tas ir nākamajā svētdienā, un es domāju, ka Billijs jau ir izsūtījis pa pastu paziņojumus. Un mēs domājam, ka tā būs visai gara kalpošana, tāpēc nāciet, cik agri vien iespējams. Mēs gribam sākt tieši, apmēram deviņos

trīsdesmit, tas ir, gribēju teikt, desmitos. Un atcerieties, varbūt līdz vieniem vai vieniem- . . . varbūt līdz pusvieniem vai vieniem, apmēram tā; man vajadzētu kādas trīs vai četras stundas, vai vairāk, un vienkārši skatīt Svētos Rakstus. Paņemiet sev līdzī zīmuli un papīru un vienkārši pierakstiet. Ja jums ir kāds jautājums, jautājiet—jautājiet to, saprotiet, un varbūt mēs varēsim to izskaidrot; darīsim, ko varēsim, lai palīdzētu.

¹⁹ Tagad izlasisim dažas Rakstu vietas, iesākumā. Man ir trīs vietas no Bībeles, kuras es gribētu izlasīt. Un pirmā no tām, ja jūs gribat to atzīmēt un ja jums ir zīmulis, šorit es gribu atsaukties uz vairākiem pantiem, kurus es . . . tas ir, uz vairākām Rakstu vietām, un kurām es gribētu atsaukties. Iesākumā būs Pētera Pirmā vēstule 5:8-10, Efeziešiem 6:10-17, un Daniēla 12:1-14. Un tā, nesteidzoties izlasisim.

²⁰ Un gandrīz ikvienam ir sēdvietā. Un tā, daži vēl stāv kājās, aizmugurē un sānos. Bet mēs centīsimies tikt galā, cik ātri vien iespējams, lai jūs atlaistu, tad mēs lūgšim par slimajiem.

²¹ Šorit šeit guļ jauna lēdija, kura ir ļoti slima. Es sapratu, ka viņa lija ļoti slima, vakardien. Un es—es vienkārši gribēju, lai sākumā viņa šorit paklausītos, pirms es par viņu palūgšu. Un es zinu, kādā stāvoklī ir šī nelielā lēdija. Un viņa ir ļoti slima, bet mums ir ļoti varens Debesu Tēvs, Kurš ir izdarījis vairāk kā uzvarējis visas slimības. Un man ir neliels . . .

²² Es palūdzu Vudsa kundzei, vai viņa nevarētu to izlasīt, taču viņai—viņai kaut kā negribējās to darīt. Tas ir raksts, kurā medicīnas doktors izteica savu patieso izbrīnu. Nu, viņš bija Dievišķās dziedāšanas kritiķis un nevienam pat neļāva savā kabinetā par to runāt; tāpat arī viņa māsiņa. Tā nu sanāca, ka viņam gadījās paciente, kurai bija vēzis, liels vēzis. Viņš ar to negribēja ņemties, tāpēc viņš aizsūtīja viņu uz citu kliniku. Ari tur viņi negribēja tam ķerties klāt, tāpēc viņi atsūtīja viņu atpakaļ. Un tā viņi . . . Ak, tas bija uz krūts, un tas bija briesmīgā stāvoklī. Un visa āda bija noēsta. Un vēzis, tas bija iegājis iekšā krūti, ribās. Es domāju, jūs saprotat, par ko es runāju.

²³ Pie viņiem bija mūsu draugs, ārsts no Norvēģijas, kurš šorit sēž šeit kopā ar mums.

²⁴ Un viņš sagatavoja visus savus instrumentus, jo sacīja, ka viņš zināja, ka—ka viņa gribēja, lai viņš operētu un izgrieztu krūti. Un tas bija ļoti asiņains darbs. Un—un viņš sagatavoja visus tamponus, visu pārējo. Māsiņa sagatavoja šo sievieti un ievēda viņu operāciju telpā, un pēc tam viņa aizgāja, lai arī paņemtu instrumentus, lai . . . kurus bija jāizmanto ārstam un viņa asistentam, lai nogrieztu krūti. Un tā viņi uzklāja viņai dvieļus un visu pārējo. Un tā viņi sāka . . .

²⁵ Kad viņš grāsijās sākt, viņas vīrs pajautāja, vai viņš nevarētu apsēsties telpas stūrī un lūgties. Viņš bija svētuma sludinātājs. Un viņš apsēdās pie gultas kājgaļa un lūdās. Protams, ārsts par

to nebija pārāk apmierināts, saprotiet, ka tas virs tur atradās. Bet, ja viņš neskatīsies un viņam nepaliks slikti, nu: “Es domāju, lai viņš ir; lai—lai tikai nenogībst.”

²⁶ Un tā, kamēr viņš sēdēja un lūdās, telpā sākās vibrācija. Un ārsts pagriezās, lai sāktu ar savu instrumentu, lai uzsāktu operēt krūti. Viņš aizvāca divieli pēc diviela. Uz krūts nebija ne vismazākās rētiņas; pat nekādas rētas. Viņš sacīja: “Vai—vai tas . . . Vai tas ir prom?” Un viņš sāka . . . Un šī māsiņa izstāstīja savu liecību. Viņi abi kļuva par pentakostiem, piepildīti ar Svēto Garu, kalpo Tam Kungam. Pat nekādas rētas!

²⁷ Pats doktors Holbruks liecināja, sacīja: “Vienu minūti pirms tam tur, tur gulēja tā sieviete, un tur bija māsiņa, un uz viņas krūts bija izlīdis ļoti liels vēzis. Bet vienu minūti vēlāk tā vairs nebija, un tajā vietā nepalika pat nekāda rēta.” Tas ir viens no mūsu labākajiem ārstiem šeit Amerikā. Viņš sacīja, ka tas viņu uzreiz pārlicināja. Un viņš, tomēr viņš bija diakons kādā draudzē. Redzat?

²⁸ Redziet, cilvēki domā, ka draudze ir kaut kas, uz kuriem tu vienkārši ej un ka tas ir: “Ak, uz turieni iet, lai iemācītos, kā būt labam vai kaut kā tamlīdzīgi.” Tā tas nav, draugs. Nē. Dievs ir Dievs. Šodien Viņš ir tikpat varens, kā Viņš bija, vienmēr ir bijis. Un Viņš vienmēr būs tāds pats. Un Viņš ir . . . Mēs vienkārši Viņu milam.

²⁹ Un tā, tagad iesākumā mēs izlasīsim no pirmās Pētera vēstules 5. nodaļas, 8. un 10. pantus.

Esiēt skaidrā prātā . . . modrīgi, jo jūsu pretinieks velns staigā apkārt . . . kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu aprīt.

Tam turieties pretī stipri . . . ticībā, zinādami, ka tās pašas ciešanas ir uzliktas jūsu brāļiem pasaulē.

Bet visas žēlastības Dievs, kas jūs caur Jēzu Kristu ir aicinājis Savā mūžīgajā godībā, Tas jūs pēc isām ciešanām pats darīs pilnīgus, nostiprinās, spēcīnās, un darīs pastāvīgus.

³⁰ Slavēts lai ir Dievs! Tagad Efeziešu Grāmatu. Šeit mēs gribam pievērsties Efeziešu Grāmatas 6. nodaļai uz izlasīt no 10. līdz 17. pantam, es tos esmu atzīmējis.

Beidzot, mani brāļi, topiet stipri Kungā un Viņa varenības spēkā.

Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām.

Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un pret varām, pret šīs tumsības pasaules—šīs pasaules valdniekiem, pret ļaunajiem gariem pasaules telpā.

Tāpēc satveriet visus Dieva ieročus, lai jūs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā . . . visu uzvarējuši, varētu pastāvēt.

Tātad stāviet, savus gurnus apjozuši ar patiesību . . . tērpušies taisnības bruņās;

un kājas apāvuši ar apņemšanos kalpot miera evaņģēlijam;

bez visām tām lietām . . . ticības vairogu, ar ko jūs varēsīt dzēst visas ļaunā ugunīgās bultas.

Un ņemiet arī pestīšanas bruņu cepuri un Gara zobenu, tas ir, Dieva vārdu.

³¹ Tagad no Daniēla Grāmatas; man gribētos izlasīt nedaudz vairāk. Un tā, Daniēla 12. nodaļa. Es gribu sākt no 1. panta un izlasīt diezgan garu gabalu, trīspadsmit pantus.

Un tanī laikā . . . celsies Mihaēls, lielais eņģeļu valdnieks, kas pasargā tavas tautas bērņus. Un tad nāks bēdu laiki, kādi vēl nav bijuši, kamēr vien dzīvo tautas, līdz pat šim laikam; un tanī laikā tava tauta tiks atbrīvota, visi, kas ierakstīti dzīvības grāmatā.

Un daudzi no tiem, kas dus zemes pīšļos, uzmodīsies, un citi mūžigai dzīvībai . . . citi negodam un mūžīgam nicinājumam.

Bet gudrie mirdzēs kā debesjuma spožums; un tie, kas daudzus veduši pie—veduši pie taisnības, kā zvaigznes mūžīgi mūžam.

Bet tu, Daniēl, apslēp šo . . . apslēp šo . . . grāmatu līdz pēdējam beigu laikam; daudzi to tad izpētīs, un zināšanas vairosies.

Un es, Daniēls, apskatījos visapkārt, un redzēju, ka tur stāvēja vēl divi citi, . . . viens upes krasta šinī pusē, bet viens uz . . . tajā otrā upes krastā.

Un viens no tiem jautāja tam linu audeklā tērptajam vīram, kas tagad stāvēja pār upes ūdeņiem: Kad tad būs šiem, kas . . . brīnumiem gals?

Tad es dzirdēju, ka tas linu audeklā tērptais vīrs, kas stāvēja pār upes ūdeņiem, pacēla savu labo un savu kreiso roku pret debesīm, un zvērēja pie Tā, kurš dzīvo mūžīgi: paies laiks, laiks, un puslaiks; un tiklīdz svētās tautas spēka postīšana būs galā . . . tad tās lietas būs pabeigtas.

³² Domāju, ka šeit es apstāšos. Es vēlos paņemt tēmu, ja vien to var nosaukt par tēmu, no šejienes, no lasītā, izvilkt tādu kā kopsavilkumu: *Vislielākā kauja, kāda vien ir bijusi.* Tieši to es vēlos izmantot kā tēmu.

33 Un tā, kā tad es nonācu līdz šādam tēmas nosaukumam šim ritam: Mēs tikko kā atgriezāties; pāris draudzes aizbildņu un es, mēs bijām Arizonā. Patiesībā mēs devāmies turp, lai noturētu dievkalpojumu Fēniksā, pie brāļa Šarita viņa dievnamā. Taču, kad es uzzināju, ka pilsētā atrodas kāds brālis un viņam notiek telts dievkalpojumi, nu, tad man pārgāja vēlēšanās noturēt sanāksmi. Es nodomāju, ka varbūt es varētu to pārcelt uz svētdienas pēcpusdienu, tā, lai nevienu netraucētu viņu draudzēs. Taču izrādījās, ka viņam bija kalpošana arī svētdienas pēcpusdienā. Un es nedaudz satraucos par sanāksmes novadīšanu.

34 Un tā mēs ar brāļiem tā vietā, lai dotos prom uz visu dienu, tā kā mēs bijām medībās, mēs devāmies uz pilsētu, sagatavojāmies un devāmies uz brāļa Alena kalpošanām. Brālis A. A. Alens vadīja dievkalpojumus. Tā nu mēs devāmies uz dievkalpojumiem, un brālis Alens sludināja varenu sprediķi. Mēs pavadījām laiku, labi pavadījām laiku, klausoties brāli Alenā, klausoties dziedātājus un pārējo, kā viņi dziedāja un skaļi gavilēja, un tas bija lielisks dievkalpojums.

35 Un vēl mēs visu to laiku redzējām Tā Kunga roku. Lai kur mēs arī devāmies, ar mums satikās Kungs Jēzus. Ir kaut kas īpašs atrasties šajās tuksnešainajās vietās. Tajā ir kaut kas īpašs, kad esi viens šādā veidā, tur ir kaut kas, kas tevi pievelk. Man šķiet, ka tas ir viens no iemesliem, kāpēc man patik šīs nomalās vietas. Tu aizbēdz no ienaidnieka spēka, kura šeit ir tik daudz.

36 Vēl ir gandrīz vai nekaitīgs, kamēr viņš neatrod kādu, caur kuru darboties. Viņam ir . . . Vai jūs atceraties tos ļaunos garus, kuri tika izdzīti no Leģiona? Viņiem bija . . . viņi gribēja izdarīt vēl vairāk ļaunuma, tāpēc viņi gribēja ieiet tajās cūkās. Tāpēc ļaunajiem gariem ir vajadzīgs kaut kas, kur viņi var darboties, kāds, caur kuru darboties.

37 Un tieši tā dara arī Dievs. Viņam esam vajadzīgi mēs. Viņš ir atkarīgs no mums, lai darbotos caur mums.

38 Un, kamēr mēs bijām šajā braucienā, daudzi nāca pie mums ar sapņiem. Un Kungs Jēzus nekad nepievīla, bet ik reizes deva pareizu skaidrojumu, tieši tā arī bija, precīzi tā.

39 Un vēlāk Viņš bija labs pret mums, aizvedot mūs pie medijuma un pasakot mums, kur tas atradās. Un, ziniat, būt šādi prom, tas ir vienkārši brīnišķīgi. Nakti apsēsties apkārt ugunskuram, prom no visiem, jūdzēm un jūdzēm, un jūdzēm tālu, un vērot, kā uz klintīm atspīd ugunskura liesmas. Un, ak, tas bija satriecoši!

40 Tur viens brālis, kuram notika nelaime ar viņa sievu, kura bija . . . Pirms vairākiem gadiem viņa vienā sanāksmē pacēla galvu, tas bija mans dievkalpojums. Un es biju pateicis, lai viņi tur galvas nolaistas; tur bija ļauns gars, kurš negāja prom no kādas sievietes uz platformas. Un šī kundze, vienkārši

negodbijīgi, tik un tā pacēla savu galvu. Un tas gars atstāja sievieti, kura bija uz platformas, un devās pie viņas. Tas bija pirms kādiem četrpadsmit gadiem, un šī kundze ir smagā stāvoklī; tik ļoti, pat garīgi, ka viņa dara nelabas lietas. Piemēram, viņa atstāja savu vīru, aizgāja un apprecēja citu vīrieti, laikā, kad dzivoja ar savu vīru; viņa apgalvoja, ka pati nezināja, ka ir to izdarījusi. Un tāpēc viņi—viņi centās veikt viņai izmeklēšanu. . . . Kā to sauc, kad tu. . . . Amnēzija? Tas. . . . Ak, kas par vārdu! Man šķiet, ka tā to sauc, dakter. Taču tas nebija tas. Tas bija gars. Un viņa. . . . Un tā kundze bija man laba draudzene. Taču, sākot no tā vakara viņa sāka mani apzināti ienīst. Jūs, protams, saprotat, kāpēc.

⁴¹ Taču vēlāk, kad atnāca viņas vīrs, un mēs istabā nometāmies ceļos, lai palūgtu, nonāca Svētais Gars. Lūk, kā. Tad Viņš parādījās viņas vīram naktī, sapnī. Viņš atgriezās ar to sapnī, viņš domāja, ka tas bija jocīgs. Taču noskaidrojās, ka tā ir precīza atbilde viņas sievas dziedināšanai. Ak, kā darbojas Svētais Gars!

⁴² Mēs devāmies tālāk uz Tūsonu, ar brāli Normanu un pārējiem, un tur Kungs atkal sāka darboties varenībā un spēkā un atklāt visādas lietas.

⁴³ Vienu vakaru, un tā es nonācu līdz šim kopsavilkumam, kuru paņēmu tēmai, es stāvēju kopā ar brāli Vudu un brāli Sotmanu. Un mēs bijām. . . . Bija apmēram desmit vakarā, un es skatījos augšup uz debesīm, un pār mani nonāca varena godbijība. Un es sacīju: “Paskatieties! Visi šie varenie debesu karapulki!” Un es sacīju: “Pilnīgi viss ir nevainojamā harmonijā.”

⁴⁴ Un brālis Vuds sacīja: “Kad redzi, kā tās zvaigznītes ir tik tuvu viena otrai, tas izskatās kā gaisma.”

⁴⁵ Es sacīju: “Bet zini, brāli Vud, zinātne saka, ka tas Lācis, Mazais lācis, Lielais lācis, ka tās zvaigznes ir ne tālāk kā divas collas viena no otras; bet starp viņām ir lielāks attālums, nekā no mums līdz viņām. Un ja viņas sāktu lidot uz šo zemi, tam būtu vajadzīgi, ar ātrumu tūkstošiem jūdžu stundā, tam būtu vajadzīgi daudzi simti gadu, lai tās sasniegtu zemi.” Un es sacīju: “Visā šajā lielajā, milzīgajā sistēmā, un turklāt viņi stāsta, ka, skatoties caur teleskopiem, var redzēt simt divdesmit miljonus gaismas gadu attālumā, bet tur joprojām ir mēneši un zvaigznes. Un—un tomēr ikvienu no tiem ir radījis Dievs. Un Viņš atrodas tiem vidū.”

⁴⁶ Es sacīju: “Kaut kur tur, reiz man vienā observatorijā rādīja zodiaku; tas sākas ar Jaunavu, iet caur Vēža Periodu un turpinās līdz pēdējam, kas bija lauva, Leo, lauva. Pirmā Kristus atnākšana, caur jaunavu; otrā atnākšana caur Lauvu no Jūdas cilts.” Un es sacīju: “Es centos cik spēju, lai ieraudzītu to zodiaku, bet es nespēju to saskatīt. Bet tomēr tas tur ir. Tie, kas ir apmācīti, zina, ka tas tur ir. Ijabs to redzēja. Cilvēki mēdza uz

to skatīties. Reiz tā bija Bibeles. Bet visā tajā milzīgajā miljonu un miljardu gaismas gadu milzumā Dievs ir nosēdies tā visa vidū, un Viņš raugās lejup. Tur atrodas Pāvils. Tur atrodas mana māte, kaut kāda vietā, skatās lejup.”

47 Un es aizdomājos par šo debesu ķermeņu kārtību, ikviens atrodas precīzi savā vietā. Ikviens no tiem perfekti notur savu ritmu. Dieva varenā armija! Es aizdomājos par šiem kareivjiem; kas notiktu, ja mēness negaidīti izietu no savas ierindas, jau dažās minūtēs zemi atkal pārklātu ūdens. Zeme kļūtu tieši tāda, kāda tā bija, kad Dievs nolēma to izmantot, lai mēs varētu uz tās dzīvot. “Tā bija neiztaisīta un tukša, un bija tumsa, un visu zemi klāja ūdens.” Un, ja mēness kaut kad izkustētos, atkal notiktu tieši tas pats. Kad mēness nedaudz attālinās no zemes, iestājas bēgums. Kad tas pietūvinās, uzreiz iestājas paisums. Tā ir Dieva varenā armija. Un, kad es aizdomājos par . . . ka tā ir Dieva varenā armija . . .

48 Un tā mēs devāmies gulēt. Un tad es sāku aizdomāties, ka neviens no tiem neatstāj savu vietu. Tie visi atrodas savā vietā. Un, ja kāds no viņiem kaut kur kustās, tam ir kāds iemesls, un tas atstās iespaidu uz šo zemi. Jau tagad mēs varam redzēt rezultātus, kad daži no tiem pārvietojas citās pozīcijās. Tas iedarbojas. Tas uz visu atstāj iespaidu.

49 Un tad es nodomāju, ka, ja jau šādai lielai debesu armijai, lūk šādi, ir jānotur sava vieta, lai viss darbotos pareizi, tad ko lai saka par zemes armijas nekārtību? Kā tas ir, kad viens iziet no ierindas, un kā tas pilnīgi visu izmet no pareizās kārtības! Pilnīgi visa Dieva programma sajūk, kad viens loceklis iziet ko ierindas. Mums vajadzētu neatlaidīgi pūlēties, lai saglabātu Gara kārtību.

50 Un mans lūgums Dievam šajā ritā ir, lai mēs varētu to novest līdz istam dziedināšanas dievkalpojuma, lai mēs varētu noturēt šo daļu . . . grupu, kuru šorīt esam savākuši zem šī jumta, tādā harmonijā, ka Svētais Gars ieliktu ikvienam Ķermeņa daļu, kura šorīt atrodas šeit, tādā harmonijā, līdz šeit sāktos spontāna dziedināšana dvēselei un ķermenim, ja vien mēs noturēsim mūsu pozīcijas.

51 Un tā, kā jau es teicu iesākumā, šī kundze, kurai bija vēzis, kuru doktors Holbruks nogriezta . . . grasījās nogriezt. Lūk, Dievs, kurš lika šai vibrējošajai skaņai nonākt tajā slimnīcā un aizvāca to vēzi, neatstājot ne mazāko rētu, vai tad jūs nezināt, ka tas pats Dievs atrodas šeit? Un vienīgais, ko Viņš gaida, ir, lai Viņa—Viņa armija nostājas savā pozīcijā, līdzīgi kā zvaigznes, nostātos tajā pozīcijā.

52 Lūk, vai jūs zināt, ka mums ir bijuši kari pēc kariem un vēstis par kariem? Un, ja zeme vēl pastāvēs, mums būs vēl daudzi kari. Bet vai jūs aptverat, ka patiesībā visā universā ir tikai divi spēki? Visas mūsu nesaskaņas valstu starpā un nesaskaņas mūsu starpā,

un viss pārējais, tas viss nāk no diviem spēkiem. Ir tikai divi spēki un tikai divas valstības; divi spēki un divas valstības. Viss pārējais, šis otršķirīgās mazās lietas, ir saistīts ar kādu no šiem diviem spēkiem. Un šie spēki ir: Dieva spēks un sātana spēks. Tas ir. . . Visi kari, visi nemieri, viss notiekošais, to visu kontrolē vai nu Dieva spēks, vai sātana spēks, jo eksistē tikai šie divi spēki. Un tas ir dzīvības spēks un nāves spēks. Lūk, tie ir vienīgie divi spēki.

⁵³ Un sātans var vienīgi. . . Tas spēks, kas ir viņam, tas ir izkropļots Dieva spēks. Tas nav paties spēks. Tas ir Dieva spēka izkropļojums, kā it viss, kas ir sātanam. Nāve ir tikai izkropļota dzīvība. Meli ir tikai sagrozīta patiesība. Saprotat? Laulības pārkāpšana ir nepareizi izmantota darbība, pareizas darbības nepareiza pielietošana. Saprotat? Viss, kas ir sātanam, ir kaut kas izkropļots, taču tas ir spēks.

⁵⁴ Un šodien mēs sēžam šeit, un mūs kontrolēs kāds no šiem diviem spēkiem. Tāpēc, ziniet, izdzisim ārā to ļauno spēku. Nostāsimies savā pozīcijā kā zvaigznes debesis.

⁵⁵ Kā ir teikts Bibelē: “Klīstošas zvaigznes,” tur Jūdas Grāmatā, “viņu kauns šļācas kā putas.” Un mēs negribam būt klīstošas zvaigznes; minēt, vai *tas* ir pareizi, minēt vai *šis* ir pareizi, minēt, vai *tas* notiks, minēt. . . kā tas var būt. Neklistiet. Stāviet kā tās debesu zvaigznes, kā īsts kareivis savā pienākumu posteni. Stāviet tur, ticot! Dzīvība vai nāve.

⁵⁶ Un tā, armija, kad tik tiešām kāda armija, kāda valsts gatavojas karot pret otru valsti, tad no sākuma vajadzētu apsēsties un izspriest, kas ir pareizi un nepareizi, un vai viņi ir spējīgi karot pret to valsti vai nē. To mācīja Jēzus. Un, ja cilvēki tā darītu, ja valstis apsēstos un apstātos, un pārdomātu šīs lietas, abas puses, tad mums vairs nebūtu karu.

⁵⁷ Lūk, mēs redzam, ka, ja cilvēks to nedara, ja valsts militārā vadība sākumā neapsēžas un neizspriež, un nepaskatās, vai viņiem ir taisnība un vai viņu motīvi un mērķi ir pareizi, un vai viņiem ir pietiekami daudz spēka un stipruma, lai uzvarētu pretinieku armiju, tad viņi noteikti zaudēs.

⁵⁸ Tieši tā savu liktenīgo kļūdu izdarīja ģenerālis Kastors. Kā es saprotu, ģenerālis Kastors bija saņēmis no valdības pavēli neiet Siū indiāņu zemē, jo viņiem bija reliģisku svētku laiks. Viņiem tas bija pielūgsmes laiks. Viņiem bija reliģiski svētki. Taču Kastors piedzērās, un viņš izdomāja, ka viņš tik un tā to darīs. Viņš gāja, neskatoties ne uz kādām pavēlēm. Un viņi sašāva dažus nevainīgus cilvēkus, šāva uz viņiem. Es domāju, ka viņi dažiem no tiem trāpīja. Tie bija izlūki, kas bija izgājuši nomedit iztiku, lai pabarotu viņu—viņu ļaudis, kamēr tie atradās pielūgsmē. Bet Kastors, iegājis viņu zemē, viņus ieraudzīja un nodomāja, ka tie gatavojas viņam uzbrukt, un tāpēc viņi šāva uz šiem izlūkiem. Bet izlūki izbēga, viņi atnāca mājās. Ko viņi

darija? Viņi apbruņojās un viņi atgriezās. Un tas bija ģenerāļa Kastera gals, jo viņš iesākumā neapsēdās, lai visu apdomātu.

⁵⁹ Viņam tur nebija ko darīt. Viņam nebija nekādu tiesību tur atrasties. Tā vai citādi viņš jau bija aizdzinis indiāņus no Austrumu krasta līdz pat Rietumiem. Bet viņiem bija vienošanās, taču viņš lauza šo vienošanos. Un, kad viņš lauza vienošanos, viņš zaudēja kauju.

⁶⁰ Un tā, tas ir armijā, pirmkārt, gatavojoties kaujai, pirmkārt ir jāizvēlas kādus kareivjus. Viņiem ir jābūt apģērbtiem, lai cīnītos. Viņiem ir jābūt apmācītiem cīnīties.

⁶¹ Un es domāju, ka vislielākā kauja, kāda jebkad ir bijusi, šobrīd ir teju teju gatava sākties. Es domāju, ka Dievs tagad izvēlas Savus kareivjus. Es domāju, ka Viņš tos apģērbj un apmāca. Un šīs kaujas frontes līnija šobrīd jau ir izveidota, kauja teju teju sāksies.

⁶² Pirmā lielā kauja, kas tika izcīnīta, sākās Debesis, kad Mihaēls un Viņa eņģeļi cīnījās pret Luciferu un viņa eņģeļiem. Tā pirmoreiz sākās, pirmā kauja notika Debesis. Tāpēc ne jau uz zemes radās grēks, tas radās Debesis.

⁶³ Un tad viņš tika nomests no Debesīm, padzīts no Debesīm uz zemi, un nokrita uz cilvēkiem. Tad šī cīņa pārgāja no eņģeļiem, sākās cilvēku cīņas. Un sātans atnāca, lai iznīcinātu Dieva radību, kuru Dievs bija radījis priekš Sevis. Viņš, sātans, bija atnācis, lai to iznīcinātu. Tāds bija viņa mērķis, to iznīcināt. Pēc tam kauja sākās šeit uz zemes, un sākās mūsos, un kopš tā laika tā vienmēr ir plosījusies.

⁶⁴ Un tā, pirms armijas tiek izvietotas kaujas kārtībā, viņiem no sākuma ir jāizvēlas kaujas lauks, tas ir, vieta, kurā šī kauja notiks, izmeklēta vieta.

⁶⁵ Tā darija Pirmajā Pasaules Karā, tur bija neitrālā teritorija starp armijām un vietas, kur viņi cīnījās. Tātad ir jābūt izraudzītai vietai.

⁶⁶ Kā tad, kad Israēls devās karā pret filistiešiem, katrā pusē bija pakalns, kur viņi pulcējās. Un tieši no turienes iznāca Goliāts un sauca uz Israēla armijām. Lūk, kur viņu satika Dāvids, ielejā, kad viņš pārgāja nelielo upīti, kas tecēja starp tiem abiem kalniem, tur viņš paņēma akmeņus.

⁶⁷ Ir jābūt izraudzītai vietai. Un tajā, tur ir kopējs kaujaslauks, neitrāla teritorija, un viņi tieši *tajā* vietā cīnās. Viņi necinās, viens *šeit*, bet bet otrs *šeit*, bet cits skrien vēl *šeit*. Ir kaujas frontes līnija, kur viņi satiekas un izmēģina savus spēkus, kur katra armija izmēģina savu spēku pret otru armiju, kopēja tikšanās vieta. Lūk, nepalaidiet (lai neaiziet) garām.

⁶⁸ Kad šī lielā cīņa sākās uz zemes, bija jābūt kādai kopējai vietai, kur armijām satikties. Bija jābūt izraudzītai vietai, kur šī kauja sāksies un kur šī kauja plosīsies. Un šīs kaujaslauks

sākās cilvēka prātā. Lūk, kur sākas šī ciņa. Cilvēka prāts tika izraudzīts par ciņas vietu, tur tā sākas, un tas ir tāpēc, ka lēmumi tiek pieņemti prātā, galvā. Lūk, tas nekad nesākās no kādas organizācijas. Tas nesākās no kaut kā mehāniska. Ne jau tur sākas kaujaslauks. Tāpēc šī organizācija nekad, nekad nevar veikt Dieva darbu, jo kaujaslauks, kur tev ir jāsatiekas ar tavu ienaidnieku, ir tavā prātā. Tev ir jāizdara tava izvēle. Tu neizvairiesies.

⁶⁹ Es vēlos, lai šī mazā meitenīte, lūk šeit, kura ir ļoti slima, lai viņa tagad ieklausās patiešām uzmanīgi.

⁷⁰ Lēmumi tiek pieņemti prātā, galvā. Lūk, kur sātans satiekas ar tevi un kur notiek lēmumu pieņemšana, jo šādi cilvēku ir izveidojis Dievs.

⁷¹ Un tā, man ir (ja esat redzējuši manus pierakstus) uzzīmēta neliela karte. Ne pārāk sen man tā bija uz . . . es to liku pie tāfeles. Cilvēciskā būtne ir izveidota tieši tāpat kā kviešu grauds. Tā ir sēkla. Un cilvēciskā būtne ir sēkla. Fiziski tu esi sava tēva un mātes sēkla; un dzīvība nāk no tēva, pulpa nāk no mātes. Tāpēc tie abi, olšūna un asinis, savienojas. Un asins šūniņā ir dzīvība. Un tur tas aizsākas, attīstās, izveidojot bērnu. Lūk, ikvienai sēklai ārpusē ir apvalks; iekšpusē ir pulpa; bet pulpas iekšpusē ir dzīvības diglis. Nu, tieši tā esam veidoti mēs. Mēs esam ķermenis, dvēsele un gars. Ārpusē ir ķermenis, apvalks; tam iekšpusē ir sirdsapziņa un pārējais, tā ir dvēsele; bet iekšpusē dvēselei ir gars. Un gars pārvalda tos visus pārējos.

⁷² Lūk, kad jūs pārnāksiet mājās, varat uzzīmēt trīs nelielus aplūkus. Jūs ieraudzīsiet, ka ārējam ķermenim ir piecas maņas, caur kurām tas kontaktējas, un tās ir: redze, garša, tauste, oža un dzirde. Tās ir tās piecas maņas, kas kontrolē cilvēka ķermeni.

⁷³ Šim ķermenim iekšā ir dvēsele, un dvēseli kontrolē: iztēle, sirdsapziņa, atmiņa, spriešana un pieķeršanās. Šīs lietas kontrolē dvēseli.

⁷⁴ Taču gars, tam ir tikai viena maņa. Gars . . . Ak, lai tas kļūst skaidrs! Garam ir viena maņa, un šī maņa ir vai nu ticība, vai šaubas, viena vai otra, kas dominē. Tieši tā. Un uz turieni ved tikai viens ceļš, tā ir brīvas gribas izvēle. Tu vari pieņemt šaubas vai arī tu vari pieņemt ticību; vienu vai otru, kuru gribēsi iedarbināt. Tāpēc sātans ķērās pie galvenās daļas, likt cilvēka garam šaubīties par Dieva Vārdu. Arī Dievs sāka ar galveno daļu, ielikt Savu Vārdu šajā garā. Lūk, lūdzu. Tieši tā tas notiek.

⁷⁵ Ja šajā pat brīdī šo draudzi izdotos tā saliedēt, tik ļoti sastiprināt kopā, ka visi būtu tik ļoti vienprātīgi, ka nekur nebūtu it nekādas šaubu ēnas, tad nākošajās piecās minūtēs mūsu vidū nebūtu neviena savārguša cilvēka. Tad šeit nebūtu neviena alkstošā saņemt Svēto Garu, kas To nesāņemt; ja vien jūs vienkārši varētu savest kārtībā šo konkrēto lietu. Un tā, lūk, kur sākas kauja, tieši jūsu prātā, gribat to vai negribat.

⁷⁶ Tagad atcerieties, tā nav “Kristīgā Zinātne”, lūk, kur prāts valda pār matēriju. Tas nav. . . Prāts pieņem Dzīvību, kas ir Dieva Vārds, un tas ienes Dzīvību. To nedara vienkārši jūsu doma. Bet gan Dieva Vārds, kad tas ir ienests jūsu domu kanālā. Saprotat? Tā nav doma, kā to pasniedz “Kristīgā Zinātne”, prāts pār matēriju. Nē, tas nav tas.

⁷⁷ Taču jūsu prāts To pieņem. Tas To satver. Kas kontrolē jūsu prātu? Jūsu gars. Un jūsu gars satver Dieva Vārdu, un tieši Tajā arī ir Dzīvība. Tas ienes tevi Dzīvību. Ak, brāli! Kad tas notiek, kad Dzīvība caur šo kanālu ienāk tevī, tad tevi izpaužas Dieva Vārds. “Ja jūs paliekat Mani un Mani Vārdi paliek jūsos, jūs varēsīt lūgt, ko gribat, tas jums notiks.”

⁷⁸ Tad ko īsti tas dara? No pašas sirds vidus, kas ir dvēsele, no turienes tas iznāk, barojot katru kanālu. Problēma ir tajā, ka mēs stāvam, lūk *šeit*, ar daudzām šaubām, cenšoties pieņemt to, kas ir lūk, *tur* ārpusē. Jums tas ir jāpārtrauc, un jāienāk tajā kanālā ar patieso Dieva Vārdu, un tad tas nāk ārā pats no sevis, automātiski. Tas ir tas, kas atrodas iekšienē. Nozīme ir tam, kas atrodas iekšienē.

Sātans ķeras tam klāt no iekšienes.

⁷⁹ Lūk, tu teiksi: “Es nezogu, es nedzeru, es nedazu visas tās lietas.” Tam ar to nav nekāda sakara.

⁸⁰ Redziet, tā ir iekšiene. Nav nozīmes tam, cik tu esi labs, cik tu esi tikumīgs, cik tu esi patiess; tās ir cienījamas lietas. Taču Jēzus sacīja: “Ja cilvēks nepiedzimst no augšienes.” Saprotat? Ir jābūt kaut kam, kas ir noticis iekšienē. Ja tā nav, tad tā ir mākslīga āriene, jo savas sirds dziļumos tu tāpat vēlies to darīt. Tas nevar būt mākslīgi. Tam ir jābūt istam.

⁸¹ Un ir tikai viens ceļš, pa kuriem tas var ienākt, un tas ir caur brīvas gribas izvēli, ienākt dvēselē caur tavām domām. “Kā cilvēks domā savā sirdī, tāds viņš ir.” “Ja tu šim kalnam sacīsi: ‘Kusties,’ un nešaubiesi savā sirdī, bet ticēsi, ka tas, ko tu saki, notiks, tad tev tas notiks.” Vai jūs to sapratāt? Lūk, lūdzu. Saprotat? Lūk, kur ir tas kaujaslauks. Ja vien jums tas sāktos, vispirms.

⁸² Mēs tik ļoti gribam redzēt, kā kaut kas tiek izdarīts. Mēs tik ļoti gribam izdarīt kaut ko priekš Dieva. Šī mazā lēdija ir. . . ļoti grib, bez šaubām, ļoti grib dzīvot. Viņa grib būt vesela. Pārējie, kas atrodas šeit, grib būt veseli. Un, kad mēs dzirdam par tādu gadījumu, kā tas doktors, par mirušo augšāmcelšanu, par lielajām un varenajām lietām, kuras ir paveicis mūsu Dievs, tad mēs ļoti to gribam. Bet lieta tāda, ka mēs cenšamies to sasniegt caur šīm maņām, satvert kaut ko šeit, piemēram, sirdsapziņu.

⁸³ Cik daudz cilvēku bieži nepareizi iztulko Vārdu. Un tāpēc arī mani ir nepareizi sapratuši, sakarā ar aicinājumu iznākt pie altāra. Es sacīju: “Es neesmu pārāk par aicinājumiem iznākt

pie altāra,” taču es ar to negribēju pateikt, ka jums nevajadzētu aicināt iznākt pie altāra.

⁸⁴ Taču kāds paņem citu pie rokas, saka: “Ak, brāli Džon, zini ko? Tu un es visu šo laiku esam bijuši kaimiņi. Nāc šurp, pie altāra, meties ceļos.” Ko viņš dara? Kaut man šeit būtu tāfele, tad es varētu jums parādīt, ko viņš dara. Viņš cenšas iedarboties uz viņa dvēseli caur pieķeršanos. Tas nestrādās. Tas nav istais ceļš. Pavisam noteikti nav.

⁸⁵ Varbūt viņš iedarbojas uz (uz ko?) atmiņu, uz maņu, kas atrodas viņa dvēselē. “Ak, brāli Džon, tev bija brīnišķīga māte. Viņa nomira pirms daudziem gadiem.” Atmiņa! Saprotat? Tā nevar darīt.

⁸⁶ Tai ir jābūt brīvas gribas izvēlei. Tu pats ļauj Dieva Vārdam. . . Tu neatnāci tāpēc, ka tava māte bija laba sieviete. Tu neatnāci tāpēc, ka tu esi labs kaimiņš. Tu atnāci, jo Dievs aicina tevi atnākt, un tu pieņem Viņu uz Viņa Vārda pamata. Šis Vārds nozīmē visu. Šis Vārds! Ja vien tu vari novākt no ceļa visu, visu sirdsapziņu, visas maņas, un vienkārši ļaut ienākt Vārdam, tad šis Vārds precīzi īstenosies.

⁸⁷ Lūk, vai jūs redzat, ar ko Tas ir apseigts? Tu teiksi: “Nu, labi,” tu sacīsi, “nu, šis, sirdsapziņa un maņas, un pārējais, tad tam ar to nav nekā kopēja, brāli Branham?” Protams, ka ir. Taču, ja tu ļausi ienākt Dieva Vārdam, bet pēc tam uzsegsi Tam virsū sirdsapziņu, tad Tas nevar augt; tas būs deformēts vārds.

⁸⁸ Vai jūs esat redzējuši labu kukurūzas graudu, kurš ir iestādīts zemē, bet tam virsū ir uzkritusi kaut kāda nūja? Tas izaugs liks. Tāds būs ikviens vīnakoks, jebkas, kas aug augšup, jo kaut kas tam ir traucējis.

⁸⁹ Nu, tieši tas šodien ir noticis ar mūsu vasarsvētku Ticību. Mēs esam pieļāvuši ļoti daudzas lietas, kas Tam traucē, šai Ticībai, kura mums ir iemācīta, Svētajam Garam, kas dzīvo mūsos. Mēs esam pieļāvuši pārāk daudzas lietas, skatīdamies uz citiem.

⁹⁰ Velns vienmēr cenšas tev norādīt uz kāda cita izgāšanos, un viņš cenšas tevi noturēt prom no patiesas un neviltotas liecības. Viņš tev norādīs uz kādu liekuli, kādā brīdī, kurš kaut ko ir centies atdarināt. Viņam tas neizdevās, jo viņš tikai atdarināja. Taču, ja tas nāk no patiesas Dieva Vārda avota: “Debesis un zeme zudis, bet Mans Vārds nevar zust,” Tas noteikti paliks.

Vai tu to saproti, māsiņ?

⁹¹ Tas ir jāpieņem ar prātu, bet pēc tam ir jātic Tam ar sirdi. Tad Dieva Vārds kļūst par realitāti, tad Svētais Gars pilnībā iztīra katru dvēseli un ķermeņa maņu. Tad tava Dieva apziņa, tava Dieva sirdsapziņa, caur tevi tek viss, kas ir no Dieva. Nekur nav nekādu šaubu. Nekas tāds vairs nevar uzrasties.

⁹² Nekas vairs neuzrodas tavā atmiņā un nesaka: “Nu, es atceros, ka Džonsas kundze centās uzticēties Dievam, arī *Tāda un tāda* kundze. Djū kundze reiz centās uzticēties Dievam, lai saņemtu dziedināšanu, un viņai neizdevās.” Saprotat?

⁹³ Taču, ja šis kanāls ir iztīrīts un izmazgāts, un piepildīts no iekšienes ar Svēto Garu, tas pat neuzpeld atmiņā, nav svarīgi, kas notika ar mūsu Džonsu un ko viņa izdarīja. Tad esi tu un Dievs, jūs divatā, un neviens cits, tikai jūs divi. Lūk, lūdzu. Lūk, kur ir tava ciņa. Nogalini viņu jau pašā iesākumā. Nobeidz viņu uz vietas. Ne jau tas, cik ilgi tu spēj turpināt šo karu. Bet apturi to tagad un tūlīt!

⁹⁴ Ja tu atnāksi un glabāsi šīs atmiņas un apziņu, un pārējo, domājot: “Nu, varbūt man nesanāks. Varbūt tas nav pareizi.” Neko tādu vispār nedarīet.

⁹⁵ Met to visu prom, atver šo kanālu un saki: “Dievs, Tavs Vārds ir Mūžīgi patiess, un Tas ir priekš manis. Ja arī visa draudze cietis neveiksmi, ja arī visa pasaule cietis neveiksmi, tomēr es nevaru ciest neveiksmi, jo es pieņemu Tavu Vārdu.” Lūk, kur ir tā ciņa. Lūk, kas par lietu.

⁹⁶ Vai tad Visuvarenais Dievs, kas aizvāc vēzi no sievietes krūts, neatstādams ne rētiņu, ļaus gulēt un nomirt bērnam? It nemaz.

⁹⁷ Ne pārāk sen šurp atnāca kāda jauna meitene no vidusskolas. Viņas māte man piezvanīja, sakot: “Brāli Branham, manai meitiņai ir Hodkina slimība.” Tas ir vēzis, kas veido saaugumus. Un ārsti bija paņēmuši gabaliņu no plīsuma viņas rīklē, to aizsūtījuši, un tas skaidri uzrādīja Hodkina slimību.

⁹⁸ Tāpēc viņš teica: “Nākamais plīsums var plīst uz sirds. Kad tas notiks, viņa mirs.” Sacīja: “Viņai nav. . . Šādi plīsumi rāda, ka viņai ir palicis dzīvot apmēram trīs mēnešus.”

⁹⁹ Māte prasīja: “Ko lai es daru? Vai sūtīt viņu atpakaļ uz skolu?”

¹⁰⁰ Teica: “Lai viņa iet, jo, iespējams, tā būs pēkšņa nāve.” Un sacīja: “Vienkārši ļaujiet viņai dzīvot normālu dzīvi, kā vien viņai sanāk. Viņai neko par to nestāstiet.”

Un tā šī kundze man sacīja: “Ko lai es daru?”

¹⁰¹ Es sacīju: “Atvediet viņu šurp, lai viņa nostājas lūgšanu rindā.” Un es sacīju: “Jūs atnāciet kopā ar viņu.” Man bija kaut kāda divaina sajūta.

¹⁰² Un, kad šī mazā meitenīte torīt pienāca pie manis ar zilgani uzkrāsotām lūpām, kādas lieto skolās. Un—un šī nabadzīte atnāca. Es nezināju, kas viņa ir; viņa grasiņās man pazvanīt pa telefonu. Es paņēmu viņu aiz rokas. Es sacīju: “Labrīt, māsa.” Te nu viņa bija. Tā bija viņa. Pēc maza britiņa paskatījos uz viņas māti un ieraudzīju viņas abas bez Dieva, bez Kristus. Es sacīju: “Kā gan jūs varat sagaidīt dziedināšanu, kad atrodaties uz šādiem pamatiem? Vai jūs pieņemsiet Jēzu kā jūsu Glābēju?”

Es sacīju: “Vai jūs kāpsiet, lūk, šajā baseinā un kristīsieties Jēzus Kristus Vārdā, lai dabūtu savu grēku piedošanu?”

Viņas sacīja: “Mēs to darīsim.”

¹⁰³ Ak, jūs zināt, kas notika. Šī sieviete šorīt, iespējams, atrodas šeit. Daudzi no jums zina šo gadījumu. Brālis Maiks Igens, viens no šīs draudzes aizbildņiem, to redzēja. Tas bija pirms kādiem četriem vai pieciem gadiem. Meitenīti aizveda atpakaļ pie ārsta, viņā netika atrastas ne mazākās Hodkinsa slimības pazīmes.

¹⁰⁴ Kas par lietu? Pirmkārt bija nepieciešams atvērt šo kanālu. Tev ir nepieciešams, lai tas Kareivis, Svētais Gars, kurš ņem Dieva Vārdu, dodas uz kaujas fronti. Viņš ir Vārds. Un tur Viņš stāv, un tad nekas To vairs nespēs apturēt. Nav nekas. . . Visi pārējie kanāli ir iztīrīti. Tieši tāpat kā vecs apkures katls, kurā ir aizsērējis skurstenis; tu iekursi tur uguni, bet tas apdzisis. Lūk, kas notiek ar ļoti daudziem apdzisušiem kristiešiem, jo viņi kārtīgi neiztira savus kanālus, viņi nelien dziļi iekšienē. Jums vajag to iztīrīt, sirdsapziņu, atmiņu, domas, noliekot visu malā un sākot no iekšienes uz āru, ar to tiro Dieva Vārdu, ka Tā ir Patiesība.

¹⁰⁵ Nav svarīgi, ka šodien desmit tūkstoši nomira *šajā* pusē, uzticoties; rītdien desmit tūkstoši nomirs *otrā* pusē, uzticoties; uz mani tas neattiecas. Es esmu atsevišķs indivīds. Es esmu tas, kurš uzticās. Es esmu tas, kurš tam tic. Un mēs tur ieraugām, ja mēs gribam atvērt savus kanālus, ja mēs varam un ieraugām. Mēs ieraugām *viņu* un *viņu*, un *viņu*, un *viņu*, un *viņu*, un *viņu* ir tūkstošiem, kas liecina.

¹⁰⁶ Taču velns uzreiz mēģinās atgriezties. Redzi, ja viņam izdosies tur kaut drusciņ iekļūt, viņš tai pat brīdī liks tavai armijai bēgt.

¹⁰⁷ Ja tev ir tavas maņas: redze, garša, tauste, oža un dzirde, ar tām viss ir kārtībā, taču neuzticies tām, ja tās ir pretrunā ar Vārdu. Ar tām viss ir kārtībā, taču, ja tās ir pretrunā Vārdam, tad neklausies, ko tās saka. Lūk, iztēle, sirdsapziņa, atmiņas, spriešana un pieķeršanās, ar tām viss ir kārtībā, ja tās piekrit Vārdam. Taču, ja tava pieķeršanās nav saskaņā ar Vārdu, tiec no tā vaļā. Citādāk ļoti ātri aizaugs skurstenis. Saprotat? Ja tava spriešana nepiekrīt Vārdam, tiec no tās vaļā. Pareizi. Dzinējs. . . Ja tava atmiņa, ja tava iztēle, ja tava sirdsapziņa, jebkas, ja tas nepiekrīt Tam, kas atrodas iekšienē, tad tiec no tā vaļā.

¹⁰⁸ Un kas tad galu galā notiek? Tev ir saules sistēma. Aleluja! Tas bija Dievs, kas nolika zvaigznes noteiktā kārtībā un sacīja: “Karājieties tur, kamēr Es jūs pasaukšu!” Viņas tur stāv. Nekas nespēs tās izkustināt. Kad Dievam izdodas turēt Savās rokās cilvēku, kamēr viņa maņas, sirdsapziņa, pilnīgi viss ir iztīrīts, līdz aiz tā visa ir Dievs, garā, tad nevienš pasaules velns nespēs tur iebāzt nekādas šaubas. Tā tas ir.

Viņš pienāks un sacīs: “Tu it nemaz nejūties labāk.”

109 Pat tava apziņa ir tam pakļāvusies. Skurstenis ir tik tirs, ka tas sauc: “Aleluja!” Ventilācijas atvere svilpo: “Slava Dievam!” Tas mirdz un laistās, pavisam noteikti, pilnīgi tirs un skaidrs, lai caur to darbotos Dieva Vārds, Dieva Spēks. Saprotat? Tas ir pats galvenais.

110 Lūk, kur ir tavs kaujaslauks. Tavs kaujaslauks ir, lūk šeit, kur tas sākās, tavā dvēselē, tavā prātā, kas atveras. Prāts ir vārti uz dvēseli, tas ir, vārti uz garu. Tavs prāts atveras un pieņem garu, vai arī tas noraida garu. Tev var būt visādas iedomas un visādas jūtas, un visādas sajūtas, visas tās lietas. Tam ar to nav nekāda sakara. Tās ir tikai sajūtas un pārējais. Taču, kad tas nonāk līdz realitātei, tas ir tavs prāts, kas tam atveras. Tavs prāts to pieņem vai to noraida. Tā tas ir, draugi.

Dievs, kaut neviens to nepalaistu garām!

111 Redziet, tas ir tavs prāts, kas atver durvis; vai arī aizver durvis un ieklausās tavā sirdsapziņā, ieklausās tavā atmiņā, ieklausās tajā, kas ir tava pieķeršanās. Taču, kad tavs prāts ir kurls pret šīm lietām un ļauj Dievam, Viņa Vārda Garam, ienākt, tad Tas izmēž uz iztira visu pārējo. Visas šaubas ir prom. Visas bailes ir prom. Visas šaubīgās sajūtas ir prom. Visas jūtas ir prom. Tur tagad atrodas tikai un vienīgi Dieva Vārds, un sātans nespēj pret To cīnīties. It nemaz. Pret To viņš cīnīties nespēj. Lūk, mēs zinām, ka tā ir patiesība.

112 Šī ciņa ir plosījusies kopš Ēdenes dārza laikiem, šī ciņa cilvēka prātā. To iesāka sātans. Ko viņš darija, kad viņš satika Ievu? Viņš nenoliedza Dieva Vārdu, bet viņš To nedaudz piekrāsoja. Viņš tur aizsprostoja dažus mazus kanāliņus. Viņš sacīja: “Bet, protams, Dievs...” Pirmā Mozus grāmata 3:1. Saprotat? “Protams, Dievs, visas tās lietas, ko Viņš—Viņš—Viņš ir apsoliļis...” Viņš zināja, ka Vārdam bija taisnība. Taču viņš zināja, ka viņš nevar tā vienkārši atnākt un atklāti saplēst To gabalos, kā tauri pūšot, bet viņš—viņš—viņš To nedaudz iecukuroja.

113 Kā mamma mēdza darīt, lai mēs iedzertu zāles, un viņa mēģināja pieliet apelsīnu sulu ricinēļai. Ak, labāk ir dzert ricinēļu bez apelsīnu sulas! Tāpat kā ikviena divkosīga lieta! Saprotat? Viņa... Reizēm mums bija jāceļas nakti, un viņa deva mums minerāleļļu, pret kakla iekaisumu. Un viņa ielēja minerāleļļu un uzkaisīja tai virsū cukuru; redzat, visai divkosīga lieta. Taču tā vienkārši dedzina tavas mandeles pēc tam, kad cukurs jau ir norīts.

114 Nu, tieši tā tas notiek, draugi. Sātans mēģina būt tajā divkosīgs. Viņš mēģina tev parādīt kaut ko labāku, kādu vieglāku ceļu, kādu saprātīgāku plānu. Taču nav neviena saprātīgāka plāna par to, kuru Dievs noteica jau pašā sākumā, Viņa Vārds. Turieties pie šī Vārda. Cieši satveriet To. Ļaujiet, lai Tas cieši satver jūs. Stāviet ar To. Lūk—lūk, kur tā lieta.

115 Čīņa sāka plosīties, kad Ieva atvēra savu prātu, lai ieklausītos savos prātojumos. Lūk, caur kuru skursteni tas ienāca. Lūk, caur kuru kanālu tas ienāca, caur viņas prātošanu. Viņa, savā dvēselē viņa prātoja.

116 Viņa ieraudzīja ar savām acīm. Viņa redzēja čūsku. Viņš bija skaists, izskatīgs, daudz labāks nekā viņas pašas vīrs. Viņš bija visviltīgākais jeb izveicīgākais no visiem lauku zvēriem, un, iespējams, bija daudz skaistāks vīrietis nekā viņas vīrs. Tur stāvot, viņš izskatījās pēc liela, muskuļaina tēviņa. Cik viņš bija lielisks! Un viņš centās viņa iestāstīt, cik tas bija lieliski.

117 Un pirmais, ko viņa izdarija, viņa atvēra savu prātu. Un, kad viņa to izdarija, viņu pārņēma cilvēciskā spriešana. “Nu, vai tad tas nebūtu aizraujoši?”

118 Tieši to viņš šodien dara sievietei. Kāda sieviete, kurai ir jauks vīrs, atrod kādu stipru un lielu tēviņu. Šāds vīrietis mēģinās izstāstīt viņai pamatotus iemeslus. Atcerieties, tas ir sātans. Tas ir velns. Vai otrādāk, vīrietis sievieti, sieviete vīrieti, tā un otrādi. Ko viņš dara? Viņš darbojas tajā spriešanas spēkā, tajā apziņā vai vēl kaut kur, sāk darboties caur to.

119 Bet atdodiet Dieva Vārdam pirmo vietu. Cilvēks pat nevar nonākt pie... Viņš nevar grēkot... Aleluja! Te nu tas ir. Nāk pavisam sveigs. Cilvēks nevar sagrēkot, pirms viņš nav noraidījis Dieva Vārdu. Viņš pat nevar grēkot, tas ir, nevar “neticēt”, pirms viņš neaizmet Dieva Vārdu, Dieva Klātbūtni, viņš nevar grēkot.

120 Ieva nevarēja grēkot, pirms viņa nenolika malā Dieva Vārdu, atverot prātošanas kanālu savā dvēselē, un nesāka prātot. “Nu, tik tiešām. Mans vīrs nekad man par šīm lietām nav stāstījis, bet es domāju, ka tu... Viņš man teica, ka man to nevajag darīt, taču, zini, tu man padari to tik reālu un saprotamu. Es—es domāju, ka tas būs brīnišķīgi, jo tu man to tik labi izskaidroji.” Redziet, tāda bija šī pirmā čīņa. Un šīs čīņas dēļ radās visi pārējie kari. Tieši tas, kas toreiz notika Ēdenē, bija cēlonis ikvienai vēlākai asinsizliešanai. Viņa apšaubīja Dieva Vārdu.

121 Un, ja jau neticība vienam maziņam Dieva Vārda burtnīkam izraisīja visu šo nelaimi, kā tad mēs grasāmies atgriezties, neticot Vārdam? Tas nav iespējams. Ir jāaiztaisa visas tās pārējās lietas, apziņu, atmiņas un jāsaka... spriešanu un visas pārējās lietas. “Mēs apgāžam prātojumus.” Mēs par To neprātojam, nepavisam, it nemaz.

122 Mēs vienkārši pieņemam Vārdu, balstoties uz to, ka “tā pateica Dievs”, un tas izveido savienojumu starp tevi un Dievu. Tad atveras visi kanāli starp tevi un Dievu.

123 Lūk, kur notiek tā kauja, pati pirmā frontes līnija. Ziniet, neņemsim 22. kalibra šauteni; labāk paņemsim atombumbu. Izdarīsim to darbiņu kā nākas. Paņemsim Dieva atombumbu. “Kas tā tāda brāli Branham?” T-i-c-i-b-a Viņa Vārdam. Tā ir Dieva atombumba. Tā uzspridzina slimības un ļaunos garus

pa labi un pa kreisi. Tā—tā viņus iznīcina. Diskriminē. . . Ak, tā ir. . . Tā vienkārši iznīcina. Tā noārda visu bezdievīgo. Kad tā ticības bumba tur nokrīt, un aiz tās stāv Dieva Vārds, tā uzspridzina jebkuru ļauno garu, jebkuru slimību, jebkuru kaiti.

124 Tu sacīsi: “Vai tad tā ir taisnība, brāli Branham? Tad kāpēc dažiem tas darbojas, bet citiem nedarbojas?”

125 Tas ir tā kanāla dēļ. Tu vari paskatīties uz āru un to ieraudzīt. Bet tev tam ir jābūt, lūk, *šeit* iekšā, skatoties *šajā* virzienā. Nevis atrasties *tur* ārā, skatoties uz iekšieni; tev ir jābūt iekšā, skatoties uz ārpusi. Saprotat? Tu nevari atnākt caur prātošanu. Tu nevari atnākt caur šīm pārējām lietām. Tev ir jāatnāk pa tiešo, caur tam domāto Dieva kanālu, pa tiešo dvēselē. Un kā lai to izdara? Kāds ir šis pēdējais kanāls?

126 Tas spried-. . . līdz pašam galam. Tu sacīsi, maņas: “Ak, es—es to jūtu! Jā, te nu tas ir. Hm-hm. Ak, es—es to saozu, vai kaut kā tā. Tas tur ir. Jā.” Pēc tam tu prāto: “Nu, droši vien viņš zina, par ko viņš tur runā. Ārsts saka, ka es nevaru izveseļoties. Droši vien tā arī ir.” Redzi, tieši šeit tu—tu kļūdi. Tas ir velns, kas tur stāv. Tās lietas tev iekšā baž velns. Netici tam.

127 “Aleluja! Dieva Vārds saka, ka es. . . ‘Vairāk par visu Es vēlētos, lai tu būtu vesels.’ Tā tas ir.” Kā gan tu varētu būt ists kareivis? Saprotiet: “Es vēlos, lai tu būtu vesels.”

128 Lūk, kur tas ir, tieši tur, šie kanāli, tikai turiet tos atvērtus. Nevajag. . .

129 Vienkārši apejiet tiem apkārt; tad, ja sātanam izdosies izkļūt tam cauri, pasprukt garām apziņai un visām pārējām lietām, tad viņš nokļūst līdz pat šejieni, līdz pašai dvēseles malai, prātā. Lūk, ja tikai viņš spēs panākt, lai tu. . . Tu nekad—tu nekad uz to visu nepaskaties, pirms tu nebūsi ļāvis viņam ienākt, lūk, *šeit*. Tev ir jāatļauj viņam ienākt. Pēc tam, kad viņš ienāk, viņš pārņem kontroli. Un ko viņš dara pēc tam? Viņš sāk izmantot apziņu. viņš sāk izmantot *šo*, sāk izmantot *to* izeju. Kas tās ir? Redze, garša, tauste, oža, dzirde; iztēle, sirdsapziņa, atmiņa, prātošana, pieķeršanās. Viņš sāk izmantot visus šos dažādos kanāļus, kad vien viņam izdodas tikt iekšā, augstāk par, lūk, *šo* vietu. No sākuma viņam ir jāatnāk tavā prātā, un tev tas ir jāpieņem. Tas var. . . Paklausieties. Tas var tevi bombardēt, bet tas nevar tikt tev klāt, kamēr tu to nepieņemsi.

130 Kad sātanš pienāca pie Ievas un sacīja: “Zini, tas auglis ir tikams,” viņa uz britiņu apstājās. Ak, lūk, kad viņa pieļāva kļūdu: kad viņa uz britiņu apstājās.

131 Nekādā gadījumā neapstājieties. Jums ir Vēstījums. Jēzus dzīvo. Dievs ir Dziedinātājs. Lūk, kāds ir Vēstījums. Nekādā gadījumā neapstājieties, nekādus prātojumus, neko citu.

132 Bet viņa uz britiņu apstājās. Lūk, kad sātans iekļuva tajā prātā. Sacīja: “Nu, tas izklausās prātīgi.” Ak, nedariet to! Ņemiet tikai to, ko ir pateicis Dievs.

133 Ābrahams, kā būtu, ja viņš būtu apstājies, lai paprātotu, kad Viņš pateica viņam, ka viņam būs mazulis no Sāras, un viņai bija sešdesmit pieci gadi, bet viņam septiņdesmit pieci? Un, kad viņam bija simts gadi un viņai bija—viņai bija deviņdesmit, viņš joprojām, viņš—viņš—viņš liecināja, ka Dieva Vārds ir patiess. Un viņš sauca vārdā tās lietas, kuru nebija, it kā tās jau būtu. Saprotat? Viņš. . . Pat cerība, vai tad tur bija jebkāda cerība? Pat cerību viņš nelietoja.

134 “Nu,” tu sacīsi, “es ceru, ka ar mani viss būs kārtībā. Es ceru, ka es izveselošos. Es ceru, ka es saņemšu Svēto Garu. Es ceru, ka es esmu kristietis. Es ceru, ka es *to* izdarišu.” Tu to nemaz negribi.

135 Ābrahams nekad uz to pat neskatījās. Āmen. “Pretēji cerībai viņš tik un tā ticēja Dieva Vārdam.” Ticība ir pārāka par cerību. Ticība nāk, lūk, no *šejiēnes*, no iekšienes. Ticība nāk no *šejiēnes*.

136 Kā viņš iekļūst iekšā? Caur šo prātu, šim—šim durvim, tur ir kaujas fronte.

137 Lūk, kad sākas jūsu kauja! Lūk, velns atrodas pie katras sirds šajā rītā. Viņš ir pie šīs meitenītes sirds. Viņš ir pie jūsu sirdīm. Viņš šeit ir it visur. Viņš runā: “Ak, es jau agrāk esmu redzējis, kā tu mēģini. Es to jau esmu dzirdējis.”

138 Dzeniet viņu prom. Tas arī viss. Dzeniet viņu prom. Kas bija teikts Bibelē, kur mēs lasījām? “Izdzenot viņu.” Pareizi. “Izdzenot viņu.” Mēs esam uztrenēti.

139 Es domāju: “Kas isti notiek ar mums, sludinātājiem?” Es brinos, kāda veida apmācību esam saņēmuši mēs.

140 Dievs trenē šai lielajai kaujai. Mateja 24. nodaļā ir teikts, un arī Daniēla 12. nodaļā ir teikts: “Uz zemes būs tādi bežu laiki, kādi vēl nav bijuši.” Un mēs dzīvojam tajā laikā, kad kultūra un izglītība, un viss pārējais ir pilnībā noslāpējušas Dieva Vārdu, un cilvēki ir iegājuši spriedelēšanā un tajā visā. Tieši tagad notiek cīņa. Kurš nostāves? Aleluja! Kauja teju teju sāksies. Tā ir kaujas kārtībā. Paskatieties, kāda mums tur ir liela opozīcija.

141 Kurš būs kā Dāvids? Viņš sacīja: “Jūs stāviet un ļaujiet šim neapgraizītajam filistietim izaicināt dzīvā Dieva karapulku? Es iešu un ar viņu cīnīšos.” Āmen. Dievam šorīt vajag tādus vīriešus un sievietes, kuri spēj piecelties un sacīt: “Es pieņemšu To Kungu saskaņā ar Viņa Vārdu.” Āmen. Nav svarīgi, kas nav izdevies, kur *tas* vai *šitas*, un ko ir izdarījis *tas*. Tam ar to nav nekāda sakara. Jūs, Sauli un pārējie, ja jums no viņa ir bail, tad ejiet no kurienes nākuši. Taču Dieva armija virzās uz priekšu, āmen; varonīgi viri, ticības viri, spēka viri, viri ar sapratni. Viņiem

nevajag būt gudreļiem. Viņiem nevajag būt izglitotiem. Viņiem ir jābūt par kanāliem. Dievs lieto šos mazos kanāļus.

142 Viņa uz britiņu apstājās, lai paprātotu, sakot: “Nu ko, paskatīsimies.” Nu, tieši kā, ja . . .

143 Šī mazā lēdija šorīt, nav šaubu, ka ārsts viņai ir pateicis, ka viņa ir ceļa galā, ka: “Tur neko vairs nevar darīt.” Nu ko, tā saka šis ārsts. Es viņu nenosodu. Viņš ir izglītots vīrs. Viņš redz, ka slimība ir uzvarējusi šī bērniņa ķermenī. Tas jau ir aizgājis pārāk tālu. Viņam nav tādu zāļu, kas to apturētu.

144 Tāpat arī šis vēzis uzvarēs šo sievieti; protams, nāve bija uzvarējusi šo mazuli; taču mūsu Galvenais Komandieris, aleluja, no šis varenās armijas, Viņš ir augšamcelšanās un Dzīvība. Nekas nevar Viņu uzvarēt. Aleluja!

145 Armijas smadzenes, tās saprāts, ir tās virsnieki. Rommels Vācijā, viņš bija Vācijas smadzenes; nevis Hitleris. Rommels! Tā tas ir. Eizenhouers! Armijas viri! Patons! Tie viri, kas atradās frontē, bija atkarīgi no tā, kādu pavēli viņi tiem dos. Tu seko savam komandierim, ja viņš ir pareizais ģenerālis. Ja viņš ir atbilstošs ģenerālis, ja viņš ir ģenerālis ar četrām zvaigznēm, ja viņš ir pierādīts, ja ir pierādījies, ka viņš ir pareizs, tad seko viņam. Kaut arī tev šķistu, ka tas ir nepareizi, ej uz priekšpozīcijām. Dari tā, kā viņš tev pateica.

146 Aleluja! Mums ir Ģenerālis ar piecām zvaigznēm, pa burtiem J-ē-z-u-s, piešķirdams mums piecas zvaigznes, t-i-c-i-b-u. [Angļu val.: “faith”—Tulk.] Viņš vēl nekad nav zaudējis nevienu cīņu. Aleluja! Viņš uzvarēja nāvi, ellu un kapu. Triec prom no ceļa visus ļaunos garus. Viņš ir šis varenais Galvenais Komandieris. Tā ka velns šeit vispār neskaitās.

147 Vislielākā kauja, kāda jebkad ir plosījusies, teju teju ir gatava sākties. Pavisam noteikti. Ak! Aleluja!

148 Ak, kad es par to aizdomājos! Kad es stāvēju un vēroju, kā Viņš darbojas, redzot, kā Viņš atklāj, parāda visādas lietas, sakot: “Tas notiks, lūk, *tā* un *šitā*,” un tā tas notiek! Ak, atskatās *šurp* un saka: “Kas ir šis varenais Komandieris?” Ak, es neatskatos, lai ieraudzītu, vai tas ir doktors *Tāds un tāds*. Es skatos, lai redzētu to, ko pateica Komandieris. “Viņš ir mūsu pestīšanas Komandieris.” Aleluja! Kas ir pestīšana? Atbrīvošana! Slava! “Viņš ir mūsu atbrīvošanas Komandieris.”

149 Tūlīt tiks dots signāls doties uzbrukumā. Aleluja! Zaldāti stāv ar mirdzošām bruņām, karogi plīvo! Ticība un šaubas izvietojas kaujas kārtībā, šorīt, šajā dievnamā; šaubas vienā pusē, bet ticība otrā pusē. Kareivji, stāviet savā pienākumu postenī. Aleluja! Mūsu Komandieris, Rīta Zvaigzne, iet mums pa priekšu. Viņš nekad neatkāpjas. Viņš (vispār) nepazīst vārdu “atkāpšanās”. Viņam nav jāatkāpjas. Amen. Protams.

150 Vislielākā kauja notiek tieši šeit un tieši tagad, tieši tā, starp dzīvību un nāvi, starp slimību un veselību, starp ticību un šaubām, ak, starp brīvību un verdzību. Notiek cīņa! Nospodriniet jūsu šķēpus, kareivji! Populējiet bruņas. Dievs sagatavo savus kareivjus. Āmen. Dievs dod svaidījumu Savai armijai.

151 Amerika apgērbj savus zaldātus ar to vislabāko, kas viņiem ir: tērauda ķiveres un bruņojums, un pārējais; bruņoti tanki, lai kas tur nebūtu.

152 Dievs apgērbj Savu armiju. Aleluja! Kādu bruņojumu lietojam mēs? Gara zobenu, Dieva Vārdu! Āmen! “Dieva Vārds ir asāks par abās pusēs griezīgu zobenu,” Ebrejiem 4. nodaļa, “un spiežas dziļi iekšā, līdz atdala kaulus, pat kaulu smadzenes, un ir pat domu un sirdsprāta Tiesnesis.” Dieva Vārds! Ticēt Viņa Vārdam, lūk, kā Dievs apbruņo.

153 Tieši tādu bruņojumu Viņš bija iedevis Ievai. Bet viņa pazaudēja savu bruņojumu. Kā viņa to izdarīja? Atverot savu prātu, lai paprātotu. Nesāciet prātot par Dieva Vārdu. Tas nav apspriežams. Tu . . . Tas vienkārši ir Dieva Vārds. Tas nav—Tas nav apšaubāms. Tajā nav nekādas prātošanas. Tas ir Dieva Vārds. Tas izšķir jautājumu. Tas arī viss. Tas uz visiem laikiem izšķir jautājumu.

154 Vai saproti, ko es gribu pateikt, mīļumiņ? [Māsa saka: “Āmen.”—Tulk.] Tas ir Dieva Vārds. Dievs to apsolīja. Dievs to pateica.

155 Viņi sacīja Ābrahāmam: “Kā gan tu zini, ka tev būs tas bērns?”

“Tā pateica Dievs.” Tas izšķir jautājumu.

“Nu, tad kāpēc tev viņa vēl nav?”

156 “Es nezinu, kad man viņš būs, bet man viņš būs. Tā pateica Dievs. Tas mani it nemaz neapturēs.” Viņš aicināja- . . .

157 “Kāpēc gan tev neatgriezties savās mājās, no kurienes tu esi atnācis?”

158 “Es bušu svešinieks un piedzīvotājs šajā zemē.” Āmen! . . . ? . . . “Dievs deva solījumu. Dievs iedos šo bērniņu tieši šajā zemē, uz kurienu Viņš mani atsūtīja.” Aleluja!

159 Dievs tevi dziedinās tieši šajā Svētā Gara atmosfērā, kurp Viņš tevi ir atsūtījis. Dievs tev to iedos. Vienkārši tici tam. Āmen. Atver šos dvēseles un ķermeņa, maņu un apziņas skursteņus un vienkārši ļauj, lai iesākumā tur iekļūst Dieva Vārdi, pārņemot to prātu. Tur ir šis kaujaslauks.

160 Nesakiet: “Nu, ja vien es varētu to sajūst, ja vien es varētu sajūst, kā nonāk Dieva godība! Ak!” Tam ar to nav nekāda sakara; ne mazākā.

161 Atveriet to prātu. Tieši tas ir kaujaslauks. Tieši tur notiek kaujas darbības, pašā frontes līnijā, tavā prātā. Atver to un saki: “Es . . . Visas šaubas, es apšaubu savas šaubas.” Āmen. “Es tagad apšaubu savas šaubas. Es ticu Dieva Vārdam. Lūk, es nāku, sātan.” Kaut kas notiks. Bez šaubām, notiks. Tieši tā.

162 Viņš svaida Savus kalpus ar Savu Garu. Viņš sūta tiem eņģelus. Reizēm cilvēki par to uzjautrinās, “eņģelus”. Atļaujiet— atļaujiet šeit vienkārši kopā ar jums pievērsties vienai vietai, tikai uz britiņu. Atšķirsim vēstuli Ebrejiem, tikai uz britiņu. Ebrejiem 4. nodaļa, 4. nodaļa, un tagad . . . Es gribēju teikt, 1. nodaļa no vēstules Ebrejiem, un izlasisim 14. pantu.

Vai tie visi nav kalpotāji gari, izsūtāmi no . . . izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāmanto pestīšana?

. . . kuram eņģelīm gan jebkad Viņš teicis . . . sēdies Man pa labai rokai . . . ?

. . . visi Dieva eņģeļi . . .

163 Lūk, šeit mums Bībele uzreiz sniedz atbildi un saka, ka Dievs sūta eņģelus. Slava! Kas viņi ir? “Kalpojošie gari.” Slava! Kalpojošie gari, kas ir sūtīti (no kurienes?) no Dieva Klātbūtnes. Kāds ir viņu uzdevums? Kalpot ar Viņa Vārdu. Āmen! Viņi nekalpo ar kādas konfesionālas grupas teoloģiju, bet kalpo ar Viņa Vārdu. Tieši tā. “Kalpojošie gari, kas ir izsūtīti.”

164 Kā mēs zinām, ka viņi ir tādi? Bībele saka, ka: “Tā Kunga Vārds nāca pie praviešiem.” Vai tā ir taisnība? Šie eņģeļi kalpo ar Viņa Vārdu, caur Viņa Garu; kalpo ar Viņa Vārdu caur Svēto Garu. Un Gars un Vārds nāca pie praviešiem, un praviešiem bija Dieva Vārds. Tieši tāpēc viņi varēja darīt tos brīnumus, kurus viņi darīja. Tas nebija cilvēks; tas bija Dieva Gars cilvēkā, Kristus Gars cilvēkā. Jo Dieva Vārds . . . Ko viņš bija izdarījis? Iztīrijis ikvienu kanālu. Dievs bija viņu izraudzījis, un viņš bija svaidīts ar Svēto Garu. Un tas nebija viņš. Viņš nedarīja neko, pirms nebija redzējis to vizijā. Ēlija sacīja Karmela kalnā: “Es pēc Tavas pavēles visu šo esmu darījis. Tagad, Kungs, lai top zināms, ka Tu esi Dievs.” Ak, slava Dievam!

165 Es esmu to redzējis tik daudzas reizes, kad redzi, ka Dieva Gars nonāk pār kādu vietu, un to vietu pārņem svaidījums! Ja vien šī mazā grupiņa, kas šajā ritā atrodas šeit, vienkārši spētu, vienkārši paņemt, lūk, šo prātu, aizvāktu no ceļa visas šaubas! Kā gan jūs vēl varat šaubīties, kad jūs redzat, kā miroņi—mironi augšāmceļas, kroplie staigā, aklie redz, kurlie dzird?

166 Tā Kunga eņģelis, šeit uz sienas pat karājas Viņa fotogrāfija, ievdot zinātni strupceļā, it visur. Ko Viņš dara? Stāviet cieši ar Vārdu. Āmen! Tas sacērt ikvienu ļauno garu. Jā, Tas sacērt. Kas Tas ir? “Kalpojošie gari, kas ir atsūtīti no Dieva Klātbūtnes,” lai svaidītu tos, kuri runā Vārdu, kuri stāv ar Vārdu. Un Viņš apstiprina Vārdu ar zīmēm, kas seko, atnesot Jēzu tādu pašu vakar, šodien un mūžos. Tas ir Viņš.

167 Kā mēs vēl varam šaubīties, kad Viņš ir pierādīts gan zinātniski, gan materiāli, gan garīgi, pierādīts visos iespējamās veidos, kad Viņš ir šeit pierādīts?

168 Kas par lietu? Problēma ir mūsu prātos. Mēs tam atveram savu prātu, sakām: “Nu, hm, es nezinu, vai tas ir iespējams vai nē. Varbūt, ja vien es rit jutišos labāk.” Ak, tam ar to nav ne vismazākā sakara.

169 Kā es bieži esmu teicis, ka Ābrahams droši vien sacīja Sārai. . . Viņai jau bija pagājis tas sievietes vecums. Jūs saprotat, ko es gribu pateikt; tas dzīves laiks, kad viņai ir mēnešreizes. Redziet, viņa bija sešdesmit piecus gadus veca. Viņai tas droši vien bija beidzies pirms kādiem piecpadsmit vai divdesmit gadiem. Un viņš viņai pateica, iespējams, pēc pāris dienām sacīja: “Vai tu jūti kaut nelielas pārmaiņas, dārgā?”

“It nekādu pārmaiņu.”

170 “Tam ar to nav ne mazākā sakara. Mēs tik un tā turpināsim. Nu ko, ja tu sāksi kļūt par atkal jaunu sievieti, mēs zināsim, caur šīm dzīvības asinīm, nu, tad mēs sapratisim, ka mums būs šis bērniņš, un viss būs kārtībā. Nu, vai šodien tu jūti kādas pārmaiņas? Ir jau pagājis mēnesis, kopš Viņš man deva solījumu. Vai tu jūti kādas pārmaiņas, dārgā?”

171 “Nē, it nekādas, Ābrahām. Nav nevienas zīmes, it nekā. Es—es esmu tieši tāda pati, kāda es—es esmu bijusi pēdējos gadus. Nav pilnīgi nekādu pārmaiņu.”

“Slava Dievam! Tik un tā viņš mums būs.”

172 “Ābraham vai tu gribi teikt, ka. . . Paklausies, ja Viņš tev apsoliņa, tad Viņš noteikti mums dotu, lūk, šādu zīmi. Viņš pavisam noteikti dotu mums kādu zīmi.” Ha! Aleluja!

173 “Vārga un laulības pārkāpēju cilts meklē zīmes.” Tā tas ir. Viņš saņēma zīmi! Kas tas bija? Dieva Vārds. Tā bija tā zīme.

174 Kā Dievs var dziedināt šo meiteniti? Tā pateica Dieva Vārds; vienalga, vai es kaut ko sajūtu vai nesajūtu. Ja es. . . Nav svarīgi, kas notiek, tā pateica Dievs. Tas izšķir jautājumu.

175 Ābrahāms sacīja: “Savāc savas cepures un visu pārējo, mēs dodamies prom no šīs zemes.”

“Uz kurienu tu dodies?”

176 “Es nezinu.” Āmen. “Bet tik un tā mēs dodamies. Aiziet!” Sakravāja mantas un devās ceļā. Aleluja! Tas ir tas patiesais Dieva Vārds. Kas vilka viņu uz priekšu? Dieva apsoliņums, Dieva Vārds. “Mums tas būs.”

177 “Izej no savas tautas vidus, Ābrahām. Lieta tāda, ka viņi ir skeptiķi un neticīgie. Viņi tevi turēs tādā pašā stāvoklī. Izej no turienes. Nošķiries un dzīvo priekš Manis.” Ko tas nozīmē? “Atstāj visu savu apziņu un savas maņas sev aiz muguras, lūk

tā. Atver savu prātu un atceries, ka tas esmu Es. Nāc un dzīvo ar Mani.” Āmen.

¹⁷⁸ Uz šādu dzīvi Dievs šorit aicina katru Ābrahāma Sēklu. Šobrīd visā pasaulē notiek liela cīņa. Dievs grib, lai viņa bērni nošķiras, no kā? No redzes, garšas, taustes, ožas, dzirdes; izteles, sirdsapziņas, atmiņām, prātošanas, pieķeršanās; no visa. Lai viņi atver savus prātus un ļauj ienākt Vārdam, un maršē kopsoli ar Vārdu. Tāds ir istis kareivis.

¹⁷⁹ Tieši tā stāv zvaigznes. Saules sistēma nav mainījusies; zodiaks. Katru ritu savā pienākumu posteni uzlec rīta zvaigzne precīzi tā, kā viņa uzlēca, kad tika radīta zeme. Arī vakara zvaigzne ieņem savu vietu, ikviena zvaigzne. Mazais Lācis atrodas tieši tur, kur tam ir jābūt konkrētajā gadalaikā. Polārzvaigzne stāv nemainīgi un nekad nekustās. Aleluja! Pilnīgi viss griežas apkārt Polārzvaigznei, visas pārējās zvaigznes, jo tā stāv pret pašu zemeslodes centru.

¹⁸⁰ Tas ir Kristus. Āmen. Tur Viņš stāv, pārvalda Savu armiju kā varens Komandieris.

¹⁸¹ Tāpat kā Mozus, kurš stāvēja kalnā ar paceltām rokām, un Israēls cīnijās, izcērtot sev ceļu uz priekšu, bet viņš stāvēja ar augšup paceltām rokām. Viņš stāvēja ar paceltām rokām līdz pat saules rietam. Viņiem bija jātur viņa rokas paceltas. Tas bija Mozus.

¹⁸² Viņš bija Kristus līdzība. Lai būtu droši, lai Viņa rokas paliktu paceltas, Viņa rokas tika pienaglotas pie krusta. Aleluja! Un šodien Viņš ir uzkāpis uz Godības vaļņiem, ar Savām asiņainajām drēbēm Dieva priekšā, un atrodas Tur pie Viņa Majestātes labās rokas. Un šī cīņa ir katram kareivim, un katrs pats izcīrtis sev ceļu. Man ir vienalga, kas tur notiek; ar Dieva Vārdu viņš izcīnis ceļu uz brīvību. Āmen.

¹⁸³ Tāpat kā cālēns olā; kas notiks, ja viņš baidīsies izšķilties? Kas notiks, ja viņš baidīsies pārknābt olu? Kā būtu, ja mazais cālēns, kas atrodas olā, šis mazais putniņš, baidītos sist olas čaumalu? Kas būtu, ja viņš būtu sadzirdējis, kā no ārpusē kaut kas sacītu: “Nesīt pa čaumalu, tu vari sevi savainot”? Bet pati daba, kas atrodas putnā, saka viņam: “Knāb to! Izsit tajā caurumu.”

¹⁸⁴ Lai visas vecās organizācijas saka: “Brīnumu laiks ir beidzies. Tu nodarisi sev pāri. Tu tagad ieej fanātismā.”

¹⁸⁵ Sit ar knābi pa to čaumalu, cik vien stipri vari. Aleluja! “Sātan, ej prom! Es no šejienes izlīdišu.” Tieši tā to dara. “Es šeit vairs negulēšu. Es šeit vairs nesēdēšu. Es vairs nebūšu šajā velna teritorijā. Šorit es izlauzīšos brīvībā. Āmen. Es esmu ērglis.” Āmen! Aleluja!

¹⁸⁶ Un tas mazais ērglēns, viņa kakls ir kā pneimatiskais āmurs, sit ar knābiti to čaumalu. Nav svarīgi, cik cieta ir šī čaumala, viņš

turpina, līdz izlaužas tai cauri. Te pēkšņi viņš jau var nedaudz pakustināt savus spārņņus. Ar viņu viss ir kārtībā.

¹⁸⁷ Izlauz savu ceļu uz āru. Tieši tā. Kā to dara? Daudzot to ar “TĀ SAKA TAS KUNGS. TĀ SAKA TAS KUNGS. TĀ SAKA TAS KUNGS.” Visbeidzot tu sajuties iepļūstam svaigu gaisu. “TĀ SAKA TAS KUNGS.” Izbāz ārā savu galvu. “TĀ SAKA TAS KUNGS.” Tagad ir jāspiež stipri, tu tūlīt izlidīsi ārā!

¹⁸⁸ Viņš vairs nekad neatgrieziesies šajā čaumalā. Āmen. Viņš ir brīvs. Ak vai! Kad šis Vārds tur ienāk, izklūstot cauri visām šīm maņām un apziņai, un visam pārējam, un ieņem savu vietu *šeit*, un tas prāts atveras un ielaiž To. Ak, Dievs, esi žēlīgs! Vairs nekas to nekad nepaverdzinās. Tu esi brīvs. Tas, kuru Dēls ir atbrīvojis, ir izklūvis no šīs čaumalas. Tava konfesija vairs nevar tevi atsaukt atpakaļ. Velns tev vairs neko nespēj izdarīt. Nu viņš var tikai šņākt un gaudot.

¹⁸⁹ Bet tu esi uz tās Maģistrāles, traukdamies lielā ātrumā, ak vai, traukdamies augšup pa Ķēniņa Maģistrāli, svaidīts krusta kareivis. Un tie esat jūs, ērgļi, kuriem ir ticība, vēstiet par Jēzu, šis pasaules Gaismu, traucieties pa Ķēniņa Maģistrāli. Protams. Tieši tā!

¹⁹⁰ Tie ir “kalpojošie gari”, kas ir sūtīti no Dieva Klātbūtnes, lai būtu kalpotāji, lai kalpotu (ar ko?) ar Viņa Vārdu; nevis kaut kādu teoloģiju, bet Dieva Vārdu. Viņi ir kalpojošie gari, Dieva sūtīti, lai kalpotu. Kalpojošie gari! Ak! Un neaizmirstiet: ja tas kalpo ar kaut ko, kas ir ārpus Vārda, tad tas nenāk no Dieva. Tāpēc ka “Tavs Vārds vienmēr ir apliecināts Debesīs.” Vienmēr, Debesīs, Vārds va- . . . Dievs To uzmana. Un Viņš nekad nesūtīs kādu garu, lai tas kalpotu ar kaut ko, kas ir ārpus Vārda.

¹⁹¹ Viņš nekad nesūtīs garu ar vareņiem D.D.D, PhD grādiem, un ar garīdznieka krādziņu ap kaklu, viss tādā garā, kas saka: “Nu, bet protams, brīnumu laiks ir beidzies. Mēs visi to zinām.” Nē, nē. Tas nenāk no Dieva. Tas ir pretrunā ar Vārdu. Āmen.

¹⁹² Viņš sūta tādus, kas kalpo ar Vārda Garu. Āmen.

¹⁹³ Ak, man bija vēl kādas četras vai piecas lietas, taču šoreiz es to izlaidīšu, paņemsim to nākamsvētdien. Labi.

Sātans un viņa dēmoni ir svaidīti.

¹⁹⁴ Ja jau šie eņģeļu gari ir svaidīti, lai atnestu tev Vārdu, lai liktu tev noticēt Vārdam, tad vai jūs kādreiz esat redzējuši vai dzirdējuši, ka pravietis, patiess Dieva pravietis, noliegtu Dieva Vārdu? [Sanāksme saka: “Nē.”—Tulk.] Tieši tā. Kas notika, kad tā laika organizācijas sacēlās un sacīja: “Lūk, viņš kļūdās”? Viņš stāvēja pats par sevi, viņš stāvēja vienatnē. Viņš sacīja: “Tas ir pareizi.”

¹⁹⁵ Paskatieties uz Miņu, kurš dzīvoja tanī laikā, šis sektants, redziet, Imlas dēls. Tur stāvēja četri simti svaidītie, it kā svaidītie pravieši, visi labi baroti, visi sagatavoti un ar vareņiem un

lieliem grādiem, un augsti izglītoti, un spidoši zinātnieki. Sacija: “Mūsu uzticamais ķēniņ, dodies turp. Tas Kungs būs ar tevi. Tas pieder mums. To mums piešķīra Jozua. Tāpēc dodies turp un paņem to. Tas noteikti ir pareizi. Ej turp un paņem to. Kas . . .” Viņš sacija: “Nu, Jozu- . . .”

196 Jūs zināt, Jošafats sacija: “Vai nav vēl kāds, kaut kur?” Nu, viņiem bija četri simti. Kāpēc lai neticētu šiem četriem simtiem? Viņš sacija: “Bet droši vien tev ir vēl viens, kaut kur.”

197 Sacija: “Es—es . . . Nu, mums viens ir. Tur ir vēl viens, bet, ak, es viņu ienīstu.” Hm! Redzat?

198 “Tur—tur, tieši to pūsi man gribētos uzklaust, redzi.” Sacija: “Atvediet viņu. Paskatīsimies, ko viņš sacīs.”

199 Un tā viņi aizgāja un sacija viņam, teica: “Tagad klausies. Tu savu sprediķi šorit uztāsi kā nākas, jo tu sludināsi ķēniņam. Tu sludināsi visiem. . . *tādai un tādai* Palestīnas kalpotāju asociācijai, saproti, tur ir vesela kalpotāju asociācija. Tagad atceries, lūk tas, ko viņi sacija. Tu runā to pašu. Tu ticī tam pašam.” Šis mazais . . .

200 Viņi—viņi trāpījās ne uz tā vira. Šis virs jau bija atbrivojies no visas šīs vecās domāšanas. Viņš jau bija iztirījis savus skursteņus, redziet, savu apziņu.

201 “Un, klau, zini, ko viņi izdarīs? Ja tu runāsi to pašu, ko viņi, tad, es domāju, viņi iecels tevi par apgabala prezbiteri. Droši vien viņi tā izdarīs. Viņi—viņi iecels tevi par šī apgabala galveno pārraugu, ja vien tu—tu vienkārši viņiem piekritīsi.” Tas nebija īsts Dieva virs.

202 Nu, viņa skursteņi bija iztirīti, visa viņa apziņa un viss pārējais bija tīrs. Viņa prāts bija atvēries Dieva Vārdam. Un viņš ticēja tikai un vienīgi Dieva Vārdam. Lūk, kas ir kalpojošie gari. Lūk, kas ir kalpojošais gars.

203 Viņš teica: “Es nezinu, ko tagad sacīt. Bet vienu es tev pateikšu, es runāšu tikai to, ko Dievs man liks runāt.”

Un tā, visu to nakti viņi gaidīja. Viņam bija vīzija.

204 Nākamajā rītā, es varu iztēloties, kā Miha pārskata Rakstus un saka: “Un tā, tagad paskatīsimies. Vai šī vīzija . . . Nu, visi šie viri, kaut kas tur nav kārtībā, jo Tas ir pretrunā ar to, ko saka viņi. Nu ko, kas gan ir teikts Šeit? Paskatīsimies, ko šeit sacīja Ēlija, pravietis, jo mēs zinām, ka viņš bija pravietis. Paskatīsimies, ko . . . Tā Kunga Vārds nāca pie Ēlijas. Jā. Un ko Tas sacija? ‘Un suņi laizīs tavas asinis. Jezabele, suņi viņu apēdis. Un taisnā Ahaba . . . taisnā Nabota dēļ.’” Tad viņš sacija . . . Kad viņš to ieraudzīja, tad viņš saprata, ka viņa vīzija precīzi saskanēja ar Dieva Vārdu, ka tam bija jānotiek ar šo Ahabu.

205 Viņš uzreiz iznāca un sacija: “Ej vien. Bet es redzēju Israēlu . . .” Redziet, tad viņš nekautrējās izstāstīt savu vīziju, jo tas bija Tā Kunga Vārds. Viņš zināja, ka var pilnībā uz to

paļauties. Kāpēc? Viņš bija atvēris savu sirdi, savu prātu Dieva Vārdam, un tad Dieva Vārds bija atklājies, tāpēc viņš zināja, ka tas pavisam noteikti bija Dieva Vārds.

206 Lūk, tu sacīsi: “Ak, ja vien es varētu būt Miha!” Tu vari. Tu esi. Ari tu esi, mīļumiņ. Tu esi pravietis Miha. Ko tu vari darīt? Atver savu prātu. Ko es cenšos pateikt jums šajā ritā? Tā Kunga Vārdu. Saprotat? Atver savu prātu, saki: “Lūk, zini, es patiešām ticu, ka varu būt dziedināts.” Nu, tādā gadījumā, kas Tas ir? Vai tas ir Tā Kunga Vārds? Protams, Tas ir Tā Kunga Vārds.

207 Bet šis puisis, lūk šeit, saka: “Brinumu laiks ir beidzies. Tu nevari to izdarīt. Un tu. . .” Nav svarīgi. Liec Dievu priekšā.

208 Lūk, atnāca Tā Kunga Vārds, un viņš To runāja, un tā Tas notika.

209 Un tā, ko darija sātans? Sātans bija svaidījis tos pārējos. Lūk, sātans dod svaidījumu saviem kalpiem. Ak, protams! Hm-hm. Protams. Viņš svaida savus kalpus. Ar ko tad viņš tos svaida? Ar neticību. Sātans un viņa dēmoni dod svaidījumu cilvēkiem, lai tie neticētu Dieva Vārdam.

210 Lūk, ja jūs vēlaties tam apstiprinājumu, tad atšķiriet 1. Mozus grāmatu 3:4. Vienkārši atšķirsim to un tikai uz britiņu paklausīsimies, un paskatīsimies, vai tā nav viņa galvenā taktika. Tā bija pirmā lieta, ko viņš izdarīja. Viņš nekad nemaina savas taktikas. Viņš izmanto tās vienmēr. Un tā, vienkārši paskatīsimies, vai tas—vai tas tā ir. Lūk, nebija tā, ka viņš nepiekrītu Vārdam. Viņš tikai lika viņai To tā nedaudz nepareizi saprast, ziniet, vienkārši lika Tam skanēt tā, kā viņš gribēja, lai Tas skanētu, neņēma visu Vārdu pilnībā. Un tā, pirmā Mozus grāmata, lūk, te nu tas ir, pirmā Mozus 3:4. Paskatīsimies, vai tiešām tā tas bija. Labi.

Tad čūska teica sievietai: Jūs mirt nemirsit.

211 “Mirt jūs nemirsiet.” Vai redzat, kā viņš to nocitēja? “Ak, mēs ticam, ka brinumu laiks ir beidzies. Mēs neticam, ka cilvēki saņem Svēto Garu tā, kā viņi To saņēma Vasarsvētku Dienā. Ak, nav nekādas nozīmes, kā tu esi kristīts.” Vai jūs redzat velnu? Vai redzat viņa taktiku? “Nu, ja jau ārsts pateica, ka tu nevari, tad jautājums ir izšķirts.”

212 Lūk, tas nav, lai apšaubītu vai lai neticētu ārstiem. Ārsts darbojas zinātnes sfērā. Un ārsts ir izdarījis visu, ko viņš var, lai izglābtu cilvēka dzīvību, bet to nav iespējams glābt, jo viņš nezina, ko vēl varētu izdarīt. Viņš ir izsmēlis visu savu gudrību. Tas cilvēks ir godīgs. Taču, lūk, ar zināšanu koku viss ir kārtībā, bet, kad tu aizej tik tālu, cik tālu tas iet, tad pārkāp uz Dzīvības Koku un vienkārši turpini iet uz priekšu. Āmen. Tieši tā. Tas darbosies tikai līdz noteiktai vietai. Jā.

213 Un tā, ko tagad dara sātana taktika? Ko viņš šeit saka? Tagad paskatieties 1. un 2. pantus. Un tā, ļaujiet—ļaujiet man tagad izlasīt no 1. panta līdz 3. pantam.

Bet čūska bija visviltīgākā no visiem lauku zvēriem, ko Dievs Tas KUNGS bija radījis. Un viņš teica sievietai: Vai tad tiešām Dievs ir teicis: neēdiet. . . ne no viena koka dārzā?

214 Ieklausieties tagad viņā, cik viņš kļūst negēlīgs un kā viņš—kā viņš piekrāso šo Vārdu. Redzat? Viņš. . . Ko viņš cenšas darīt? Iekļūt viņas prātā. Viņš runā ar Ievu pēc tam, kad Vārds tur jau bija nostiprināts.

215 Lūk, neļaujiet sātanam neko nostiprināt. Sapratāt? Turiet Dieva Vārdu nostiprinātu jūsu sirdis. Sapratāt? Dariet tieši tā. Tagad esiet nomodā, jūs, Mihas.

. . . sieva teica čūskai: Mēs varam ēst no koku augļiem dārzā, bet. . .

Bet par tā koka augļiem, kas ir dārza vidū (vidū, redziet), Dievs. . . teicis: No tā jums nebūs ēst, nedz to aiztikt, citādi jūs mirstit.

216 Redziet, tagad tas ir Vārds. Viņa atbildot citē To viņam. Tagad skatieties.

Tad čūska teica sievietai: “Jūs mirt nemirstit.

217 Vai redzat viņa taktiku? Redzat? Ko viņš cenšas izdarīt? Šo pirmo cilvēcisko būtņi, šo dārgo sievieti, Dieva meitu, viņš cenšas svaidīt viņu ar neticību Dieva Vārdam. Lūk, ko viņš cenšas panākt, lai viņa darītu.

218 Lūk, ko viņš cenšas panākt, lai darītu tu, mīļumiņ. Tieši to viņš cenšas izdarīt ar ikvienu no jums, kas esat šeit, svaidīt jūs. Un vienīgais, kas jums tagad ir jādara. . . Jums ir brīvas gribas izvēle. Nu, jūs to varat pieņemt, ja jūs gribat. Taču dzeniet to prom. Ja vien Ieva tajā brīdī nebūtu apstājusies, lai ieklausītos! Nekādā gadījumā neapstājieties. Neapstājieties.

219 Kad—kad Ēlisa pateica Gehazim, sacīja: “Ņem manu zizli, ej un uzliec to mirušajam bērniņam. Un, pat ja kāds runā ar tevi, neatbildi. Ja kāds cenšas tevi apturēt, vienkārši turpini iet uz priekšu.”

220 Paskatieties uz to sievieti, kad viņa pasauca savu kalpu. Viņa sacīja: “Apsedlo ēzeli, ved to, ej un neapstājies, līdz es teikšu.” Tā to dara.

221 Kad esi saņēmis vēstījumu, turpini iet uz priekšu. Āmen. Saka: “Es nevaru paiet. Jā, es varu! Nu, ak man zūd spēki.” Vienkārši turpini iet uz priekšu, neapstājies. Liekot visu malā, vienkārši turpini lauzties uz priekšu. Brāli, tev rokā ir tas zobens, vienkārši turpini cirst.

222 Reiz es iegāju vienā futbola stadionā, es grasījos sludināt. Un es apstājos pie durvim un paskatījos augšup. Tur bija uzraksts: “Ciņā nav svarīgi, cik liels ir suns. Ciņā ir svarīgi, cik liels suni ir ciņas gars.” Tāpēc, lūk, kas uzvar ciņā. Saprotat?

223 Tu sacisi: “Bet, paskaties. Paskaties uz visām šīm lielajām baznīcām, kas ir pret To.”

224 Man ir vienalga, cik viņas ir lielas. Nozīme ir tieši ciņas garam, kas ir suni, lūk, kam ir nozīme. Tā ir tā ticība, kas ir individuā. Ja tu esi glēvulis, tad lien savā siltajā alā. Bet, brāli, ja tu esi karavīrs, stāvi droši. Tur notiek ciņa. Cīnās taisnība un netaisnība. Dosimies kaujā.

225 Kā Pīters Kartraits devās uz vienu pilsētu, sacīja: “Kungs pateica man atbraukt šurp un novadīt atmodas sanāksmi.” Viņš noirēja vecu noliktavu, iegāja tur un sāka to uzskatīt.

226 Un tās pilsētas kauslis-autoritāte devās turp, pie sāniem viņam karājās pistole, ieradās. Piegāja pie durvim. . . Kāds no viņiem bija sacījis: “Ko tas pūsis tur dara?”

227 Sacīja: “Viņš ir sludinātājs. Viņš teica, ka viņš novadis sanāksmi.”

228 “Nu ko,” tas sacīja, “domāju, ka man nāksies turp aiziet un izmest viņu uz ielas, un padzīt viņu no šejienes. Tas arī viss. Mēs šeit negribam nekādas sanāksmes.”

229 Un tā viņš devās uz turieni, atgrūda ar kāju durvis. Bet Pīters Kartraits bija uzvilcis savu žaketi, ziniet, un kā reizi mazgāja logus un sienas. Viņš, redz, bija tāds neliels pūsis.

230 Vecais sludinātājs bija smējies par viņu, ziniet, ka tas bija ēdis vistu ar rokām; kas šodien ir uzvedības norma, ziniet.

231 Un tā viņš vienkārši mazgāja logus un visu piekātoja. Šis lielais kauslis ienāca, pavilka atpakaļ savu žaketi, kur karājās pistole, sacīja: “Ko tu dari?”

232 “Ak,” tas atbildēja, “es mazgāju logus.” Un tikai turpināja mazgāt logus, ziniet. Viņam bija viens mērķis. Dievs bija viņam pateicis noturēt atmodas sanāksmi. Viņš turpināja mazgāt logus.

Tas sacīja: “Mēs šeit nepieļaujam nekādas atmodas sanāksmes.”

233 Viņš sacīja: “Ak, bet Tas Kungs man pateica, lai—lai es novadu šo atmodas sanāksmi.” Redzat? Viņš vienkārši turpināja, darīja savu darbu. Redzat? Redzat?

234 “Nu ko,” viņš sacīja, “ir viena lieta, kas tev—tev ir jāsaprot.” Viņš sacīja, “šai pilsētā visu nosaku es.”

235 Tas atbildēja: “Ak, vai patiesi?” Un vienkārši turpināja mazgāt logus, ziniet.

236 Viņš sacīja: “No sākuma tev būs jātiek galā ar mani, līdz tam nekādas atmodas nebūs.”

Tas sacīja: “Ak, vai tiešām? Nu ko, tas būs mans nākamais darbiņš.”

²³⁷ Viņš vienkārši novilkā savu žaketi. Piegāja viņam klāt un saķēra aiz apkakles, un notrieca viņu uz grīdas, un uzleca viņam virsū. Sacīja: “Man ir jācinās, ja jāvalda man būs. Vairo manu drosmi, Kungs.” Viņš to pamatīgi samizoja.

Saciņa: “Vai tev pietiek?”

²³⁸ Tas sacīja: “Jā.” Viņš piecēlās un paspieda viņam roku. Tovakar sanāksmē viņš saņēma glābšanu.

²³⁹ Lūk, lūdzu. Redzat? Tā tas ir, ņem Dieva Vārdu un izcērt sev ceļu cauri visām šaubām. Vai saprotat? Protams, tā tas ir. Tas ir tas nākamais darbiņš, izdarīsim to. Pareizi. Nākamā lieta, kas man ir jāizdara, ir tikt vaļā no visām savām šaubām, nocirst tās. Un mans nākošais darbiņš ir aizvākt visus manus uztraukumus. Ja manas maņas saka man: “Nu, tu taču jūties slikti,” pirmā lieta, kas ir jādara, tas viss ir jānocērt. Pareizi.

²⁴⁰ Tu sacīsi: “Nu ko, tu . . . viņi man saka, ka . . . Zini, mana apziņa saka, brāli Branham, ka es . . .” Nu, tev arī to lietiņu vajadzētu nocirst. Tā tu nekur tālāk netiksi. Vienkārši izdari savu nākošo darbiņu. Novelc savu žaketi un meties tam virsū. Vienkārši neatlaidīgi turpini. Viens mērķis: “Es uzvarēšu.” Āmen. “Es nevaru zaudēt, es uzvarēšu.” Āmen.

²⁴¹ Sātans dod svaidījumu. Saprotat? Kāda ir viņa pirmā taktika? Kur viņš pirmkārt ielida? Prātā. Viņa uz britiņu apstājās, lai paklausītos tajā, ko viņš teica. “Ak, vai patiešām tas ir tā?”

²⁴² Lūk, kur ir pielāvušas kļūdu daudzas sievietes un pielāvuši kļūdu daudzi vīrieši; pareizi, viņi uz britiņu apstājās, tik vien kā uz britiņu apstājās. Cik gan bieži es esmu redzējis šķiršanās lietas un visu pārējo šī iemesla dēļ.

²⁴³ “Nu, es jums izstāstīšu, brāli Branham, viņš iesvilpās tā ‘fjū-fjū’, zini, un es apstājos un, godīgi, es—es to negribēju.” Hm-hm. Lūk, lūdzu.

²⁴⁴ “Ak, viņa, es sēdēju iepretim viņai, galda otrā pusē. Viņai—viņai bija visskaistākās acis!” Redzat? Hm-hm. Vai redzat? Tā tas notiek.

²⁴⁵ Tieši to pašu dara velns. “Ak, ārsts man pateica, ka es nespēju izveseļoties, tāpēc es . . .” Lūk, lūdzu, tā pati lieta, redziet, vislielākā ciņa, kāda vien ir bijusi.

²⁴⁶ “Nu, viņi man stāsta . . . Es redzēju, ka *Tāds un tāds* apgalvoja, ka viņam ir Svētais Gars.” Nu, jā, tu ieraudzīji kādu parastu liekuli. Kā tad ar tiem, kuriem Tas patiešām ir? Hm-Hm. Jā. Velns kā esmu norādījis tev uz kādu vārnu, bet viņš nerādījis tev patiesu balodi. Hm-hm. Tā tas ir. Viņš tev to nerādījis, un viņš darīs tā, lai tu to neredzi.

247 Ak, atcerieties, ka arī viņš ir karavīrs! Taču liels ir mūsu. . . “Lielāks ir Viņš, kas ir jūsos, nekā viņš, kas ir pasaulē.” Taču turieties pie Dieva Vārda; ticiet Tam, jūs, šis armijas kapteini. Noturi savu fronti, brāli. Pareizi, stāvi savā pienākumu posteni.

248 Lūk, reiz pie manis bija kāda meitenīte. Varbūt šī lēdija tagad atrodas šeit. Viņas vārds bija Nellija Sanders. Tā bija viena no pirmajām reizēm, kad es redzēju, kā tiek izdzīts ļaunais gars. Mēs dzīvojām, lūk, ja vien es spēšu atcerēties to vietu; kādus trīs kvartālus no šejienes, aiz kapsētas. Un es tikko kā biju sācis kā sludinātājs, un es sludināju tieši šeit uz stūra, telts sanāksmē.

249 Un šī mazā meitenīte bija viena no labākajām deļotājām. Viņa mācījās vidusskolā, kas atrodas, lūk, tepat, viņa un Li Horns. Un daudzi no jums šeit pilsētā pazīstat Li Hornu, viņam pieder baseins. Un tā viņi, viņa un Li Horns, bija vislabākie deļotāji visā šajā reģionā. Viņš pats ir katolis. Protams, reliģija viņiem neko nenozīmēja, tāpēc pēc tam. . . Nellijai un pārējiem. Un tā, viņa bija lieliska deļotāja, un arī viņš tāds bija. Un viņiem tur bija šīs deļas ar nosaukumu “melnā dzelme” un “džiterbags”, un visas tās lietas. Un viņa bija. . . Viņi abi bija labākie reģionā.

250 Reiz kādu vakaru viņa grīlodamās ienāca šeit, sanāksmē. Tur viņa nokrita pie altāra, mazā Nellija. Lai viņa ir svētita. Viņa tur gulēja pie altāra. Viņa pacēla augšup savu galvu. Un viņa raudāja, un asaras ritēja lejup pa viņas vaigiem. Viņa sacīja: “Billij. . .” Viņa mani pazina. Sacīja: “Es tik ļoti vēlos tikt izglābta.”

251 Un es sacīju: “Nellij, tu vari tikt izglābta. Jēzus tevi jau izglāba, meitenīt. Tev tas tagad ir jāpieņem, balstoties uz Viņa Vārdu.”

252 Un viņa tur palika. Un viņa raudāja, un viņa lūdzās, un viņa sacīja Dievam, ka viņa nekad vairs neklausīsies šīs pasaules lietas. Te pēkšņi viņas dvēseli piepildīja debešķīgs un salds miers. Viņa piecēlās kājās, skaļi gaviļējot un slavējot Dievu, cildinot Dievu.

253 Kādus sešus vai astoņus mēnešus pēc šī notikuma vienu vakaru viņa gāja pa Springa ielu.

254 Lūk, viņa bija tikai jauna meitene, vēl tikai pusaudze, kādus astoņpadsmit gadus veca. Un viņa atnāca pie manis un viņa sacīja: “Houpa. . .” Tā bija mana sieva, kura jau ir mirusi. Viņa sacīja: “Kā es gribētu izskatīties kā Houpa un Irēna!” Viņa sacīja: “Zini, viņas nekad nav bijušas tur pasaulē.” Sacīja: “Pasaule uz tevis atstāj savu nospiedumu.” Sacīja: “Man ir rupjš izskats.” Sacīja: “Tagad es vairs nelietoju kosmētiku un visu pārējo, taču es izskatos tik rupja. Pat mans skaties, mana seja,” viņa sacīja, “es izskatos rupja.” Viņa sacīja: “Viņas izskatās tik šķīstas un maigas.” Sacīja: “Kaut es nekad nebūtu to darijusi.”

255 Es sacīju: “Nellij, Jēzus Kristus Asinis mūs attīra no visa grēka, dārgā. Dodies uz priekšu, tici tam.”

²⁵⁶ Veins Bledsjū, daudzi no jums šeit viņu pazīst, viņš ir mans tuvs draugs, jau daudzus gadus. Viņš bija dzērājs. Un viņš uzauga kopā ar manu brāli Edvardu. Viņš tur uz ielas bija piedzēries, un es viņu savācu, lai viņu neaizvestu policisti. Un es viņu atvedu uz šejieni. Es biju sludinātājs un dzīvoju tur pie manas mammas un tēta, vēl pirms apprecējos. Un es viņu paņēmu un noguldīju tur gultā. Es guļu. . . gulēju saliekamajā gultā. Branhamu bija visai daudz, ziniet, mēs bijām desmit. Un mums bija kāda četras istabas, tāpēc mums nācās kaut kā nedaudz dalīties. Un tā, man bija vecs saliekamais divāns, uz kura es gulēju. Es to, lūk, *šādi* izvilku un—un ieliku Veinu gultā sev blakus. Piedzēries, man vajadzēja viņu iestiept mājās un apguldit.

²⁵⁷ Un es tur apgūlos. Es sacīju: “Vein, vai tad tev nav kauns par sevi?”

²⁵⁸ Un viņš sacīja: “Eh, Billij, nerunā ar mani tā.”

Un tad es uzliku viņam savu roku. Es sacīju: “Es palūgšu par tevi, Vein. Lai Dievs tevi svēti.” Un es biju glābts apmēram, ak, man šķiet, apmēram, varbūt kādu gadu.

²⁵⁹ Un tajā brīdī pēkšņi uz ielas ar troksni aizvērās taksometra durvis, un kāds sāka patiešām stipri klauvēt pie durvim. “Brāli Bil! Brāli Bil!” [Brālis Branhams klauzina pa kanceļi—Tulk.]

²⁶⁰ Es nodomāju: “Ak vai, droši vien kāds mirst.” Es metos pie durvim; paķēru savas vecās drēbes, uzmetu savu pidžamu, lūk *šādi*, un apsedzu Veinu, pieskrēju pie durvim.

²⁶¹ Izklausījās pēc sievietes. Es atvēru durvis, un tur pie durvim stāvēja šī jaunā meitene. Viņa sacīja: “Ak, vai es varu ienākt?”

Es sacīju: “Nāc iekšā.” Un es ieslēdzu gaismas.

²⁶² Un, lūk, viņa tur *šādi* raudāja un viņa sacīja: “Ak, Billij, es—es—es esmu pazudusi! Es esmu pazudusi!”

²⁶³ Es jautāju: “Kas par lietu, Nellij? Vai tev ir—ir infarkts?”

²⁶⁴ Viņa sacīja: “Nē.” Viņa sacīja: “Brāli Bil, es gāju pa Springa ielu.” Viņa sacīja: “Godīgi, brāli Bil! Godīgi, brāli Bil, es negribēju darīt neko sliktu. Es negribēju darīt neko sliktu.”

²⁶⁵ Es jautāju: “Kas par lietu?” Es nodomāju: “Ko lai es tagad ar viņu daru?” Es nezināju, ko darīt. Es biju tikai jauns puisis. Un es. . .

²⁶⁶ Viņa sacīja: “Ak, brāli Bil,” sacīja, “Es vienkārši—es vienkārši—es vienkārši esmu saplosīta gabalos.”

Es sacīju: “Nomierinies, māsiņ. Izstāsti man visu, kas notika.”

²⁶⁷ Un viņa sacīja: “Nu,” viņa sacīja, “es gāju pa ielu, un Redmana Hallē. . .” Bet tur viņi mēdza rīkot sestdienas nakts dejas. Un viņa sacīja: “Man bija materiāls, kuru es nesu mājās, lai uzšūtu sev kleitu.” Un viņa sacīja: “Es izdzirdēju to mūziku.”

Un viņa sacīja: “Zini,” sacīja, “tikai uz britiņu apstājos.” Un sacīja: “Es sajutos vēl labāk. Tāpēc es nodomāju: ‘Zini, nekā slikta nebūs, ja es šeit nedaudz pastāvēšu.’”

²⁶⁸ Lūk, kur viņa pielāva savu kļūdu, viņa uz britiņu apstājās. Viņa tikai ieklausījās.

²⁶⁹ Sacīja: “Jā, vienkārši nedaudz padomāšu.” Sacīja: “Ak, Kungs, Tu zini, ka es taču Tevi milu.” Sacīja: “Tu zini, ka es Tevi milu, Kungs. Bet, ak, es atceros to laiku, kad mēs ar Lī mēdzām uzvarēt visus konkursus un pārējo!” Sacīja: “Ak, es atceros, kā šī mūzika agrāk mani valdzināja. Taču ne jau tagad.”

²⁷⁰ Nē-nē, nē-nē! Tu tikai domā, ka nē. Tieši tur tas tevi jau ir saķēris. Viņam neko vairāk nevajag, tieši ar to viņam pietiek. Saprotat?

²⁷¹ Cik daudzi no jums pazīst Nelliju Sanders? Nu ko, šķiet, vairums no jums. Jā. Protams. Tāpēc viņi—viņi bija—viņi bija . . .

²⁷² Sacīja, viņa sacīja: “Nu, zini ko?” Sacīja: “Iespējams, ja es uzkāpšu augšā pa tiem pakāpieniem,” sacīja, “varbūt, es varēšu kādam no viņiem liecināt.”

²⁷³ Ak! Redzi, tu jau esi velna teritorijā. Skrien prom no tās! “Vairies no vismazākās ļaunuma ēnas.”

²⁷⁴ Taču viņa uzkāpa līdz augšējam pakāpienam un tur dažas minūtes pastāvēja. Un te pēkšņi viņa jau atradās kāda puīša rokās, taisni uz deju zāles grīdas.

²⁷⁵ Tad viņa atguvās. Un te nu viņa stāvēja, raudāja un atkārtoja, sacīja: “Ak, nu es esmu pazudusi, uz visiem laikiem. Es . . .”

²⁷⁶ Es nodomāju: “Nu, pārāk daudz no Bībeles es nezinu, bet es ticu, ka Jēzus sacīja tā: ‘Manā Vārdā tie izdzīs ļaunus garus.’” Es . . .

²⁷⁷ Bet Veins bija nedaudz atskurbis, un viņš tur sēdēja, vēroja. Saprotat? Tāpēc es sacīju: “Un tā, velns, es nezinu, kas tu esi, bet es tev tagad saku, ka šī ir mana māsa, un tev nav nekādas tiesības viņu turēt. Viņa negribēja to darīt. Viņa tikai uz britiņu apstājās.” Kaut arī tieši tad viņa pielāva savu kļūdu. Es sacīju: “Taču tev nāksies no viņas iziet. Tu mani dzirdi?”

²⁷⁸ Dievs būs mans liecinieks Tiesas dienā, saprotiet. Tās durvis ar insektu tiklu pašas no sevis sāka vērties ciet un vaļā. “Bam, bam,” tur pie durvīm. “Bam, bam, bam.” Es domāju.

Un viņa sacīja: “Bil, paskaties turp. Paskaties turp.”

Un es sacīju: “Jā. Kas tas ir?”

Viņa sacīja: “Es nezinu.”

Es sacīju: “Es arī ne.”

²⁷⁹ Un durvis turpināja “bam, bam, bam” šādi virināties. Es nodomāju: “Kas te isti notiek? Kas notiek?”

280 Es no jauna, lūk, *šādi* paskatijos. Un es saciju: “Ej no viņas prom, sātan! Jēzus Vārdā, izej no viņas!”

281 Kad es to pateicu, no viņas mugurpuses pacēlās tāds kā ļoti liels sikspārnis, apmēram *šitik* liels; tam no spārnēm un kājām, lūk *šādi*, nokarājās gari mati. Tas laidelejas: “Ūuuuūh.” Tad tas no visa spēka metās taisni manā virzienā.

282 Es saciju: “Ak, Kungs Dievs, lai Jēzus Kristus Asinis mani no tā pasargā!”

283 Bet Veins ielēca gultā, skatījās. Un te nu tas bija, kā liela ēna, riņķoja apkārt, apmeta loku un palaidās apakšā aiz gultas. Veins izlēca no gultas un cik jaudas metās uz blakusistabu. Tāpēc mēs . . .

284 Es paņēmu Nelliju un aizvedu viņu mājās. Un es atgriezos un es nevarēju . . .

285 Mamma devās uz turieni un izkratīja palagus un visu pārējo. Tajā gultā nekā nebija. Kas tas bija? No viņas izgāja ļaunais gars. Kas bija noticis? Viņa uz britiņu apstājās. Tas arī viss.

286 Vispār neapstājies. Kad Dievs ieliek Savu Vārdu tavā sirdī, vienkārši paņem šo Zobenu un sāc cirst un kapāt. Aleluja!

287 “Man vairs nav laika vēl kaut ko gaidīt. Es tikko kā šķērsoju, man nav pat laika, lai apsēstos.”

288 Viņš sacīja: “Ņem manu zizli un uzliec to bērniņam. Un, ja kāds runā ar tevi, tu viņiem pat neatbildi.”

289 Ja velns saka: “Hei, vai tad tu nezini, ko tu tagad jūti?” Tu ar viņu pat nerunā. Vienkārši turpini iet uz priekšu.

290 Velns, ziniet, velns saka: “Bet zini ko? Tu pazisti *Tādu un tādu*: kad viņi saņēma Svēto Garu, atceries, viņi—viņi gandrīz sajuka prātā.” Pat nerunā ar viņu. Vienkārši turpini iet uz priekšu. Tu neko nezini par *Tādu un tādu*.

291 Tas esi tu un Dievs. Tieši tā. Paliec ar Dievu. Viņš svaida Savus kalpus. Man ir jāpasteidzas. Dievs dod svaidījumu Saviem kalpiem. Šaprotat?

292 Un tā, man šeit vajadzēs izlaist dažas piezīmes, bet man gribētos pateikt, lūk, ko. Tagad klausieties uzmanīgi.

293 Mazo lēdij, tagad klausies uzmanīgi.

294 Šeit mēs redzam velna taktiku. Kā mēs to redzam? Lūk, man šeit ir daudzas Rakstu vietas no praviešiem un pārējiem, kur viņš nāca pie viņiem, dažādiem cilvēkiem viscaur Bibelē, un darīja vienu un to pašu. Tā vienmēr ir viņa taktika, centies panākt, lai cilvēki sāktu apšaubīt Dieva Vārdu. Paklausieties, jūs, krusta kareivji. Kad tu apšaubi kaut vienu Vārdu no Dieva uzrakstītās Bībeles, tu esi atbrūnots.

295 Vai tu tam tici, miļumiņ?

296 Tad tu esi atbruņots. Tu kapitulē, tu medūza. Apbruņojies ar visiem Dieva ieročiem. Āmen. Mēs esam kaujā. Tas, ko ir pateicis Dievs, ir patiesība. “Ikvienu cilvēka vārds ir meli.” Saprotat? Bet tiklīdz tu . . . ja viņš panāk, ka tu ieklausies kaut vienā lietā, tā ir viņa taktika, tu esi atbruņots.

297 Cik daudzās lietās bija jāieklausās Ievai? Vienā. Tajā brīdī viņa uzreiz tika atbruņota. Ko velns izdarīja? Caur viņas prātu pa taisno iegāja viņas garā, un tur viņa tika samaitāta. Vai pareizi? Viņa tika samaitāta tajā pat brīdī, kad viņa tika atbruņota, kad viņa apšaubīja Dieva Vārdu. Labi. Šeit mēs redzam viņa taktiku.

298 Dieva kareivjiem ir pavēlēts “bruņoties ar visiem Dieva ieročiem”. Vai pareizi? Lūk, ja jūs gribat pierakstīt šo Rakstu vietu, tas atrodas Efeziešiem 6:10 un 13. Saprotat? Mēs to nesen lasījām. Tā ir mūsu tēma. Labi. Ievērojiet. “Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem.” Tagad . . . Vai jums ir vēl pāris minūtes laika? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Pievērsisimies tam tikai uz britiņu. Vienkārši apskatīsim, kas ir šie visi Dieva ieroči. Labi. Sāksim no 10. panta. Un tā, tagad uzmanīgi klausieties. Noskaidrosim, kas ir visi Dieva ieroči. “Visbeidzot, mani brāļi . . .” Lūk, es zinu, ka es grasos . . . es . . .

299 Tagad ir bez divdesmit minūtēm divpadsmit, apmēram tā. Es—es ne . . . es šodien negribēju jūs mācīt pārāk ilgi, bet man—man varbūt būs vēl tikai viens Vestījums pirms maniem vasaras braucieniem, saprotiet.

300 Un vai ziniet ko? Vai jūs zināt, kāpēc es to daru? Es jums pastāstīšu. Nesen es redzēju sapni. Es netaisījos jums to stāstīt, taču tas vienkārši ir manā prātā. Es to izdarīšu, jo Tas Kungs man ir devis skaidrojumu.

301 Es sapņoju, ka gatavojos šķērsot lielu upi, lai darītu misionāra darbu. Un tā, pirmkārt, es tur atrados kopā ar savu sievu . . .

302 Un cik daudzi no jums pazina Džordžu Smitu, “sešu sekunžu Smitu”, šeit pilsētā? Džordžs Smits, viņa dēls šeit strādā policijā. Viņš, nabaga Džordžs, šobrīd ir alkoholiķis. Bet viņš bija viens no labākajiem bokseriem. Tieši viņš mani trenēja, pirms es devos uz Y.M.C.A. un citur. Viņš mūs trenēja. Un viņš bija ātrs, patiešām ātrs. Viņš bija tikai pussmagais svars, līdz simtu četrdesmit piecām mārciņām. Un viņš mani trenēja. Viņš tur mēdza stāvēt, un viņš varēja savilkt savu dūri, lūk *šadi*, un iesist man taisni pa vēderu, uzmetot mani gaisā pret sienu, redziet, taču tas mani nesatrauca. Viņš vienkārši mani trenēja, tas bija tikai un vienīgi treniņš.

303 Un tonakt es—es sapņoju, un es redzēju “sešu sekunžu Smitu”. Lūk, tā nebija vizija. Tas bija sapnis. Un es redzēju “sešu sekunžu Smitu” un jaunēkļus, kas gāja pret viņu ciņā. Un viņš, šis vecais virs, apmēram, hm, es domāju . . . Man ir piecdesmit

divi gadi. Viņam ir apmēram piecdesmit astoņi, sešdesmit. Neviena no šiem jaunajiem puisiem nespēja tikt ar viņu galā, it nekādi. Viņš tos vienkārši sasēja mezglā, lūk *šādi*, vienkārši noguldīja viņus uz grīdas un pieturēja viņus ar savu roku.

³⁰⁴ Es nodomāju: “Tas ir savādi.” Es iedomājos, ka mana sieva ir kopā ar mani, un es sacīju: “Tas ir dīvaini.” Es sacīju: “Zini ko, Meda? Viņš bija mans treneris.”

Viņa sacīja: “Es—es to atceros, tu man par to stāstīji.”

³⁰⁵ Es sacīju: “Tieši tā. Pateicoties viņa treniņiem, es uzvarēju piecpadsmit profesionālās cīņas un atstāju to—to nodarbošanos; lai sludinātu Eņģeļliju.”

³⁰⁶ Tieši tajā brīdī aina izmainījās, un es sāku celties pāri kaut kādam ūdenim. Taču, kad es devos, es devos ar motorlaivu. Es paskatījos, un tur sēdēja divi mani brāļi, kanoe laivā, viņi gatavojās doties kopā ar mani. Es sacīju: “Brāļi, jūs to nevarat darīt. Nē, nē. Man ir jādodas vienam pašam.”

³⁰⁷ Un uzradās laivinieks, un viņš sacīja: “Lūk, tava laiva,” tā bija ļoti balta plastmasas kanoe.

Es sacīju: “Nu nē. Nē, nē. Ne tāda.”

³⁰⁸ Viņš sacīja: “Nu, tu vari ar to peldēt uz šo pusi, piecdesmit jūdzes stundā.”

Es sacīju: “Bet man ir jāšķērso uz to pusi.” Redzat?

“Nu ko,” viņš sacīja, “brauc kopā ar *tiem* puisiem.”

³⁰⁹ Es sacīju: “Viņi nav laivinieki. Viņiem pietrūkst zināšanu par to. Viņi vienkārši ir sajūsminājušies. Viņi ar no netiks galā. Viņi abi nosliks. Viņi vienkārši nespēs to izdarīt.”

Un viņš sacīja: “Vai tu . . . vai vari uzticēties . . . ?”

³¹⁰ Es sacīju: “Paklausieties, es—es par laivām zinu vairāk nekā viņi, un es nemēģinātu to darīt ar tādu laivu, no tāda materiāla.” Es sacīju: “Lai to šķērsotu, ir vajadzīga motorlaiva.” Es sacīju: “Būs vajadzīgs kaut kas lielāks par to.”

³¹¹ Un es redzēju, kā viņš paskatās uz vienu no brāļiem un prasa: “Vai tu esi laivinieks?”

Tas brālis sacīja: “Jā.” Redzat?

Es sacīju: “Tā nav taisnība.”

³¹² Un tas laivinieks atgriezās Viņš sacīja: “Es tev pateikšu, ko darīt.” Sacīja: “Viņi tevi mīl. Viņi tev tic. Taču,” sacīja, “ja tu mēģināsi šķērsot motorlaivā, viņi centīsies tev sekot tajā kanoe. Viņi abi mīrs, saproti.” Sacīja: “Viņi nevar tev sekot.”

Un es sacīju: “Labi, kas man ir jādara?”

³¹³ Un šis laivinieks no piestātnes, viņš sacīja: “Dodies atpakaļ, lūk, uz *turieni*.” Sacīja: “Visā šajā apkaimē ir tikai viena maza noliktava, viena maza noliktava. Un vienkārši sagatavo tur lielus krājumus,” sacīja, “un viņi paliks šeit. Viņi—viņi paliks šeit,

kamēr tu—kamēr tu būsi prom. Taču,” sacīja, “tev ir jāsaģatavo krājumi.”

³¹⁴ Un es pasūtīju visāda veida kāpostus un rāceņus, un redīsus, un visu pārējo, šādi sakrāvu tos kaudzē. Tad es pamodos.

³¹⁵ Es nezināju, kas taģ bija, bet tagad es zīnu. Redziet, mēs taisām krājumus, brāļi. Šī ir dzīve, kuru tev ir jānoīet vienatnē.

³¹⁶ Leo, vai tu atceries to sapni, kuru tu redzēji toreiz, kad pirmoreiz atnāci uz šejieni? [Brālis Leo Mersjērs saka: “Āmen.”—Tulk.] Par to piramīdu, un tu nodomāji, ka tu tur uzkāpsi. Es sacīju: “Leo, neviens cilvēks tur nevar uzkāpt; Dievam ir jāuzliek cilvēks tur augšā. Tu esi kāpis augšup ikvienā fiziskajā sfērā, kādā vien ir iespējams uzkāpt.” Es sacīju: “Tu nevari uzkāpt šeit, Leo. Saproti? Kāp atpakaļ lejā. Vienkārši izstāsti cilvēkiem, ka tas nāk no Dieva.” Saprotat? Saprotat?

³¹⁷ Tas ir kaut kas tāds, ka tu—tu nedrīksti būt atkarīgs; lai cik labi arī nebūtu brāļi un māsas, un mana draudze, un pārējais, un lai cik labas arī nebūtu citas draudzes un brāļi, it visur.

³¹⁸ Lūk, es nevaru vairīties no draudzes tur ārpusē. Citi saka: “Nu, bet kāpēc tu saējies ar tiem cilvēkiem, ar tiem, kas tic trīsvienībai un *tam, šītam un pārējam*, un ar ‘vieniniekiem’, un no ‘Jēzus Vārds’, un ar visiem tiem pārējiem? Kāpēc tu vispār ar viņiem pinies?” Viņi ir mani. Nav nozīmes, ko viņi ir izdarījuši, viņi ir mani. Viņi ir mana kancele.

³¹⁹ Kad Israēls bija izdarījis tādu ļaunumu, ka pat Dievs runāja uz Mozu, sacīja: “Atdalies. Es no tevis sākšu jaunu—jaunu cilti.”

³²⁰ Mozus metās ceļā un sacīja: “Pirms Tu nogalināsi viņus, nogalini mani.”

³²¹ Nav nozīmes, ko viņi ir izdarījuši; viņi ir tie, pie kuriem es esmu sūtīts. Viņš nesūta Gaismu, lai tā mirdzētu tur, kur ir Gaisma. Bet Gaisma ir vajadzīga tur, kur ir tumsa. Un tev ir jābūt ar šiem cilvēkiem. Tev ir jāstāv kopā ar viņiem, tev ir jāstāv, neskatoties uz viņu aplamībām.

³²² Israēls rīkojās tik aplami, ka aplamāk vairs nebija iespējams. Viņi tā maldījās, ka Dievs no viņiem atteicās. Taču Mozus, es vienmēr esmu brīnījies, kāpēc tas tā notika, bet tas bija Kristus Gars Mozū. Saprotat?

³²³ Redziet, mēs visi maldāmies. Viņš nostājās par mums visiem, kad mēs bijām savos maldos.

³²⁴ Nav nozīmes, cik ļoti viņi maldās, ziniet, neatstāsim sadraudzību un nenorobežosimies ne no viena. Kamēr vien mēs varam iegūt kādu dvēseli, dosimies tur iekšā “gudri kā čūskas un nekaitīgi kā baloži”, saprotiet, un centīsimies iegūt katru dvēseli, ko vien spēsim.

³²⁵ Lūk, tas, ko es šorīt runāju, ir Barības krājumu veidošana. Uzglabāt Barību, lai jums būtu kaut Kas, ko ēst; lai jums

būtu kaut Kas, ar ko pamieloties. Ierakstiet To savās lentēs. Apsēdieties vēsā istabā. Varbūt, kad es būšu tālu prom, jūs joprojām atcerēsieties, ka šīs lietas ir patiesas. Apsēdieties savā istabā un klausieties. Saprotat? Un tā ir Barība, tā tiek uzkrāta noliktavā. Es nezinu, uz kurieni ir šis ceļojums, taču, lai kur tas arī nebūtu, Viņš zina, uz kurieni Viņš ved; es nezinu, es vienkārši sekoju.

326 Un tā, par ko isti viņš šeit runā? Klausieties uzmanīgi.

Visbeidzot, mani brāļi, topiet stipri savā Kungā un Viņa varenajā spēkā.

. . . topiet stipri. . . Viņa varenajā spēkā.

Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām.

Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās. . .

Šaut lodes, durt ar nažiem, saprotiet, tas nav tas.

. . . bet pret valdībām, pret varām, šīs pasaules tumsības valdniekiem. . .

327 “Tumsības valdnieki.” Kas valda pasaulē? Velns. Pavisam noteikti. Kāpēc notiek visas šīs lietas, visas šīs bezdievīgās lietas, kas notiek šeit apkārt, un šīs valdības un tā tālāk? Tas ir velns. Tā ir teikts Bibēlē. Velns kontrolē Savienotās Valstis. Velns kontrolēja Vāciju. Velns kontrolē ikvienu valsti pasaulē. Pēc maza britiņa es līdz tam nonākšu, un mēs noskaidrosim, vai viņš to visu pārvalda vai nē. Vai nu. . . Velns kontrolē ikvienu valsti, kāda vien ir bijusi un būs, un tā tas būs, kamēr Dievs neieviesīs Savu valstību.

328 Es nesaku, ka tur visi ir no velna. Valdības iestādēs atrodas arī dievbijīgi vīri.

329 Viens no tādiem būs šeit pēc pāris vakariem, tieši šeit, lai parādītu vienu filmu, kopā ar brāli Anganbraitu, šajā vietā. Viņš ir bijis diplomāts kādiem pieciem dažādiem prezidentiem, brālis Reus. Un viņš ir. . . Viņš šeit būs, domāju, ka tas būs kaut kur aprīļa otrajā nedēļā. Brālis Nevils to izziņos. Un viņš ir brīnišķīgs cilvēks.

330 Viņš teica, ka viņš varēja runāt astoņās, man šķiet, dažādās valodās. Taču, kad viņš saņēma Svēto Garu, viņam neatradās tādas valodas, ar kuru viņš varētu runāt ar To Kungu, tāpēc Kungs viņam vienu iedeva, viņš sacīja, lai viņš ar Viņu runātu tajā. Iedeva viņam jaunu, kādu viņš nekad nebija mācījies. Labi.

. . . pret ļaunajiem gariem pasaules telpā.

Tāpēc. . .

331 Tagad paklausieties, jūs visi kareivji, pirms mēs sāksim lūgšanu rindu.

...satveriet...satveriet (v-i-s-u-s) visus (ne tikai kādu daļu)...visus Dieva ieročus, lai jūs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā...

Tieši tajā dienā mēs dzivojam.

...un, visu izdarījuši, varētu pastāvēt.

Pastāvēt...

³³² Āmen. Vai sapratāt? Saprati, mīļumiņ? Kad tu esi izdarījis visu, ko tu vari izdarīt, lai nostāvētu, tad stāvi. Nekusties.

Tā tad stāviet, savus gurnus apjozuši...

³³³ Ieklausieties šajā. Ieklausieties, kas tas ir. “Savus gurnus.” Tas šeit ir jūsu ķermeņa viducis, saprotiet.

...apjozuši ar patiesību...

³³⁴ Kas ir Patiesība? Dieva Vārds. Tā tas ir. “Tavs Vārds ir Patiesība.” Ļoti labi.

...tērpušies taisnības bruņās;

³³⁵ Tas ir: “Darīt to, kas pareizi.” Lai Dieva Vārds ir tevī, darot to, kas ir pareizi. “Taisnības bruņas.”

Un kājas apāvuši ar apņemšanos kalpot miera Evaņģēlijam;

³³⁶ Lai kur jūs neietu, jebkurā vietā, jebkurā brīdī, lai kājas ir apautas ar Evaņģēliju. Saprotat? Un skatieties:

Bez visa, bez visa tā paņemiet ticības vairogu...

³³⁷ Tieši tas atsit bultas, redziet, “ticības vairogs”.

...ar ko jūs varēsiet dzēst visas ļaunā ugunīgās bultas.

Un ņemiet arī pestīšanas bruņu cepuri...

³³⁸ Tā ir dvēsele...Prāts—prāts, lūk, šeit, galvā; tas nosedz galvu.

...un—un Gara zobenu, tas ir, Dieva vārdu.

³³⁹ Kā jūs domājat lietot šo bruņu cepuri, ko tā dod? Tā ir aizsardzība. No kāda materiāla tiek taisīta bruņu cepure? No bronzas. Bronzu pat nevar norūdit; tā ir cieta, cietāka par dzelzi. Bronzas bruņucepure (kas isti?), glābšana, zināšanas, kad tu zini ka: “Mana dziedināšana nāk no Dieva. Mana glābšana nāk no Dieva. Mana pieredze saskan ar Viņa Vārdu un nevis ar baznīcas idejām; ar Vārdu!” Āmen. Lūk, lūdzu. Viss ir nosepts ar aizsardzību, glābšanas, atbrīvošanas bruņucepure. Paņem to un tad maršē uz priekšu. Ak, lūk, lūk, kas mums būtu jādara! Sātana armija...

³⁴⁰ Lūk, tagad skatieties, mēs...Man vienkārši ir jāpasteidzas, taču man—man tas ir jāizstāsta.

³⁴¹ Sātana armija atnes slimības. Lūk, kas ir sātans, viņš ir postītājs. Sātans, visa sātana karaļvalsts, tās ir slimības, nāve un bēdas, un uztraukumi, un raizes, tas viss nāk no sātana.

Dievs ir Dzīvība, ticība, prieks, miers, lūk, *šajā* pusē. Saprotat?

³⁴² Lūk, tieši šajā brīdī kopā sanāk šie divi varenie spēki. Viņi ir kaujā. Viņi cinās tieši šajā brīdī un tieši šajā ēkā. Viņi cinās, dienu no dienas, ar tevi, katrs spēks.

³⁴³ Sātans, visu laiku tev sekodams, šis varenais, lielais, karaliskais, priesterīgais Goliāts cenšas tevi nobiedēt līdz nāvei. Viņam ir taisnība, taču Dievs. . .

³⁴⁴ Tu esi nostiprināts, āmen, ar Evaņģēliju, ar Patiesības Vārdu ap taviem gurniem. Slava! Sludinātaj, lūk, kas tas ir. Pestīšanas bruņucepure; ticības vairogs; un zobens, tu vicini To savā rokā! “Sātans es nāku ar tevi cīnīties. Tu nāc pret mani zinātnes vārdā. Tu nāc pret mani kultūras vārdā. Tu nāc pret mani organizācijas vārdā. Tu nāc man preti *tādā, šitādā* vai vēl *citā* vārdā. Bet es nāku pret tevi Tā Kunga Israēla Dieva Vārdā. Es nāku tevi uzvarēt. Eļ prom!” Pat pati nāve tur nespēs nostāvēt. Izcērt tai vidū caurumu! Pareizi.

³⁴⁵ Sātana armija atnes slimības, bet Dieva armijai ir pavēlēts tās izdzīt. Āmen. Lūk, lūdzu. Katru reizi, kad sātans tev kādu no tām uzmet, Dieva armijai tā ir jāpadzen. Āmen. Padzeniet to!

³⁴⁶ Tieši tādu paņēmienu izmantoja Dievs. Sātans izmantoja postīšanas armiju, lai apšaubītu Dieva Vārdu un izveidotu sev labāku valstību, nekā to, kura bija Mihaelam, un Dievs viņu padzina.

³⁴⁷ Dieva metode ir padzīt velnu. Padzīt prātojumus. Padzīt māņticību. Padzīt uztraukumus. Padzīt slimības. Padzīt grēku. Āmen. Tu atrodi virs tā visa, augšāmcēlies Jēzū Kristū, apsēdināts Debesīs, un visi ļaunie gari ir zem tavām kājām. Ja viņš tur sāk bāzt savu galvu, kas. . .

³⁴⁸ Tu zini, ka tu esi miris. Tava dzīve ir apslēpta. Ko nozīmē *miris*? Tu esi miris attiecībā pret savām maņām. Tu esi miris savai sirdsapziņai. Tava paša cilvēciskā griba saka: “Jā, es domāju, ka es. . .” Miris savai prātošanai. Miris pret visām šīm lietām. Un tu esi apglabāts Jēzus Kristus Vārdā un augšāmcelts līdz ar Viņu. Un, lai kur Viņš arī būtu, tur esi arī tu.

³⁴⁹ Kas notika, kad viņi, viens no šiem apšaubītajiem, tika Debesīs? Dievs viņu izdzina. Un ko Viņš pateica kareivjiem, kas ir augšāmcelti Kristū? “Kad pienāk velns, izdzeniet viņu ārā. Padzeniet viņu.” Kad Jēzus trenēja Savu armiju un deva tiem uzdevumu līdz pasaules galam: “Eita pa visu pasauli un pasludiniet Evaņģēliju visai radībai. Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts; kas netic, tiks pazudināts. Un šis zīmes ies līdz ticīgajiem, Maniem karavīriem. Manā Vārdā tie ļaunus garus izdzīs, jaunām mēlēm runās, tie ar rokām pacels čūskas, un, kad tie dzers kaut ko nāvējošu, tad tas tiem nekaitēs; ja slimiem viņi rokas uzliks, tie kļūs veseli.”

Kristus kareivji uz priekšu!
 Kaujā droši soļojiet,
 Jēzus krustu priekšā nesot
 Ienaidnieku uzvariet.

350 “Es esmu krustā sists līdz ar Viņu, tomēr es dzīvoju; ne jau es tagad dzīvoju; bet Viņš, kurš dzīvo mani.” Vārds iet uz priekšu, priekšgalā, Dievs izcērt ceļu ar Savu divpuseji aso Zobenu.

351 Tāpēc nav nekāds brinums, ka tad, kad Grants ieņēma Ričmondu, un tā sievietē no dienvidiem redzēja Grantu ienākam, viņu pārņēma iedvesma. Un viņa sacīja:

Manas acis redzēja Tā Kunga atnākšanas
 godību;
 Viņš spiedē sulu spiež, kur dusmu vinogas ir
 savāktas;
 Ar Savu baido Zobenu Viņš raida liktenīgos
 zibeņus;
 Viņa karavīri iet uz priekšu.

352 Āmen. Kā Grants ieņēma Ričmondu? Tiklīdz kā viņš pie tās pienāca. Āmen. Lūk, kā viņš ieņēma Ričmondu.

353 Lūk, kā Dieva kareivji uzvar grēku, slimību; uzreiz, kā viņi pie tiem pienāk. Āmen. Lūk, kādā veidā viņi uzvar savas šaubas un bailes, un visu pārējo. Kad kāda no tām parādās, viņi to nocērt. “Prom no ceļa!” Ak! Tā to dara. Dievs tos padzen, tāpat kā Viņš to izdarīja Debesis. Mūsu varenais Galvenais Komandieris parādīja mums, kā tas tika izdarīts. Āmen.

354 Rojs Robersons un brālis Fanks, daudzi no jums, vecajiem veterāniem, jūs zināt, kāds ir ista komandieris.

355 Reiz es... šis mazais Džefersonvilas pilsētas ugunsdzēsēju depo. Bija aizdedzies “Pfau” veikals. Un, lūk, ierodas Džefersonvilas ugunsdzēsēju brigāde, un komandieris staigāja apkārt, sacīdams: “Uzšļāciet nedaudz ūdens, lūk, *šeit*.” “Pš-š-š-š,” kā jau no šļūtenes. Lūk, ierodas Klarksvilas brigāde: “Uzšļāciet nedaudz ūdens, lūk, *tur*.” “Pš-š-š.” Viss “Pfau” veikals bija liesmās.

356 Viņi pazvanīja uz Luisvillu. Lūk, atbrauca apmācīti viri. Ak, kā tur gaudoja viņu sirēnas!

357 Un tur stāv to pārējo ugunsdzēsēju brigāžu galvenie komandieri, sakot: “Uzšļāc nedaudz ūdens, lūk, *šeit* augšā. Uzšļāc nedaudz ūdens, lūk, *šeit* apakšā.” Neapmācīti viri.

358 Brāli, tikko kā apstājās tā ugunsdzēsēju mašīna, kas atradās trepju augšgalā? Komandieris. Kad šis trepes tika paceltas, viņš bija uz tām. Viņš vēl nebija ticis pie loga, kad viņš to jau izdauzīja. Viņš paķēra savu cirvi, ielidināja to logā un iesaucās: “Aiziet, puīši.” Un dažās minūtēs uguns bija nodzēsta. Komandieris!

359 Tas nav komandieris, kas saka: “Uzšļāciet nedaudz ūdentiņa, lūk, *šeit*. Pamēģini nedaudz, lūk, *šeit*.”

360 Taču: “Aiziet, puisi!” Āmen. Viņš rādīja ceļu. Viņš mums parādīja, kā tas ir jādara.

361 Es nodomāju: “Ši labi apmācītā ugunsdzēsēju brigāde apdzēsa šo uguni dažās minūtēs.” Kāpēc? Viņiem bija tāds komandieris, kurš zināja, ko dara.

362 Brāli, tu vari runāt par visām savām teoloģijām, ko vien gribi. Par tavām cilvēku radītajām konfesijām, tavām organizācijām: Spēlejšies ar to.

Man ir Galvenais Komandieris, kurš man pateica, kā tas ir jādara.

Sacīsi: “Nu, ja es varu to saost, ja varu to sajust.” Ak, muļķības!

363 *Šeit* ir tas veids, kā tas ir jādara, kā to pateica Galvenais Komandieris, Lūkas 4. nodaļā. Man nav laika to tagad izlasīt. Izlasiet to paši. Labi. Lūkas 4. nodaļa, sākot no 1. panta.

364 Viņš nekad neteica: “Tagad es jums izstāstīšu. Ejiet uz *turieni* un uztaisiet lielu organizāciju. Ieceliet presbiterus un diakonus, vai arī kardinālus un bīskapus, un jūs *to* iegūsiet.” Viņš nekad tā neteica.

365 Kad Sātans ar Viņu cīnījās, viņš sacīja: “Nu ko, tu esi izsalcis. Pārvērt šos akmeņus par maizi.”

Viņš sacīja: “Ir rakstīts. . .”

366 Tas sacīja: “Šeit augšā, mēs paņemsim Tevi tur augšā un kaut ko Tev parādīsim.”

“Bet ir rakstīts. . .”

“Lūk, *ko* es izdarišu, ja Tu to izdarīsi.”

“Ir rakstīts. . .”

367 Lūk, kā Galvenais Komandieris pateica, kā tas ir jādara. Kā tas ir jādara, māsa? “Ir rakstīts: ‘Ja viņi uzliks rokas slimajiem, tie izveselosies.’” “Ir rakstīts: ‘Manā Vārdā viņi izdzīs ļaunos garus.’” Āmen. Kas tas ir? “Ir rakstīts!” Tās ir Komandiera pavēles. “Ir rakstīts: ‘Kas Manus vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir Mūžīgā Dzīvība.’ Ir rakstīts! Ir rakstīts! Ir rakstīts!” Tādas ir—tādas ir pavēles. Tāds ir kareivis. Tā tas jādara. Tāda ir artilērija, kuru mēs laižam pa priekšu.

368 Ko viņš darija? Viņš devās taisni turp, pie Goliāta. Viņš parādīja. . . Kā Dāvids parādīja armijai, kā tas bija jādara? Kā Dāvids parādīja Israēlam, kā tas bija jādara? *Dāvids* nozīmē “iemīlotais, glābējs”. Saprotat? Kā Dāvids to izdarija? Viņš sacīja: “Lūk, kādā veidā tas ir jādara. Uzticieties Tā Kunga Vārdam.”

369 Bet Goliāts tur iznāca, sacīja: “Zini ko? Es tevi uzspraudīšu uz šī šķēpa gala un izbarošu putniem.”

370 Viņš sacīja: “Tu nāc ciņā pret mani kā organizācija. Tu nāc pret mani kā moderns zinātnieks. Tu nāc pret mani ar savu lielo, četrpadsmit pēdas garo zobenu. Tu nāc pret mani ar bronzas bruņucepuri un ar vairogu, kuru es pat nevarētu pacelt no zemes. Tu nāc pret mani kā apmācīts cinitājs. Tu nāc pret mani ar Ph.D un L.L.D. un dubulto L.D. grādiem. Tu nāc man preti ar visām šīm lietām. Bet es nāku Tā Kunga Israēla Dieva Vārdā, un šodien es nocirtišu galvu no taviem pleciem.” Āmen. Šis mazais kukainītis iznāca pret to gigantu, taču viņš zināja, uz kā viņš stāv.

Tur aizmugurē izraēlieši bailēs tricēja: “Ak, nabaga puisītis!”

Goliāts sacīja: “Es tev parādišu, ko es darišu.” Un tur viņš nāca.

371 Viņam bija t-i-c-i-b-a [Angļu val.: faith—Tulk.], redziet, J-ē-z-u-m, pieci akmeņi, pieci akmeņi. Viņš tur ielika vienu akmentiņu, iesākumam. Viņš to iegrieza, lūk šādi, bet Svētais Gars pārņēma to akmeni, un tas aizlidoja. Goliāts nogāzās gar zemi. Lūk, kā to dara.

372 Tieši to sacīja Jēzus, kad Viņš sacīja: “Lūk, ja jūs, brāļi, kuri dosieties darba laukā, ja gribat zināt, kā uzvarēt šos ļaunos garus, Es jums parādišu, kā to dara.”

373 Sātans sacīja: “Es ar tevi cinišos.” Goliāts: “Es tev parādišu, ko es spēju izdarīt. Tu esi izsalcis. Ja tu esi Dieva Dēls, es Tevi izaicinu. Tu saki, ka esi Dieva Dēls. Es Tevi izaicinu. Ja Tu esi Dieva Dēls, tad pārvērt šos akmeņus par maizi. Ēd, Tu esi izsalcis. Un, ja Tu esi Dieva Dēls, tad Tev ir spēks to izdarīt.”

374 Viņš sacīja: “Taču ir rakstīts, lūk: ‘Cilvēks nedzīvo no maizes vien.’” Ak, lūk, kā to izdarīja Galvenais Komandieris.

Aizveda Viņu uz tempļa jumta galu. Viņš sacīja: “Ja Tu meties lejā,” sacīja, “Tu zini, ir taču rakstīts. . .”

375 Viņš sacīja: “Jā.” Sacīja: “Bet tāpat ir rakstīts: ‘Nekārdini To Kungu savu Dievu.’” Vai redzat, kā Viņš Sevi nosauca? “Tas Kungs tavš Dievs.” Hm-hm. “‘Tev nebūs To Kungu savu Dievu kārdināt,’ arī tā ir rakstīts.” Saprotat? Ak!

376 Ko Viņš darija? Viņš sakāva viņu ar Dieva Vārdu. Velna taktika ir panākt, lai tu sāc šaubīties par Dieva Vārdu. Bet Galvenais Komandieris sacīja: “Ņem Dieva Vārdu un dari To. Manā Vārdā tie izdzis ļaunos garus.”

377 Ak, sātans, viņu galvenais komandieris, ak, jā, ziniet, dažas no šīm konfesijām cenšas panākt, lai jūs domātu, ka viņam ir šķelti nagi, ziniet, un šķelta aste, un visas tās blēņas. Neticiet tam, viņš tāds nav. It nemaz, brāļi. Viņš ir švīts. Netici, ka viņš ir tāds. Viņi tā tikai saka, lai tevi nobaidītu. Velnš nav tāds.

Pirmkārt jau, velnam nav nagu; es par to ļoti šaubos. Viņš ir tikai gars. Velns ir gars. Viņam nav šķeltu nagu un visa pārējā, kā jūs cenšaties viņu attēlot. Nē, nē.

³⁷⁸ Taču viņš ir gudrs. Brāli, viņš ir patiešām gudrs virs, izglītots līdz matu galiņiem, vienmēr tāds ir bijis, pasaulīgajā gudrībā. Ak, jā! Viņš ir skaists. Viņš ir noorganizējis sev armiju ar pasaules gudrību tik tālu, ka, brāli, nemaz nemēģini—nemēģini runāt savus vārdus. Tev labāk ir zināt, par ko tu runā, kad tu satiec vienu no šiem pušiem, kas saka: “Brīnumu laiks ir beidzies.” Nē, viņam nav—viņam nav šķeltu nagu. Viņš ir, ak, viņš—viņš—viņš tikko kā ir iznācis no garīgā semināra. Viņš ir noslipēts, brāli. Es gribu teikt, viņš ir gudrs, Ph.D., L.L.D., Q.Y.S.T. un ar visu pārējo. Saprotat? Viņam ir viss, viņš ir tik apķērigs, cik vien iespējams. Gudrs, protams, viņš ir čūska, čūskulīgākais no viņiem visiem. Skaisti sasukāti matiņi, brāli, un, es gribu pateikt, attiecībā uz apģērbu, žaketē nebūs ne mazākās krunciņas. Apķērigs, tik gudrs un vērigs, cik vien iespējams. Tā tas ir.

³⁷⁹ Nespēlēties ar viņu, ja tu nezini, par ko runā. Tā tas ir. Ak, taču mēs zinām viņa seno—viņa seno taktiku. Mēs zinām, ko viņš cenšas izdarīt: panākt, lai mēs sākam šaubīties par Dieva Vārdu.

³⁸⁰ Un viņam nav šķelti nagi. Nē, nē, nē. Un tā, mēs redzam, ka, ja jau viņam nav šķeltu nagu, tad viņš droši vien ir kaut kas cits. Viņš ir švits. Viņš ir gudrs, izglītots, organizēts. Brāli, un tāda ir arī viņa armija.

³⁸¹ Paskatieties, reiz tur Šveicē. Es vienkāršu nezinu, kur lai apstājas, draugi. Tur ir... Tur, Šveicē, tur ieradās ģermāņu armija, mar-... kopā ar sabiedrotajiem. Nu, tas izskatījās kā ķieģeļu mūris; katrs virs bija apmācīts, katrs šķēps bija izstiepts *šādā*, kādas astoņas vai desmit pēdas uz priekšu. Un viņi nāca karot pret tiem nabaga šveiciešiem; kas bija viņiem? Viņi bija apbruņoti tikai ar—ar savu sirpju asmeņiem, nūjām un akmeņiem, un tur nu viņi stāvēja. Viņiem nebija izredžu. Pakalna otrā pusē atradās viņu mājas. No turienes šveiciešu armija bija atnākusi, lai stātos viņiem pretī. Viņi tiem neko nebija nodarījuši. Tie vienkārši atnāca un sagrāba viņu zemi.

³⁸² Ko gan ir izdarījuši šī meitenīte, tik vien kā bērniņš? Sātans, lūk, kas tas ir, paņemtu viņas dzīvību, ja vien spētu. Pavisam noteikti. Viņš ir tur; priekšlaicīgi. Saprotat?

³⁸³ Šveicieši nebija neko izdarījuši. Viņi bija labi cilvēki. Viņi centās aizstāvēt savas mājas, un viņi stāvēja tur, lai aizstāvētos. Pēc kāda brīža, tur bija kāds vārdā Arnolds fon Vinkelrīds. Un atnāca tā armija. Viņi bija pilnībā aplenkti. Sacīja: “Ko lai mēs darām?”

³⁸⁴ No visām pusēm bija veseli okeāni ar labi apmācītiem karavīriem. Lūk, kā to dara sātans. Labi apmācīti, šķēpi visiem taisni izslieti, visi viri iet vienā soli: viens, divi, viens,

divi; virzijās virsū tai nelielajai armijai. Vienkārši—vienkārši turpināja soļot, viņiem neko citu nevajadzēja darīt, un tad vienkārši uzdurt viņus, ikvienu, uz zobeniem. Šķēpi tos vienkārši caurdurtu. Tās būtu šveiciešu armijas beigas. Ar to viss būtu beidzies. Uzreiz aiz pakalna atradās viņu mājas un viņu miļotie. Viņu sievas tiktu piesmietas un izvarotas, arī viņu jaunās meitas, bet viņu bērni nogalināti, un mājas nodedzinātas, un tā tālāk, pārtika aizvesta, lopi un pārējais būtu prom. Tur nu viņi stāvēja.

³⁸⁵ Kas notika? Vienu viru, vārdā Arnolds fon Vinkelrīds, pārņēma iedvesma. Viņš sacīja: “Šveices vīri, šodien es mirstu par Šveici.” Āmen. “Šodien es mirstu par Šveici.”

Viņi prasīja: “Ko tu darīsi?”

³⁸⁶ Viņš sacīja: “Jūs vienkārši sekojiet man un cinieties ar visu, kas jums ir.” Viņš tur nostājās, nosvieda zemē savu šķēpu, nelielu nūjiņu, kuru viņš turēja savā rokā, lūk, *tādu*. Un iekliedzās, lūk, *šādi* pacēla gaisā rokas un skrēja uz turieni, kliedzot: “Ceļu brīvībai!” Viņš skrēja kā vien varēja, tieši virsū tai armijai. Un, kad viņš pieskrēja, viņš saķēra visus šķēpus, ko vien spēja, un, lūk, *šādi* ieģrūda tos savās krūtīs, un nomira.

³⁸⁷ Pirms viņš aizgāja, viņš tiem pateica. Sacīja: “Tur otrā pusē ir neliela mājiņa, tur ir mana sieva un daži mazuliši, kurus es atstāju, neliela mājiņa, kuru es tikko nopirku.” Un sacīja: “Es—es viņus milu, taču šodien es mirstu par Šveici. Tā atdeva manu. . .” Viņš sacīja: “Es atdošu savu dzīvību, lai izglābtu šo tautu.” Un tas bija varonis. Kopš tā laika viņiem vairs nav bijis kara. Tas, ar to viss beidzās.

³⁸⁸ Ieraugot šādu varonību, tas izkaisīja to armiju, līdz nebija. . . Tā armija bija ļoti apmulsusi. Šveicieši vēla viņiem virsū akmeņus un padzina viņus prom no valsts; un viņi vairs nav atgriezušies. Tas bija pirms daudziem simtiem gadu. Saprotat? Kāpēc? Tas bija liels varoņdarbs.

³⁸⁹ Taču, ak, brāli, reiz, kad nezīņa, mānticība, šaubas, satraukumi un bailes bija iedzinuši Dieva ļaudis stūrī, bija Viens, kuru sauca Jēzus Kristus: “Šodien Es mirstu par šiem cilvēkiem.” Tā tas ir.

³⁹⁰ Ko Viņš pateica savai armijai? “Sekojiet Man un cinieties ar visu, kas jums ir. Ja tev ir vāle, cīnies ar vāli. Nebaidies. Ja tev ir nūja, cīnies ar nūju. Ja tev ir akmens, cīnies ar akmeni; lai kas tas arī nebūtu.”

³⁹¹ Tieši to šodien saka mūsu Galvenais Komandieris. “Es paņēmu Dieva Vārdu, un Es sakāvu velnu un viņa varu.” Viņš sakapāja viņu gabalu gabalos, āmen, ar to Vārdu. Lūk, lai kas tev arī nebūtu, kaut tikai viens Vārds: “Tas Kungs tavš Dievs ir tavš Dziedinātājs,” cērt viņam ar to. Uz priekšu. Āmen. Uz priekšu aiz mūsu Komandiera. Tieši tā. Viņš sacīta viņu gabalos.

³⁹² Sātans ar savām lielajām un skaistajām karaļvalstīm, vēl vairāk skaistuma un pārējā, un viss ir tik moderns. Mums ar to nav nekāda sakara. Pareizi. Viņš joprojām ir visviltīgākais no visiem lauka zvēriem. Tieši tā. Jēzus sacīja, ka šis pasaules bērni ir gudrāki nekā Dieva Valstības bērni.

³⁹³ Lūk, šie divi lielie pretspēki. Mēs grasāmies... man ir... man ir jābeidz. Šie divi lielie pretspēki tieši tagad saķeras cīņā. Tieši tagad ir tā stunda, kad slimības un pārējās lietas ir pārņēmušas pasauli tādā mērā, ka medicīnas zinātne ir strupceļā, un viss ir strupceļā. Nav nekā, un—un mēs tikai... Un šī armija, Dieva mazā armija ir iedzīta stūrī un viss. Brāli, ir pienācis laiks vēl vienam Arnoldam fon Vinkelrīdam. Ir pienācis laiks, laiks, lai iznāktu vēl viens Dieva vīrs. Ir pienācis laiks parādīties Ēlijam. Ir pienācis laiks, lai kaut kas notiktu.

³⁹⁴ Dieva armija, aizveriet savus prātus. Neapstājieties ne uz britiņu, lai padomātu par jebko, ko velns jums piedāvā caur jūsu maņām. Un atcerieties, Dieva Vārds nekad nevar ciest neveiksmi.

³⁹⁵ Šis divas lielās armijas! Kad ienaidnieks nāk kā krāčoša upe, kā tas nāk šodien, ko tad saka Dievs, ko Viņš darīs? “Dieva Gars tam preti pacels karogu.” Vai tu esi viens no viņiem? Tieši tā.

³⁹⁶ Jēkaba 4:7 mums māca, man nav laika to izlasīt, Jēkaba 4:7, ka: “Stājieties pretim velnam, un,” viņš nevis vienkārši aizies, bet, “viņš bēgs.” “Stājieties pretim velnam.” Kā tu stājies pretim velnam? Tieši tāpat, kā to mums to pateica darīt mūsu Galvenais Komandieris. Paņem Dieva Vārdu. Lūk, kā tu stājies pretim velnam, ar Dieva Vārdu. Galvenais Komandieris mums pateica, kā tieši tas ir jādara. Labi.

³⁹⁷ Tagad, noslēgumā, es gribu pateikt sekojošo. Šis vecais velns nu, jūs domājat, ka viņš ir nekaunīgs. Kā jūs domājat, vai viņš uzbruks bērniņam? Viņš uzbruks jebkam. Viņš uzbruka Jēzum Kristum. Viņš pienāca pie Viņa ar trim nikniem uzbrukumiem. Vai jūs to zinājāt? Sātans neuzbruka tikai vienu reizi. Viņš tev uzbruks ar slimību, pēc tam atkal atgriezīsies un uzbruks tev, pateiks tev: “Brīnumu laiks ir beidzies. Tu netiki dziedināts. Nekā tāda Tajā nav.” Vai jūs zināt, ka tā tas notiek?

³⁹⁸ Viņš uzbruka Jēzum trīs reizes. Trīs nikni uzbrukumi, viņš metās virsū Jēzum ar savu neticību Dieva Vārdam. Jēzus bija Vārds. Protams, viņš tam neticēja. “Ja Tu esi... ja Tu esi...” Lūk, viņš nāca, nikni uzbrukumi, kā reizēm ienaidnieks šodien. Lūk, viņi atnāca, sacīja: “Ja Tu esi Dieva Dēls, parādi man brīnumu. Lai es redzu, kā tas notiek.” Brāli, viņš trīs reizes nikni metās virsū: “Ja Tu... ja Tu esi...”

³⁹⁹ Un tā, ko darīja Jēzus? Jēzus bija Dieva Vārds. Viņš bija Vārds. Viņš uzbruka Vārdam. Slava! Es—es vienkārši kļūstu... vienkārši jūtos labi, lai tagad sludinātu, godīgi, tā ir. Tā tas ir. Jēzus ir Vārds. “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva,

un Vārds bija Dievs. Un Vārds mājoja, tapa miesa un mājoja . . .” Jēzus bija Vārds. Ko Viņš darija? Viņš sacirta viņu gabaliņos. Ak vai! Es grasos beigt. Ko darija Jēzus? Viņš bija Vārds. Un tā, Viņš ar Vārdu atsita sātana niknos uzbrukumus. Viņš tur iedrāzās kā kaut kāda desan- . . . kā trieciennieku vienība vai kaut kas tamlīdzīgs, šādi metās virsū Jēzum, Vārdam. Bet Jēzus paņēma šo Vārdu un sacirta viņu gabaliņos. Aleluja! Protams, sašķēlēja viņu gabaliņos, sakāva viņu ar Vārdu.

⁴⁰⁰ Vai redzat viņa uzbrukumu? Skatieties, uzmanīgi klausieties, tagad noslēgums. Kas ir viņa uzbrukums? Apšaubīt Dieva Vārdu, lūk, kāds ir viņa uzbrukums. Lūk, vai jūs redzat šo lielāko ciņu, kāda jebkad ir bijusi? Ir tikai divi spēki: sātans un Dievs. Un kāds ir sātana ierocis pret tevi? Tas ir, censties panākt, lai tu apšaubi savu Ieroci. Viņš tevi atbrūņo. Ziniet—ziniet, tagad klausīsimies ļoti uzmanīgi. Klausieties. Ja viņam izdosies panākt, lai tu apšaubi sava Ieroča spēku, ja viņam izdosies panākt, lai tu domā, ka tavš Ierocis nav pietiekami spēcīgs, tad viņš tevi būs atbrūņojis.

⁴⁰¹ Ak, brāli Nevil, es ceru, ka mēs nekad tā nedomāsim!

⁴⁰² Skatieties, viņš tevi būs atbrūņojis, ja viņš panāks, lai tu apšaubi to Ieroci. Kad tu noliec To zemē, tava ciņa ir beigusies, ar tevi ir cauri. Turi cieši to Ieroci, nenolaid To. Mēs redzam viņa neticību. Lai . . .

Tagad es gribu pateikt vēl vienu lietu, pavisam īsi.

⁴⁰³ Krievija. Es gribu to pateikt par labu veterāniem un pārējiem, un jums, kas studē Biblii. Ko jūs satraucaties un bļautāties par Krieviju? Ha! Vai tad jūs esat dzirdējuši mani sakām, ka jums ir jāceļ bumbu patversme? Ko jūs satraucaties par Krieviju? Krievija nav nekas. Viņi negrasās uzvarēt nekādos karos. Viņi netaisās iekarot pasauli. Komunisms negrasās iekarot nekādu pasauli. Kas isti notiek ar cilvēkiem? Vai tad Dieva Vārds var pievilt?

⁴⁰⁴ Klausieties, tagad tas ir ierakstīts uz lentes, es runāju visai pasaulei, lai kurp arī nedotos šīs lentes. Un jums, kas atrodas šeit, lai kas ar mani nenotiktu, jūs ticiet tam.

⁴⁰⁵ Krievija, komunisms, nevienu neiekaros. Dieva Vārds nevar kļūdities. Šo pasauli iekaros katolicisms.

⁴⁰⁶ Paņemsim Daniēla vīziju. Tas ir Dieva Vārds. “Tu, ak, Daniēl . . .” “Tu, ak, ķēniņ Nebukadnēcar, esi tā zelta galva,” Babilona. “Pēc tevis nāks cita valsts, kas ir sudrabs,” redziet, tie bija mēdieši un persieši. Nākošā bija Grieķija, Aleksandrs Lielais. Pēc tam atnāca Roma. Un par komunismu nekas nebija teikts. Roma iekaroja pasauli.

⁴⁰⁷ Jēzus Kristus piedzima Romas ķēniņvalstī, un Viņu vajāja, pirmajā Viņa atnākšanas reizē, Romas ķēniņvalsts. Un tagad Viņa otrajā Adventē, atnākšanā, Viņa Vēstījumu vajā Romas

katoļu konfesijas, viņa ir māte viņām visām. Un, kad Viņš atgriezies, Viņš atgriezies, lai noslaucītu no zemes virsas šo Romas karaļvalsti, to jūdi vienmēr ir gaidījuši, ka Viņš atnāks un noslaucīs šo Romas karaļvalsti.

⁴⁰⁸ Katoļu hierarhija kopā ar visām pasaules konfesijām šobrīd apvienojas kā organizācija, baznīcu savienība, organizējoties vienkopus. Tā nav Krievija. Tā ir Roma. TĀ SAKA TAS KUNGS. Jā. Parādiēt man kādu Rakstu vietu, kur valdis komunisms vai vēl kas cits, un nevis Roma.

⁴⁰⁹ Vai mēdieši un persieši atnāca pēc Nebukadnēcara? Protams. Vai viņiem sekoja Grieķija? Jā. Vai pēc tam viņus iekaroja Roma? Vai pēc tam tā sadalījās desmit Otomanu lielvalstīs, tā kā tas mums ir šobrīd?

⁴¹⁰ Vai *Eizenhauers*, kas nozīmē “dzelzs”, *Hruščovs* nozīmē “māli”, vai tad viņiem šeit nebija tā sanākšanas kopā? Un Hruščovs novilkā savu kurpi, [Brālis Branham klauzina pa kanceli—Tulk.] lai tas būtu skaidri saprotams, atvērts, uzsīta pa galdu, lūk *šādi*, lai parādītu cilvēkiem. [Brālis Branham klauzina pa kanceli.]

⁴¹¹ Nu, kas isti šodien notiek ar cilvēkiem? Kur ir palikusi ticība? Nu, vai tad jūs neticat, ka Dieva Vārds ir Patiesība? Un tās lietas *Šeit* nav. Kas isti šodien notiek ar sludinātājiem? “Komunisms!” Ikviens sludinātājs cenšas cīnīties ar komunismu. Komunisms nav nekas!

⁴¹² Vēlns to vicina taisni zem jūsu deguna, bet jūs to nezināt; tas ir katolicisms, konfesionalisms. Un Roma ir konfesiju māte. Bibelē ir teikts: “Viņa bija netikle, un viņas meitas bija ielasmeitas,” pret Dievu, pret Viņa Vārdu.

⁴¹³ Kareivji, paņemiet Vārdu. Žēlastības eņģeļi, palieciet ar šo Vārdu. Reiz es aiziešu bojā, bet šis Vārds nevar aiziet bojā. Un jūs, kas esat jaunāki, ja tas nenotiks manā paaudzē, jūs redzēsiet. Lūk, kas par lietu.

⁴¹⁴ Vai jūs šorīt dzirdējāt ziņas? Ka Kenedija kundze devās satikt pāvestu, un ko teica pāvests? Redziet, visas pasaules reliģijas! Ak! Nu ko, varbūt nākošajā svētdienā mēs par to parunāsim nedaudz vairāk.

⁴¹⁵ Redziet, neuztraucieties par Krieviju. Krievija ir mazs akmentiņš pludmalē. Neuztraucieties par komunismu. Vērojiet katolicismu, kā tas apvienojas ar baznīcām. Svētajos Rakstos nekas nav rakstīts par to, ka komunisms valda pār pasauli.

⁴¹⁶ Un es vados pēc Vārda, neskatoties uz to, kas vēl kaut kur notiek. Es ticu tieši Vārdam. Pasauli pārņem tieši katolicisms. Un katolicisms ir organizēšanās māte. Pirms Romas nebija nekādu organizāciju, un ikviens no tām ir nākusi no turienes. Un Bībele saka: “Viņa ir netikļu māte.” Es par to varētu runāt kaut pusi dienas, vēlreiz, taču domāju, ka labāk virzišos uz priekšu.

417 Kad ienaidnieks mums uzbrūk, tad: “Ak, zini, tev vajadzētu pievienoties mūsu . . .” Ko tu tad darīsi, iesi uz kompromisu? Īsts kareivis to nedarīs. Tieši tā.

418 Ko tad tu darīsi? Prāts, “lai tas prāts, kas bija Kristū . . .” Vai tā saka Bībele? “Lai jūsos ir tāds prāts, kāds bija Kristū.” Kāds isti prāts Viņam bija? Palikt Vārdā. Tā tas ir. Viņš stāvēja ar Vārdu, ar Tēva Vārdu un katru reizi sakāva ienaidnieku. Lūk, kad ienaidnieks uzbrūk un mēģina pateikt, ka tev ir jādara *tas* vai jādara *šitas*, ko tad tu darīsi? Paliksi ar Vārdu. Tā tas ir.

419 Kas tev tādā gadījumā ir jādara? Jāņem Vārds. Kas ir Vārds? Bībele šeit par to runā. Mēs tikko kā to izlasījām. Jo Gars un Dievs, tas ir Vārds. Saprotat? Paskatieties šurp. “Un nemiet pestīšanas bruņucpuri un Zobenu, Gara Zobenu.” Gara Zobenu! Kas? Tas Gars, kas ienāk caur tavu prātu un ienāk tevī, un šī Gara Zobens ir Dieva Vārds.

420 Kādu ieroci ciņā izmanto šis Gars? Kādu ieroci izmanto Svētais Gars? Sajūtas? Jūtas? Vārdu; sirdi! Ak! Slava! Kāds ir Viņa ciņas ierocis? Jūtas? Vārds! Vārds! Pateiksim to, Vārds! Vārds! Tā Gara ierocis ir Dieva Vārds.

421 Dieva Gars dodas taisni pie velna un saka: “Stāv rakstīts!” Āmen! “Stāv rakstīts!” Un velns bēg prom.

422 Ko mēs darām? Ņemam šo Zobenu, kas ir Dieva Vārds, izvelkam To (ar ko?) ar ticības roku, stipru ticības roku; šo abpusēji griezīgo Zobenu. Bībelē ir teikts, Ebrejiem 4. nodaļā: “Tas ir—tas ir abpusēji griezīgs Zobens,” tas griež uz visām pusēm.

423 Brāli, ko viņš dara? Ņem Vārdu. Ņem Garu, atļauj šim Garam ienākt tavā sirdī. Atver savu prātu, saki: “Tavs Vārds ir patiesība.” Lūk, izdari to, māsa. “Tavs Vārds ir patiesība.”

424 “Kungs, es netaisos pievērst nekādu uzmanību tam, kā es jūtos, ko saka citi, vai saku es. Es aiztaisu visus caurumus, es iztīru ikvienu savu pieeju, visus uztraukumus un šaubas, un neticību, kāda vien man ir bijusi. Ikvienu sajūtu, kāda vien man ir bijusi, visas slimības, kādas vien man ir bijušas, jebko citu, kas man ir bijis, es to visu tagad metu ārā. Es to visu apeju. Es eju pa tiešo uz manu garu. Ak, Kungs, nonāc! Tu teici, ka Tu esi devis man brīvas gribas izvēli.”

“Tā tas ir, Mans dēls.”

425 “Ļoti labi, es atveru savu sirdi un savu prātu. Ienāc, Kungs Jēzu.”

426 Un satver cieši Ticību, šo Gara Zobenu, TĀ SAKA TAS KUNGS. Kliedz: “Aleluja!” Āmen. Pēc tam sacērt ikvienu ienaidnieku, kas stājas tev priekšā. Āmen. Lūk, lūdzu. Sacērt ikvienu ienaidnieku. Ja kāds spokains gars liek justies tev . . . Cērt viņam ar Tā Kunga Vārdu.

Bet mūsu stiprums ir: “Tā Kunga prieks ir mans stiprums.”

427 “Ej prom no manis.” Bliez! Cērt viņam ar Vārdu. Vai tas ir ļaunais gars, vai tas ir ienaidnieks, vai tā ir slimība, vai tā ir kāda kaite, lai kas tas arī nebūtu, ņem šo Vārdu un lieto To kā Zobenu. Un, ja tu tam iebelz vienu reizi, bet tas neizkustās, tad bliez tam vēlreiz un bliez tam vēlreiz, un bliez tam vēlreiz. Un dauzi to, kamēr tu neizdauzīsi tajā caurumu, līdzīgi kā izlobās cālēns jeb ērglēns, kas tu esi. Lauzies ārā no šīs vecās slimības čaumalas. Izcērt sev ceļu un saki: “Aleluja! Kurš būs nākošais?” Āmen. Lūk, kāda ir tā ciņa. Lūk, kāds ir kareivis. Lūk, kāds ir krusta kareivis. Tieši tā. Sakaujiet katru ienaidnieku.

428 Kāpēc? Kāpēc? Mēs esam iepriekšnolemti, ķēnišķīgais Ābrahama Dzimums. Kad Ābrahams noliedza visu, kas bija pretrunā Dieva Vārdam, viņš sev atvēra ceļu cauri visiem šķēršļiem, kas stāvēja viņam priekšā. Viņi sacīja: “Tava sieva ir pārāk veca.” Viņš vienkārši to nocirta, atbrīvojot ceļu. Vēlns sacīja: “Tu nevari darīt *to*. Tu nevari darīt *šito*.” Ābrahams to nocirta, atbrīvoja ceļu. Viņš blieza pa to un blieza pa to, kamēr neizcirta sev ceļu.

“Kur tālāk, Kungs?”

429 “Pārnēs savu telti uz *turieni*.” Viņš devās turp un tur uzcēla Viņam altāri.

430 Viņš turp aizgāja, bet sātans atnāca un sacīja: “Lūk, zini ko, šī nav tā istā vieta.”

“Es palikšu tieši šajā vietā. Ej prom no manas teritorijas.” Viņš sacīja: “Aleluja!”

431 Lats sacīja: “Labāk nāc šurp lejā. Mēs šeit ļoti labi pavadām laiku. Mums šeit visiem ir mūsu organizācija. Nu, mana sieva ir literārās biedrības un visa pārējā vadītāja, šeit pilsētā. Es tev saku, tev vajadzētu nākt šurp lejā.”

Sāra sacīja: “Ābraham . . .”

432 “Klusē, Sāra!” Aleluja! “Paliec tur, kur esi. Tieši šajā vietā Dievs mani ielika. Tieši šeit, kur es atrodos.”

433 Šī ir tā vieta, kur mani ielika Dievs:

Jēzus Vārda spēku visi skaļi sveic!

Lai eņģeļi tā priekšā zemojas;

Lai karalisko kroni šurpu nes,

Un kronē To kā visu Kungu.

Uz Kristus stāvu, manas stiprās Klints;

Viss pamats cits ir tikai smilts,

Viss pamats cits ir tikai smilts.

434 Pat pati nāve, viss pārējais, ir tikai grimstoša smilts. Uz Kristus, stiprās Klints, es stāvu.

435 “Ābrahama ķēnišķīgais Dzimums.” Ķēnišķīgais Dzimums! Nu, Anglijas viselitārākā armija ir Anglijas krāšņums, karaliskās asinis, viss. Bet ķēnišķīgais Kristus Dzimums ir ar

Svēto Garu piepildītā Draudze, piepildīta ar Svēto Garu. Kas? Ķēnišķīgais Dzimums, caur apsolījumu, nevis caur sajūtām. Tikai caur Dieva apsolījumu viņi turas pie Dieva Vārda un izcērt sev ceļu, kliedzot: “Aleluja!”

Pat nāve atnāk un saka: “Viņš tev jau min uz papēžiem.”

⁴³⁶ Saki: “Atveries, Jordāna, es eju pāri.” Turpini lauzties uz priekšu, uz apsolīto Zemi. Āmen.

⁴³⁷ Kas notiek, kad kauja ir beigusies? Es jau beidzu, noteikti. Kad ciņa būs beigusies un svētie maršējot pārnāks Mājās, es vēlos jums kaut ko pajautāt, kas būs noticis?

⁴³⁸ Kas notika, kad Hitlers iegāja Francijā? Nu, stāsta, ka kādu laiku pat nevarēja redzēt debesis, lidmašīnu dēļ. Vācu ierindas solis. [Brālis Branham atdarina ierindas soļus—Tulk.] Redziet, viņi bija apstājušies, ejot garām, svinēdami uzvaru.

⁴³⁹ Kad Staļins atgriezās Krievijā, tanki, cieši viens aiz otra, bija daudzu jūdžu garumā; tikko kā bija sabombardējuši Berlīni tā, ka tur nekas vairs nebija palicis. Viss bija beidzies. Un, kad viņi iegāja, un šie vācieši . . . Šie krievu zaldāti svinēdami, viņi ienāca ar to, ziniet, ar to nedaudz jocīgo žestu, kādu viņi dara. Reiz Londonā es to redzēju vienā filmā, kā viņi ienāca, dokumentāla filma par to, kā tas notika, ienākšana, svinēšana. Ak!

⁴⁴⁰ Kad mēs izdzirdējām, ka karš ir beidzies, mēs blāvām, mēs pūtām svilpes. Kad šie varoņi atgriezās, mēs viņus sagaidījām. Viņi blāva. Viņi auroja. Man bija brālēns, kurš tur bija, viņš sacīja, kad viņš atgriezās, visi vecie . . . Veterāni, kas bija tik smagi ievainoti, ka nevarēja piecelties no gultas, tāpēc, kad viņi tuvojās krastam, viņus vienkārši uzstiepa uz kuģa klāja, lai viņi redzētu tur stāvošo Brīvības Statuju. Sacīja: “Šie lielle un stiprie vīri, tur stāvēdami, viņi vienkārši raudāja un, lūk, *šādi* krita zemē, kad viņi ieraudzīja to Brīvības Statuju.” Četrus gadus viņi bija bijuši svešumā, cīnoties un ciņās savainoti, un viss pārējais. Taču viņi zināja, ka viņu sieva un mīļotā, un māte un tēvs, un bērni un visi, ko viņi milēja, atradās aiz šīs Brīvības Statujas. Tā simbolizēja to, par ko viņi bija cīnījušies. Ak, svilpes skanēja, un visa Ņujorka vienkārši noslika kliedzienos, tas arī viss, kad iesoļoja viņu varoņi. Un tas nav tik nozīmīgi.

⁴⁴¹ Reiz Cēzars, pēc kādas lielas kaujas, viņš sacīja: “Es gribu, lai mans vislabākais cinitājs brauc man līdzās šajās lielajās svinībās par godu triumfam pār mūsu ienaidnieku.” Un ikviens no virsniekiem sakārtoja savas formas pušķus un nospodrināja savus vairokus, un maršēja garām Cēzaram, ziniet, lūk šādi, kā—kā jau isti kareivji. Pēc kāda brīža parādījās neliels, vienkāršs vīrs, rētās. Ak! Viņš tā pavirši paskatījās augšup un devās tālāk, lūk, *šādi*. Cēzars sacīja: “Vienu britiņu. Vienu britiņu. Tu,” viņš pat nebija apģērbts kā virsnieks, sacīja, “atnāc šurp.” Sacīja: “No kurienes tev šis rētās?”

Tas sacīja: “Es tās dabūju kaujaslaukā.”

442 Sacija: “Kāp šurp augšā. Tu esi tas virs, kuru es gribu apsēdināt sev blakus.” Kāpēc? Viņš parādīja, ka viņš ir bijis kaujā.

443 Ak, Dievs, esi žēlīgs tam viram, kas sagriež savu roku uz sardiņu bundžas un mētājas ar citātiem. Es gribu būt kaujas rētās. Kā sacija Pāvils: “Es nesu Jēzus Kristus rētas savā ķermenī.” Lūk, kāpēc es vēlos cīnīties tai kaujaslaukā.

444 Reiz, kad ieradīsies mūsu Galvenais Komandieris, Kurš mūs apbruņoja, Kurš dod mums Dieva ieročus, Svēto Garu, dod mums Savu Vārdu, ar ko cīnīties, tur nostāvēt; kad ieradīsies mūsu Galvenais Komandieris, es vēlos iekāpt tajos kaujas ratos un doties augšup Mājās kopā ar Viņu, un jūs? Pēc tam, kad es paņēmu pie rokas savu sievu, paskatīšos tur apkārt, un redzešu manu brāļu un viņu sievas, un viņu bērnu, kad mēs sāksim soļot cauri šim Dieva paradīzēm, un gaisu piepildīs eņģeļu himnas; ak, kas tā būs par svinēšanu!

445 Un, kad cīņa būs beigusies, mums tiks uzlikti vainagi. Ak vai! Ak, krusta kareivji, izstiepiet šorit ticības roku un cieši satveriet šo Ieroci!

446 Kā ir, māsa, vai tu esi gatava? Izvelc to Ieroci, saki: “Dievs, man ir vienalga, ko—ko man ir pateicis velns, ko ir pateikuši visi pārējie, šajā ritā es ticu, es ticu.”

447 Kā jau es viņdien saciju, neliels. . . Man šķiet, tas bija pirms pāris svētdienām, šeit bija viens virs, kurš bija redzējis sapni. Viņš sapni redzēja velnu kā kaut ko maziņu un nenozīmīgu, kas skrēja viņam virsū. Viņš sacija: “Bū-ū!” Un tas atleca atpakaļ, un tad velns kļuva lielāks. “Bū-ū!” Un viņš atleca atpakaļ, un velns kļuva vēl lielāks. Galu galā velns kļuva tikpat liels kā viņš un jau grasījās viņu uzvarēt. Viņš zināja, ka viņam pret velnu ar kaut ko ir jācīnās, tāpēc viņš pavērās apkārt. Viņš neredzēja neko, ko varētu izmantot kā ieroci. Viņš vienkārši paņēma Biblii. Un velns sacija: “Bū-ū!” Tas uzreiz viņam atbildēja: “Bū-ū!” un velns palika mazāks un mazāks, un mazāks. Un galu galā viņš to sīta ar Vārdu, kamēr nosīta.

448 Tu esi kareivis, vai ne, māsa? Paņem šo Vārdu un saki: “Stāv rakstīts.” Āmen. “Es nemiršu. Es dzīvošu. Es sēdēšu, lūk, šajā dievnamā un kopā ar visiem pārējiem slavēšu Dievu par Viņa labestību.”

449 Vai jūs tam ticat, svētie? Āmen.

Nolieksim mūsu galvas.

450 Ak, Kungs Dievs, debesu un zemes Radītāj, lai šodien top zināms, ka Tu joprojām esi Dievs. Nav nozīmes, cik daudz es sludinātu, cik daudzas lietas es pateiktu, Kungs, viens Vārds no Tevis izšķir visu.

451 Šeit ir nolikti šie lakatiņi, tie ir no slimiem cilvēkiem. Es lūdzu, Debesu Tēvs, lai Tavas svētības un spēks nonāk pār

ikvienu no tiem, kad es uzlikšu tiem savas rokas. Dievs, es lūdzu Jēzus Kristus Vārdā, lai Tu svaidi šos lakatiņus ar Tavu svēto Klātbūtni, jo tas ir rakstīts Vārdā. Tas it nemaz nav pret Vārdu. Bet Vārdā ir teikts, ka: “No Pāvila ķermeņa tika paņemti sviedrauti un apģērba gabali. Nešķīstie gari izgāja no šiem cilvēkiem, un viņi tika dziedināti no dažādām slimībām.” Jā, mēs neesam svētais Pāvils, bet Tu joprojām esi Dievs, un Tu joprojām esi tas pats Svētais Gars. Es uzlieku savas rokas uz šiem lakatiņiem, Jēzus Kristus Vārdā, un lūdzu, lai Tu svēti un dziedini ikvienu no viņiem.

⁴⁵² Un, Dievs, šeit gultiņā guļ, šeit guļ vēl tikai bērns, vienkārši brīnišķīga meitenīte. Viņa nespēs dzīvot, Kungs. Sātans ir nodarījis viņai ļaunu. Un mīļie šīs zemes ārsti, bez šaubām, ir grūti centušies izglābt šo bērniņu. Viņi vienkārši nespēj to izdarīt. Viņi ir izsmēluši visas savas zināšanas. Viņi nezina, ko vēl varētu darīt. Taču, Kungs, es tā priecājos, ka ir uzrakstīta vēl viena nodaļa. Mēs varam pāršķirt vēl vienu lapu, un šajā lapā mēs redzam, kā ienāk Varenais Ārsts. Šorit mēs aicinām Viņu pēc padoma.

⁴⁵³ Kungs, vai tad nav rakstīts šeit, Tavā Vārdā, ka: “Šīs zīmes sekos līdz tiem, kas tic”? Kungs, ja es neesmu ticīgs, padari mani par tādu tagad. Ja šī mazā meitenīte nav ticīga, padari viņu par tādu tagad. “Šīs zīmes ticīgiem ies līdz; ja tie uzliks savas rokas slimajiem, tie izveselosies.” Ir arī rakstīts: “Manā Vārdā tie izdzīs ļaunos garus.” Kungs, tie—tie ir Tavi Vārdi. Tie ir Tavējie. Tas ir Tavs Vārds. Un tagad, kā Tavs kalps . . .

⁴⁵⁴ Kā Tu sacīji: “Ja divi vai trīs no jums sapulcēsies kopā, tad Es būšu jūsu vidū; un ja jūs būsiat vienisprātis kādas lietas dēļ un to lūgsiet, tad jums tas tiks dots.”

⁴⁵⁵ Dievs, šis bērns šorit droši vien ir visslimākais cilvēks šajā ēkā, jo bez Tevis viņa vairs nespēs dzīvot pārāk ilgi, un viņa ir visslimākā. Tāpēc mēs visi, mēs esam vienisprātis, kā kareivji, visi, kas esam šeit. Un šajā grupā stāv Ābrahama ķēnišķīgais Dzimums.

⁴⁵⁶ Tagad mēs ejam uzbrukumā sātanam. Un labāk taisies prom, sātān, jo mūsu bruņas mirdz un karogi ir pacelti; viri un sievas, cieši satvēruši Zobenus, tagad dodas tev uzbrukumā, šīs mazās meitenītes dēļ. Izej no viņas, sātān. Atstāj šo bērnu. Kā dzīvā Dieva armija mēs izaicinām tevi. Atstāj viņu, Jēzus Kristus Vārdā.

⁴⁵⁷ Es eju uzlikt viņai savas rokas. Un, sātān, tu esi saistījis šo bērnu, tu esi izdarījis šo ļaunumu. Es zinu, ka cilvēks ne tuvu nav tevis cienīgs pretinieks, bet manam Kungam tu neesi nekas, tāpēc es nāku Viņa Vārdā. Ej prom no viņas, tu, velna gars. Tu, slimības dēmons, izej no šī bērna, un lai viņa var aiziet brīva, no šī dienas un turpmāk. Es pasludinu to Jēzus Kristus Vārdā.

458 Tagad, Kungs Dievs, Tu, kurš augšāmcēla mirušos un pierādīji, ka Tu esi Dievs, atjauno šai jaunajai sievietei viņas veselību un stiprini viņu no jauna, lai viņa pieceltos kājās šajā vietā. Velns no viņas ir aizgājis! . . . ? . . . viņa būs vesela. Lai viņa dzīvo Dieva slavai un godam.

Tas—tas ir izsacīts, lai tagad tiek izdarīts.

459 Vai šeit ir vēl kāds, kas grib pacelt savas rokas un pateikt: “Es gribu, lai par mani palūdz. Es esmu slims. Man ir vajadzīgs Dievs”? Es nezinu, cik daudz mums vēl ir laika. Mums ir pietiekami laika, lai ļautu visiem šiem cilvēkiem atnākt. Šorit es jūtu patiesu mierinājumu. Jā. Jā. Es gribu, lai tu atnāc šurp, Billij, un varbūt paņem tikai šo zāles daļu, lūk, *šajā* pusē, vienu pašu. Vienkārši, lai sākumā nāk šī daļa, pēc tam mēs paņemsim aizmugurējo zāles daļu, sākot, lūk, no *tās* rindas. Pēc tam mēs viņus paņemsim tādā veidā, tad viņi ne . . .

460 Un tagad es gribu, lai šeit man blakus nostājas brālis Nevils un daži no maniem brāļiem kalpotājiem, lūk šeit, lai jūs varētu novest viņus atkal lejā uz zāli. Ļoti labi. Ļoti labi. Tagad es . . .

461 Cik daudziem no jums ir ieroči?

462 (Tagad būs citādāk. Ej mājās, tagad tev viss būs kārtībā, tu izveselosies.)

463 Āmen. O-o! Visi jūs, kareivji, izvelciet Zobenu. Izvelciet Zobenu, krusta kareivji, soļojiet uz priekšu, soļojiet uz priekšu.

Ir Kristus mana stiprā Klints.
Viss pamats cits ir tikai smilts.

464 Labi, nāciet, taisni šurp, uz šo pusi šeit. Tagad visi esiet lūgšanā, kad viņi nāks.

Jēzus Kristus Vārdā, dziedini šo sievieti. Āmen.

Izvelciet tagad savu Zobenu. Palielciet savās vietās gavilējot.

465 [Brālis Branhams turpina lūgties par cilvēkiem, daudzi viņa vārdi ir nesaprotami—Tulk.] . . . ? . . .

Kristus kareivji uz priekšu!
Kaujā droši soļojiet,
Jēzus krustu priekšā nesot
Ienaidnieku uzvariet.

466 Ej prom, sātan! Kas par lietu, kareivji? Vai jūs šaubāties, ka mēs varam uzvarēt? Viņš jau ir uzvarējis. Jēzū Kristū mēs esam vairāk kā uzvarētāji! Ikviens ļaunais gars ir izdzīts, viss pārējais. Āmen.

Nāciet šurp, mani brāļi! . . . ? . . .

Es lūdzu, lai tu dziedini . . . ? . . .

Dziedini manu brāli, Doku, dziedini viņu, Tēvs, Jēzus Vārdā.

Jēzus Kristus Vārdā, dziedini šo kundzi. Nāciet . . . ? . . .

467 Lūk, viņš paņēma...Man ir jāpajautā brāļiem, tur aizmugurē. It visur, Tas Kungs...?...

468 Ak, Kungs Dievs, debesu un zemes Radītāj! Ak, Dievs, Tu zini, kas ir viņas sirdī! Tu zini visu par to. Es tagad lūdzu gan par māti, gan par tēti. Jēzus Kristus Vārdā es uzticu...?...

Jēzus Kristus Vārdā, es...?...

Jēzus Kristus Vārdā, es...?...

469 Dievs, esi ar manu māsu. Mēs zinām, ka gadi nāk un nāk, un nāve vēlas pārņemt šīs sievietes ķermeni. Tagad, Jēzus Vārdā...?...

470 Jēzus Kristus Vārdā, svēti šo mazo meiteniti, Kungs. Tās ciņas tur skolā, es zinu, kam viņa iet cauri. Es lūdzu, lai Tu svēti. Lai šorīt viņa izvelk šo Zobenu un soļo uz priekšu!...?... Svēti šo mazo puiku, Kungs; viņš šorīt ir atnācis, piesaucot Tavu Vārdu; es lūdzu, lai Tu ietu ar...?...

471 Dievs, svēti manu brāli, dāvājot viņam viņa lūgumu. Jēzus Kristus Vārdā es to saku!...?...

Jēzus Kristus Vārdā, mēs atnesam šo lūgšanu.

Jēzus Kristus Vārdā, mēs atnesam šo lūgšanu.

Jēzus Kristus Vārdā, mēs atnesam šo lūgšanu.

Jēzus Kristus Vārdā, mēs...?...

Jēzus Kristus Vārdā, mēs atnesam šo lūgšanu.

Jēzus Kristus Vārdā...?...

Jēzus Kristus Vārdā...?...

Jēzus Kristus Vārdā, dziedini manu brāli.

Jēzus Kristus Vārdā...?...

Jēzus Kristus Vārdā!

Jēzus Kristus Vārdā!

Jēzus Kristus Vārdā!

Jēzus Kristus Vārdā!

Jēzus Kristus Vārdā!

472 [Kāds saka: "Tēvs nomira."—Tulk.] Dievs, palidzi viņai, Jēzus Vārdā.

Dievs, Jēzus Kristus Vārdā, mēs...?...

Dievs, Jēzus Kristus Vārdā!

Jēzus Kristus Vārdā...?...

Jēzus Kristus Vārdā, dziedini manu brāli.

Jēzus Vārdā...?...

Vai tagad tu saproti?

Ak, Dievs, lai tas aiziet prom no...?...

473 Jēzus Kristus Vārdā, mēs lūdzam!...?...Dāvā māšai...?...

474 Ak, Dievs, zinot, ka šī miļā māte iet cauri visām šīm grūtībām, es lūdzu, Dievs, lai Tu...?...pār viņu.

Izvelc to Zobenu, Ed, un ej uz priekšu, Jēzus Kristus Vārdā.

475 Ak, Dievs, dziedini šo sievieti. Dāvā viņam, ko viņš lūdz. Lai viņš liek šo Zobenu sev priekšā, kad atnāk grūtības.

Ak, Dievs...?...šajā ritā. Es lūdzu, lai Tu...?...

476 Tēvs Dievs, es lūdzu, lai Tu dziedini mūsu brāli un padari viņu veselu. Un Jēzus Kristus Vārdā...?...

477 Dievs, es lūdzu, lai Tu Dziedini mūsu māsu, padari viņu veselu, Jēzus Kristus Vārdā.

478 Tēvs Dievs, es lūdzu, lai Tu dziedini—dziedini mūsu brāli.

Dziedini mūsu māsu, Kungs!...?...

Tēvs, Jēzus Vārdā, dziedini šo mūsu māsu, Tēvs.

479 Tēvs...?...mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Dievs, dziedini šo sievieti.

Ak, Dievs, es lūdzu, lai Tu...?...

480 Ak, Dievs, svētī viņu, Tēvs!...?...Kā mēs milam šos vecos biedrus, Kungs! Un es lūdzu, lai Tu dāvā viņa lūgumu!...?...

481 Mūsu Debesu Tēvs, es lūdzu, lai mans brālis...?...Ak, Dievs...viņam, ak, Dievs...?...krusta kareivis. Un šorīt viņš izvilks šo Zobenu un maršēs uz priekšu.

Dievs, mēs...?...Dāvā to, ak, Kungs, viņa lūgumu.

482 Dievs, svētī brāli...?...es lūdzu, lai Tu viņu dziedini, Kungs!...?...Dāvā viņam viņa sirds vēlēšanos, Jēzus Kristus Vārdā.

483 Ak, Debesu Tēvs, šis Evaņģēlija kalps, viņa kakls...?...Kur viņa bija mazgājusi katlus...?...Dievs, es lūdzu, lai Tu...?... Un kamēr Dieva varenā armija šobrīd virzās uz priekšu, ar paceltiem Zobeniem, dāvā viņai uzvaru, Kungs. Lūk viņas dārgais vīrs, Kungs, kurš bija atnests tieši no gultas, kur viņš gulēja, mirdams no vēža, un ārsti bija no viņa atteikušies, kad viņš atnāca. Un te nu viņš stāv, šajā ritā, parasts krusta kareivis. Stiprini viņu, Kungs, Tavai kalpošanai, mēs lūdzam Jēzus Vārdā.

484 Es gribu, lai tā kundze...Ar šo sludinātāju vēl kaut kas notika. Panāc šurp, brāli Kid. Šis vīrs bija atsūtīts no slimnīcas mājās, pavisam nesen, viņš mira, viss vēža saēsts. [Māsa Kida saka: "Pirms gada."—Tulk.] Pirms gada. ["Diviem."] Pirms diviem gadiem, ar prostatu. Viņa ārsts deva viņam vēl pāris dienas, ko dzīvot. Un vienu ritu mēs devāmies turp, ļoti agri, un par viņu palūdzām, tieši tāpat, kā tagad par jums, un tagad viņi vairs nevar atrast pat nekādas pēdas. Viņš bija dziedināts.

Āmen. Viņš—viņš. . . [“Bija tas jāatzīst.”—Tulk.] Tagad viņš sver vairāk kā jebkad. Viņš un viņa dārgā sieva ir bijuši Eviņģēlija darba laukos, varbūt vēl pirms es biju piedzimis. Šobrīd viņš ir šeit. . . [Brālis Kids saka: “Piecdesmit piecus gadus.”] Piecdesmit piecus gadus. Pirms es vēl parādījos uz zemes, viņi sludināja Eviņģēliju. Un te nu viņš ir, dziedināts, apmēram septiņdesmit piecu gadu vecumā vai [“Astoņdesmit viena.”] astoņdesmit viena. [“Mums bija atmoda, divu nedēļu sanāksmes, sludinājām katru vakaru.”] Divu nedēļu atmoda, tikko noturēja divu nedēļu atmodas sanāksmes un sludināja katru vakaru. Astoņdesmit vienu gadu vecs, dziedināts no vēža, kad bija jau gados.

485 Ļoti labi māsa, tagad ir tava kārta. Vai jūs ticat? *Kristus kareivji uz priekšu*. Ļoti labi, māsa. Jums, ikvienam no jums, ko mēs grasāmies darīt? TĀ SAKA TAS KUNGS. Ko mēs darām, atrodoties šeit?

486 Sātan tu esi zaudējis. Mēs tagad ejam uzbrukumā. Mēs soļojam uz priekšu, uz apsolīto Zemi. Kas tas ir? “Kas tu esi, lielais kalns Zerubabela priekšā? Kas tas tāds, kas tur stāv priekšā? Tu kļūsi par līdzenumu.” Kāpēc? Ar divpusēji griezīgo Zobenu mēs nocīrtīsim to līdz ar zemi. Tieši tā. Ļoti labi.

Kristus kareivji, uz priekšu!
Kaujā droši soļojiet,
Jēzus krustu priekšā nesot
Ienaidnieku uzvariet;
Kristus, uzticamais Skolotājs,
Ved ienaidniekam preti mūs; (ar Savu Vārdu.)
Taisni iekšā, pašā ciņā,
Plivo Viņa karogi!

Kristus kareivji, uz priekšu!
Kaujā droši soļojiet,
Jēzus krustu priekšā nesot
Ienaidnieku uzvariet.

487 Aleluja! Ko viņi darīja? Paši pirmie, kas devās pa priekšu ciņā, Israēlam, kas bija pirmā lieta? Pirmie gāja dziedātāji. Kas bija nākošais? Šķirsts. Pēc tam kauja. Pareizi. Vai tagad jūs tam ticat? Mēs dziedam *Kristus kareivji uz priekšu*. Mēs atmetam visas šaubas. Mēs tagad pieceļamies kājās, mēs dodamies kaujā.

Tagad visi piecelsimies.

Kristus kareivji uz priekšu!
Kaujā droši soļojiet,
Jēzus krustu priekšā nesot
Ienaidnieku uzvariet;
Kristus, uzticamais Skolotājs,
Ved ienaidniekam preti mūs;

Kā mēs viņu sakaujam? Ar Vārdu.

Taisni iekšā, pašā ciņā,
Plivo Viņa karogi!

Kristus kareivji uz priekšu!
Kaujā droši soļojiet,
Jēzus krustu priekšā nesot
Ienaidnieku uzvariet.

Vienoti mēs esam,
Viena miesa esam mēs;
Vienoti mēs cerībā un Mācībā
Vienoti mēs mīlestībā.

⁴⁸⁸ Visi, kuri tagad tic, lai saka: “Āmen.” [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Aleluja! Vai jūs tam ticat? Mēs esam uzvarētāji. Kur atrodas ikviens ienaidnieks? Zem mūsu kājām. Kas mēs šodien esam? Augšāmcelti Kristū!

⁴⁸⁹ Tagad tas ir beidzies, māsa. Vai tu tam tici? Tagad ej mājās. Vai tu jūties labi? Viņa saka, ka tagad jūtas labi. Viss ir kārtībā.

⁴⁹⁰ Cik daudzi no jums jūtas labi? Un, kad viņi bļāva, mūri sagāzās, un viņi to ieņēma. Āmen. Viņi ieņēma to pilsētu. Āmen! Āmen! Vai jūs Viņam ticat?

⁴⁹¹ Lūk, neaizmirstiet, ka šovakar ir dievkalpojums. Šovakar šeit būs brālis Nevils, un viņš mums runās labu vēstījumu. Un svētdien, nākamsvētdien, ja Kungs dos, esiet šeit.

⁴⁹² Tagad iesim, iesim ārā. Un tagad, ejot ārā no ēkas, iesim, dziedādami *Kristus kareivji uz priekšu*. Un sākot no šīs dienas un turpmāk, vairs nekad nelieciet šo Zobenu maksti. Izvelciet to. Būsim uzvarētāji. “Un viņi izgāja uzvarēdami, un lai uzvarētu.” Ļoti labi, un vēlreiz, no pirmā panta.

Kristus kareivji uz priekšu!
Kaujā droši soļojiet,
Jēzus krustu priekšā nesot
Ienaidnieku uzvariet.

VISLIELĀKĀ KAUA, KĀDA VIEN IR BIJUSI LAT62-0311

(The Greatest Battle Ever Fought)

Šis Vēstījums, kuru brālis Viljams Marions Branhams sākotnēji sludināja angļu valodā sludināja svētdienas rītā, 1962. gada 11. martā Branhama Saiešanas Telti, Džefersonvilā, Indianas štatā, ASV, ir ņemts no magnētiskās lentes ieraksta un bez saisinājumiem pierakstīts angļu valodā. Šo tulkojumu latviešu valodā ir nodrukājusi un izplata Voice of God Recordings.

LATVIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org